

ปัญหาขัดแย้ง

คำวิจารณ์ปัญหาขัดแย้งที่สำคัญ

ระหว่างกลุ่มประเทศโซเวียตกับโลกเสรี

พ.ศ. ๒๕๐๓

สารบัญ

หน้า

- หมวดที่ ๑ สัมพันธภาพระหว่างฝ่าย
ตะวันออกและตะวันตก ๑
- ลักษณะของการอยู่ร่วมกันโดยสันติ
การต่อสู้เพื่อจะให้ดำเนินอยู่ต่อไป—ความ
คิดเห็นของฝ่ายตะวันตก
การต่อสู้ในด้านการเมือง
ไม่มกเว้นการใช้กำลัง—หน้าที่ของพรรค
คอมมิวนิสต์ในต่างประเทศ และองค์การ
แนวหน้า
การต่อสู้ในด้านเศรษฐกิจ
ส่วนหนึ่งของ การครอบครองโลก—เอก-
สิทธิ์ทาง การค้า — เปรียบเทียบการช่วย
เหลือและต้านการค้า
การต่อสู้ระหว่างลัทธิ
การจำกัดใน เรื่อง การเผยแพร่ คำแถลง

ข่าวและความคิดเห็น—การแสวงข้อเท็จจริงของฝ่ายตะวันตกให้ผิดแผกไป

✓ การโฆษณาในการสงคราม

การณรงค์ต่อต้าน ฝ่ายตะวันตก

—การขู่ขวัญด้วยนิวเคลียร์

หมวดที่ ๒ ปัญหาการลดอาวุธ ๔๘

การลดอาวุธโดยทั่วไป

แผน การใหม่ทั้ง สอง ภูมิภาค—

การเปรียบเทียบข้อเสนองานทั้งสองฝ่าย

การทดลองนิวเคลียร์

การเจรจาติดต่อที่เจนีวา

—ปัญหาสำคัญๆ

หมวดที่ ๓ เนโไทและสนธิสัญญา

วอร์ซอว์ ๗๖

การตอบโต้ต่อรอง ของโซเวียต

— การควบคุม ประเทศกลุ่ม ขบวนการ

—หน้าที่ขององค์การสหประชาชาติถูก
 หยาม—เขตสันติ

หมวดที่ ๔ เยอรมนีและ เบลีจิน ๕๕

การแบ่งแยกเยอรมนี

การละเมิด ข้อตกลง — สาธารณรัฐ

หุ่นสำหรับเช็ก—นโยบายโซเวียต

เปลี่ยนแปลง—การเจรจาซึ่งไร้อคติเห็นว่า

ปัญหาเบลีจิน

สิทธิของฝ่ายตะวันตก—นครถูกแบ่ง

แยก—คำขาดของโซเวียตและการ

ปรึษา—สถานการณ์ซึ่งสุดท้ายเห็นว่า

หมวดที่ ๕ ทัศนะของฝ่ายตะวันตก ๑๔๕

สัมพันธ์ภาพระหว่างตะวันออกและ

ตะวันตก—เยอรมนีและเบลีจิน

—การลดอาวุธ การช่วยเหลือและ

การค้า—เขตแห่งสันติ (แผนราแพ็คคี่)

หมวดที่ ๑

ลัมพณภาพ

ระหว่าง

ตะวันออก กับ ตะวันตก

พ.ศ. ๒๕๐๓

ลักษณะของการอยู่ร่วมกันโดยสันติ

บรรดาผู้นำของโซเวียตกำลังสนับสนุนการดำรงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ โดยมีความเห็นว่า เป็นทางที่จะยุติสงครามเย็นได้ แนวความคิดของโซเวียตเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันโดยสันตินั้นเป็นอย่างไร ?

การเปลี่ยนแปลงความคิด

เลนินและสตาลินได้ชักเอาการดำรงอยู่ร่วมกันขึ้นมา กล่าวเพื่อจะให้เป็นที่ระหวัญระหวัชเพื่อเปิดโอกาสให้โซเวียตได้ใช้เวลาเสริมสร้างกำลังรบก่อนที่จะเกิดการปะทะกันขึ้น ระหว่างรัฐโซเวียตและลัทธินายทุนของโลกอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ (๑)

ครุสชอฟได้เปลี่ยนแปลงแนวความคิดคนเมอเลงเห็นแล้วว่าผลซึ่งจะได้รบหลังจากสงครามนั้นจะมีความหายนะปานใด ครุสชอฟได้เลิกล้มเลิกที่ว่าสงครามเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงมิได้ ในการประชุมพรรคคอมมิวนิสต์ครั้งที่ ๒๐ ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๕ (แต่ครุสชอฟก็ยังมิได้

ประณามสงครามไปเสียทั้งหมด คุณ “การต่อสู้ในทางการเมือง”)

การต่อสู้เพื่อที่จะให้ดำเนินอยู่ต่อไป

ทุกวันนี้ ครุสชอฟได้อธิบายไว้ว่า “การอยู่ร่วมกันเป็นการดำเนินการต่อสู้ต่อไประหว่างระบอบสังคมนิยมสองประเภท แต่ต่อสู้กันโดยสันติวิธี เราพิจารณาเห็นว่า การต่อสู้ไม่ควรที่จะเป็นไปในด้านเศรษฐกิจ การเมืองและลัทธิแต่มีใช้ในด้านการทหาร” (๒)

ดังนั้น การอยู่ร่วมกันจึงเป็นการต่อสู้ระหว่างชนสองชั้น คือ “พวกนายทุน” และพวกชนชั้นกรรมาชีพและระหว่างบรรดา “ประเทศนายทุน” และบรรดาประเทศที่เป็นคอมมิวนิสต์ โดยทุกวิถีทางนอกจากสงครามที่ใช้กำลังเท่านั้น

ความเกลียดชังของฝ่ายคอมมิวนิสต์ที่มีต่อโลกเสรียังคงดำรงอยู่ บรรดาผู้นำโซเวียตยังคงเชื่อมั่นว่า ปลายทางแห่งกำลังระหว่างประเทศกำลังจะโน้มเอียงมาทางกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ ภายเวลาและประวัติศาสตร์ก็เข้าข้างฝ่าย

คนแล้ว โสเวียตยังคงถือว่าการอยู่ร่วมกันอยู่ในชั้นหัวเลี้ยว
หัวต่อระดับสูงที่สุดของวิวัฒนาการแผ่ลทธิคอมมิวนิสต์ให้
ปกคลุมไปทั่วโลก จุดมุ่งหมายของฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังคง
จะส่งเสริมประเทศกลุ่มคอมมิวนิสต์ให้มั่นคงยิ่งขึ้นทั้งใน
ด้านวัตถุ การเมือง และลทธิ เพื่อจะกระทำให้มหาอำนาจ
ทางฝ่ายจักรวรรดิอ่อนแอลงและแย่งแยกกันไป เพื่อจะพวกร
บรรดาประเทศที่เป็นกลางแล้วพวกอาณานิคมออกไปเสียจาก
อิทธิพลฝ่ายตะวันตกและเตรียมทางไว้สำหรับรวบรวม
ประเทศเหล่านั้นเข้าในกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ ซึ่งถ้ากระ
ทำเช่นนั้นใ้โลกก็หมายความว่าลทธิคอมมิวนิสต์ได้วิวัฒนาการ
แล้วทั่วโลก

การดำเนินการต่อสู้ระหว่างชนวรรณะแสดงให้เห็นว่า
การที่จะลดหย่อนผ่อนความตึงเครียดใด ๆ ก็ตามมิใช่จะ
กระทำไ้แต่เพียงในขอบเขตที่จำกัดเท่านั้น แต่หากจะกระ
ทำได้ในระยะเวลาที่ไม่นานนอกก็ด้วยเพียงแต่ความคิดเห็น
ว่าจะต้องมีการต่อสู้ ถกเถียงการคาดหมายไว้ล่วงหน้าแล้ว
ว่าจะต้องเกิดจลาจลหรือการตึงเครียดขึ้นอย่างเรอริง

ความคึกเห็นของสองฝ่าย

ในขณะที่สหภาพโซเวียต ถือว่าการอยู่ร่วมกันโดยสันติ เป็นวิธีที่จะดำเนินการต่อสู้กับทางฝ่ายตะวันตกต่อไป ทางฝ่ายตะวันตกกลับมีความประสงค์ที่จะให้สิ่งนี้กลับกลายเป็นบทบาทในการจัดตั้งสัมพันธภาพของความไว้วางใจและความร่วมมือให้มั่นคงยิ่งขึ้น

เมื่อสหภาพโซเวียตกล่าวถึงจุดจบของสงครามเย็นนี้ สหภาพโซเวียตหมายความว่ามหาอำนาจฝ่ายตะวันตกควรจะยกเลิกการวิพากษ์วิจารณ์ โยนยา และ เล่ห์เหลี่ยมของโซเวียตเสียให้สิ้น และเคลอนย้ายสิ่งกีดขวางในการแผ่อิทธิพลของพวกเขาที่มีวิสัยทัศน์ให้หมด ในขณะเดียวกันนั้น บรรดาผู้นำของโซเวียตก็ยังคงอ้างสิทธิที่จะต่อสู้กับฝ่ายตะวันตกในคำนำเศรษฐกิจ การเมืองและลัทธิอีกเช่นเคย

มหาอำนาจฝ่ายตะวันตกต้องการที่จะเห็นสงครามเย็นสิ้นสุดลง แต่พิจารณาเห็นว่าจะเป็นเช่นนั้นไปมิได้ ถ้าหากทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังคงพยายามที่จะให้

มหาอำนาจฝ่ายตะวันออกอ่อนแอลงและแบ่งแยกกัน
อยู่ หรือพยายามยุบพรรคประเทศซึ่งด้อยความ
เจริญให้เป็นปฏิปักษ์ต่อฝ่ายตะวันตก และยังคงที่จะ
แปลจุดมุ่งหมายของฝ่ายตะวันตกให้ผิดไปจากความ
เป็นจริง

สหภาพโซเวียตมีความตั้งใจจะให้การต่อสู้ในก้าน
เศรษฐกิจ ลัทธิ และการเมืองดำเนินไปอย่างไรจะโหดเหี้ยม
ไป

หมายเหตุ

(๑) สตาลินกล่าวเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๐ “สำหรับงานใน
ด้านก่อสร้างของเรา สิ่งสำคัญขึ้นอยู่กับข้อที่ว่าเราจะสามารถ
เล่นระยะเวลาสงครามกับโลกนายทุน ซึ่งไม่มีทางหลีกเลี่ยง
ได้ ไ้หรือไม่ แต่อาจจะพอเล่นไปได้จนกว่าจะถึงเวลา
ที่การปฏิวัติของพวกเขาขึ้นกรรมกรในทวีปยุโรปเจริญเติบโต
จนเต็มที่แล้ว หรือจนกระทั่งถึงเวลาที่การปฏิวัติตามพรรค

เมืองชนเวญเคียโตชนอย่างสมบูรณ์หรือในที่สดจนกว่า
พวกนายทุนจะขอยกขยับไปเกี่ยวกับเรื่องการแบ่งแยกเมืองชน”
เวอร์คส์ เล่ม ๑๐ (มอสโคว์) ๒๔๕๒

(๒) ครุสซอฟ, ที่โนโวไซเบอรส์ค, ปร่าฟต้า ๑๔

ตุลาคม ๒๕๐๒

การต่อสู้ในด้านการเมือง

ในระหว่างที่มีการต่อสู้ในด้าน การ เมือง กัน อยู่ จุดมุ่งหมายของสหภาพโซเวียตมิใช่แต่จะเพียงพยายามหลีกเลี่ยงสงครามนิวเคลียร์เท่านั้น แต่เพื่อจะให้ทุกฝ่ายยอมรับสถานะของโซเวียตในประเทศที่เป็นปัญหาระหว่างประเทศที่สำคัญ ๆ อีกด้วย^(๑) (เป็นต้นว่ากรณีการ ถด อวูธ ประเทศ เยอรมนี และ เบอรัลน) เพื่อจะได้เปลี่ยนคุณภาพแห่งกำลังระหว่างประเทศให้เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายตน

ไม่คงเว้นการใช้กำลัง

กำลังมิใช่จะเป็นการ เกอ กูล ต่อ การ สถาปนาระบอบคอมมิวนิสต์ในโลกเสรีขณะนี้ ดังเช่นแนวคิดการใช้กำลังก็คงมีอยู่ และยังคงเป็นความมุ่งหมายในขั้นสุดท้ายอยู่

ยังคงไม่คงเว้นการใช้กำลัง^(๒) ทั้งที่ครุสชอฟออกขั้ตสงครามนิวเคลียร์ เขาก็ยังมีใ้กล่าวประณามการปฏิวัติ

หรือสงครามกลางเมืองหรือสงคราม “ปลดปล่อย” คือ
การล้มล้างรัฐบาลอาณานิคมด้วยการใช้กำลัง

อวาทสำคัญของโซเวียตในการต่อสู้ก็คือพรรคคอม-
มิวนิสต์ในต่างประเทศและบรรดาองค์การแนวหน้าของพรรค
คอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศ งานของแต่ละฝ่ายเป็นส่วน
ประกอบซึ่งกันและกัน

พรรคคอมมิวนิสต์ประจำชาติมีความรับผิดชอบว่า “จะ
สนับสนุนค่ายสังคมนิยมซึ่งมีสหภาพโซเวียตเป็นผู้นำอย่าง
จริงใจ” (๓) ในระยะสองสามเดือนมานี้พรรคคอมมิวนิสต์
ในบรรดาประเทศฝ่ายตะวันตกได้ดำเนินกิจการให้เข้มแข็ง
ยิ่งขึ้น พรรคคอมมิวนิสต์ ๑๗ พรรคด้วยกันได้เข้าร่วมประ-
ชุมกัน ณ กรุงโรมตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน จนถึงวัน
ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ และออกคำวิงวอนต่อ
“ชนชั้นกรรมาชีพและนักประชาธิปไตยทั้งหมด” ให้ช่วย
กันร่วมกำลังเพื่อความมุ่งหมายซึ่งระบุอยู่ในคำโฆษณาชวน
เชลของโซเวียตเมื่อไม่นานมานี้

คำวิงวอนมีข้อความว่าดังนี้: “พวกคอมมิวนิสต์มีความมั่นใจว่า... ประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศของเราแต่ละประเทศจะค้นพบทางและการก่อรูปของการรวมกันเพื่อกิจงานเปลี่ยนแปลงรูปสังคมไปในบ้านของสังคมนิยม อันเป็นการนำมาซึ่งการใช้อำนาจในทางการเมืองโดยชนชั้นกรรมมาชีพ” (๔) (โดยพรรคคอมมิวนิสต์ในฐานะผู้นำของชนชั้นกรรมมาชีพ)

คำวิงวอนนี้มีเคยมีผู้ใดกระทำมาแต่กาลก่อน นับแต่สมัยของพวกคอมมิวนิสต์อินเตอร์เนชันแนล (ลัทธิเล็ก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๖) แต่ในระหว่างสมัยการอยู่ร่วมกันโดยสันติ การกระทำเช่นนั้นดูเหมือนว่าจะกระทำกันบ่อยครั้งจนตกต่ำสำหรับการกระทำดังกล่าวพวก โลก พง มิ ไค เป็น ฝ่าย พวกคอมมิวนิสต์ไม่มีหนทางจะโต้ตอบได้ เนื่องจากขาดแคลนผู้ติดต่อที่จะทำการตอบโต้ภายในกลุ่มประเทศของโซเวียต

ความมุ่งหมายเบื้องต้น

“การปฏิวัติเพื่อสังคมนิยม” ยังคงเป็นความมุ่งหมายเบื้องต้นสำหรับบรรดาพรรคคอมมิวนิสต์ ทุกรัฐซึ่ง

อยู่ภายในประเทศที่มีไทเป็นคอมมิวนิสต์ (๕) ในปัจจุบัน
พรรคเหล่านี้ได้รบคำสั่งให้รวมเข้าเป็นพันธมิตรกับพรรค
สังคมนิยมขบวนการปลดปล่อยประจำชาติและขบวนการซึ่ง
มีไทเกี่ยวข้องกับการเมือง เป็นต้นว่าการลดอาวุธนิวเคลียร์ เพื่
ที่จะได้รบการสนับสนุนจากชนกลุ่มใหญ่ภายในประเทศของ
ตน (๖) ถ้าหากเลห์เทลมมเหล่านี้ประสบผลสำเร็จ “การ
ปฏิวัติเพื่อสังคมนิยม” ก็จะไต่รบผลโดยสันติ แต่ทั้งนี้จะ
ต้องเน้นว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่าภายในประเทศนายทุน
จำนวนหนึ่งนั้นการล้มล้างลทธิเผด็จการแบบชนชั้นกลางโดย
การต่อสู้ด้วยอาวุธนั้นเป็นสิ่งซึ่งจะหลีกเลี่ยงมิได้” (๗) ตาม
แนวความคิดของโซเวียตนั้นบรรดาประเทศที่มีไทเป็นคอม-
มิวนิสต์เป็น “ลทธิเผด็จการแบบชนชั้นกลาง” ทั้งสิ้น (๘)

บรรดาองค์การแนวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์อินเทอร์-
เนชันแนล (๙) ไต่เพิ่มความพยายามในอันที่จะเผด็จการพล
ครอบงำประชาชาติในโลกเสรียิ่งขึ้นอีกเพื่อกาะแนบเสียด
ให้กับฐานะของโซเวียตในเรื่องปัญหาต่าง ๆ ระหว่าง
นานาชาติ

คณะมนตรีสันติภาพของโลก สหพันธ์ของสหชาติ
 กรรมกรของโลก สหพันธ์เยาวชนนักประชาธิปไตยของโลก
 และสหชาลนักรักศึกษานานาชาติ ได้พากันส่งสาส์นวิง
 วอนไปยัง องค์ การสันติศึกษาในกล่มประเทศที่มีได้ เป็น
 คอมมิวนิสต์อย่างยืดยาว เพื่อให้พยายามไม่หาจุดมุ่ง
 หมายเช่นการอยู่ร่วมกันโดยสันติ การยุติสงครามเย็น
 การลดอาวุธ เป็นต้น เมื่อเดือนเมษายน สหพันธ์สตรี
 ประชาธิปไตยระหว่างชาติ ได้เรียกประชุมเพื่อเฉลิมฉลอง
 วันสตรีระหว่างชาติ ปีที่ ๕๐ ในกรุงโคเปนเฮเกน ประชา
 ชนประมาณ ๒,๐๐๐ คนได้เข้าร่วมในการประชุมนี้ และ
 ที่ประชุมคงจะมีได้ ละเลยโอกาสใน อัน ที่ระโหมษณา ความ
 มุ่งหมายของคอมมิวนิสต์นานาประการ

องค์การลทธิ คอมมิวนิสต์ ระหว่าง ประเทศ สามารถ
 กระทำให้บรรดารัฐบาล คอมมิวนิสต์ ผูกพัน สัมพันธภาพ
 กับรัฐบาลอื่น ๆ ในโลกเสรีให้ เห็นไป อย่าง รวยเรียบ เป็น
 ปกติ ในขณะที่เดียวกันกับที่พรรคคอมมิวนิสต์ของชาติและ
 องค์การแนวหน้าอื่น ๆ เขาควบคุมวางแผนบ่อนทำลายสถา

ขึ้น ประชาธิปไตยภายในโลกเสรี ฝ่ายโลกเสรีมีความสามารถที่จะกระทำการใดเป็นการตอปปี้ภายใน กลุ่มประเทศโซเวียตได้ เนื่องจากขาดแคลนความสะดวกในอันที่จะแผ่อิทธิพลเข้าไปครอบงำประชาชาติในประเทศนั้น ๆ

หมายเหตุ

- (๑) แอล. ฮิลเซฟ “ การ อยู่ร่วมกันโดย สันติ และการ ต่อสู้ระหว่างสองลัทธิ ”
หนังสือ เวิร์ลด์ มาร์กซิสม์ รีวิว พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๒) “ ลัทธิมาร์กซิสม์และเลนินนิสม์ มิได้พิจารณาเห็นว่าการไม่มุงคเวนไม่ใช้กำลัง จะเป็นหนทางเดียวที่จะต่อสู้ แต่ทว่ามีความเห็นว่าเป็นทางเดียวที่จะนำลัทธิคอมมิวนิสต์ไปสู่ชัยชนะในขั้นสุดท้าย ” แอล. ฮิลเซฟ
- (๓) หนังสือ สารานุกรมโซเวียตเล่มเล็กพิมพ์ครั้งที่สาม เล่ม ๔ พ.ศ. ๒๕๐๒

- (๕) หนังสือพิมพ์ ปรัฟดำ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๕) “พวกคอมมิวนิสต์ จะสามารถปล่อยให้มีการต่อสู้เพื่อลทธิเผด็จการสำหรับชนชั้นกรรมกรได้หรือไม่? ไม่ได้อย่างแน่นอนทีเดียว.....” แอล. อิลเชฟ
- (๖) หนังสือ เวอร์ลด์ มาร์กซิสท์ รีวิว ฉบับ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๐๒ คัดคัดตอนมาจากหนังสือคำปราศรัยของลัทธิมาร์กซิสม์—เลนินนิสม์ พิมพ์ที่กรุงมอสโคว์ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๗) เหมือนข้อ ๖.
- (๘) “รัฐโคกที่อยู่ภายใต้ลทธินายทุน คือลทธิเผด็จการของชนชั้นกลาง” สารานุกรม โซเวียตเล่มเล็ก พิมพ์ครั้งที่สาม เล่ม ๔ พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๙) องค์การบังหน้าระหว่างประเทศของคอมมิวนิสต์มีอยู่ ๑๒ องค์การด้วยกันคือ:
 สภาการสันติภาพแห่งโลก (WPC)
 สหพันธ์สหภาพกรรมกรแห่งโลก (WFTU)

สหพันธ์เยาวชนประชาธิปไตยแห่งโลก (WFDY)

สหภาพนักศึกษาศาสนา (IUS)

สหพันธ์สตรีประชาธิปไตยสากล (WIDF)

สหพันธ์สหภาพครูแห่งโลก (FISE)

สมาคมทนายความประชาธิปไตยสากล (IDAL)

สหพันธ์ปฏิบัติการงานวิทยาศาสตร์แห่งโลก (WFSW)

องค์การนักหนังสือพิมพ์สากล (IOJ)

สมาคมการแพทย์สากล (IMA)

องค์การวิทยุและโทรทัศน์สากล (OIRT)

สหพันธ์นักต่อต้านสากล (FIR)

ในขณะที่ทำทํางานเพื่ออิสรภาพนั้น แท้จริง
แล้วเป็นการถ่ายทอดเสียงมาจากโซเวียต งานขององค์-
การเหล่านี้คือ ช่วยกระพือข่าวโฆษณาชวนเชื่อของคอม-
มิวนิสต์ พยายามโน้มน้าวความคิดเห็นของประชาชนให้
เข้าข้างฝ่ายคอมมิวนิสต์ เป็นสิ่งบ่งหน้าสำหรับการลักลอบ
พบปะของฝ่ายคอมมิวนิสต์ และในบางครั้งในแหล่งตลาดที่
คอมมิวนิสต์มีเป็นรองนอกกฎหมาย องค์การเหล่านี้จะ

ปฏิบัติการแทนพรรคคอมมิวนิสต์โดยตรงทีเดียว โดยมี
 เลขานุการหรือนายกสมาคมเป็นผู้รับคำสั่งจากกรมออสโคว
 เลขานุการหรือนายกสมาคม จะมี หญิงชาย ซึ่งได้ รับผิดชอบ
 เลือกแล้วเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่วนมากผู้ช่วยนั้นมักจะเป็นพวก
 คอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นผุ้จดตงสำนักงานชน และไม่มีการ
 ใ้สมัครโดยคะแนนเสียงไม่ว่าจะเป็นการ คัดเลือกตัวเจ้า—
 หน้าที่ หรือความเห็นชอบในนโยบายใดๆ แต่ทุกสิ่งทุก
 อย่างทำไปโดยใช่ “การปรวมมือเห็นชอบ”

การต่อสู้ในด้านเศรษฐกิจ

บรรดาผู้นำของโซเวียตถือว่าการต่อสู้ในด้านเศรษฐกิจเป็นสาระที่สำคัญที่สุด (๑) เขามีความเชื่อมั่นอยู่ว่าในระหว่างการต่อสู้กันนี้ประชากรของโลกจะได้เล็งเห็นว่าระบอบเศรษฐกิจของฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้นมียุทธศาสตร์ที่เหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นอันมาก (๒) ดังนั้นชัยชนะของลัทธิคอมมิวนิสต์มักจะบรรลุผลเร็ว

หน้าที่ในทางการค้า

นี่คือความแตกต่างอันสำคัญระหว่างสถานะของโซเวียตและฝ่ายตะวันตก ทางฝ่ายตะวันตกยินดีต้อนรับการร่วมมือกันในด้านเศรษฐกิจเพื่อใช้เป็นทางที่จะช่วยให้การครองชีพทั่วโลกอยู่ในระดับดีขึ้น (๓) ส่วนสหภาพโซเวียตต้องการที่จะทำลายความเศรษฐกิจลงเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของความมุ่งหมายที่จะเป็นผู้ครอบครองโลก (๔)

สหภาพโซเวียตต้องการให้ยกเลิกการห้าม ส่งสินค้า
 เข้าออกใด ๆ เสียให้สิ้น โดยยืนยันว่าการค้าโดยเสรีจะ
 ช่วยสร้างสรรค์ให้สัมพันธภาพระหว่าง ประเทศเป็นปกติ(๕)
 แต่การกระทำ เช่นนี้ ย่อมทำให้เกิด ปัญหาขึ้น ถ้าหาก
 การค้าระหว่างกลุ่มประเทศโซเวียตและบรรดาประเทศที่มี
 ใต้ เป็น คอมมิวนิสต์ สามารถจะ เป็นไปได้ อย่าง ตาม ปกติ
 การเดินทางไปมาของนักธุรกิจ เพื่อการพำนักพักพิงอยู่
 ในประเทศอื่นๆ หรือการติดต่อกันเป็นการส่วนตัวและการ
 อยู่ร่วมกันมิใช่แต่เพียงชีวิตในถิ่นเศรษฐกิจเท่านั้น แต่
 เป็นการ อยู่ร่วมกันของ ประชาชน แต่ละ ประเทศด้วยแล้ว
 การค้าน่าจะเป็น สอ สำคัญใน อันที่จะ ทำให้ สัมพันธภาพ
 ระหว่างประเทศคชน

แต่ทว่ารัฐบาลโซเวียต เข้าควบคุมเอกสิทธิ์ในการค้า
 กับต่างประเทศไว้โดยสิ้นเชิง ปฏิเสธไม่ยอมให้นักธุรกิจ
 ชาวต่างประเทศเข้าไปพักอาศัยอยู่ในสหภาพโซเวียต และ
 ยังคอยมิให้ประชาชนของโซเวียตมีความสัมพันธ์อย่างถาวร
 กับชาวต่างประเทศอื่น ๆ

กลุ่มประเทศที่สมบูรณ์ด้วยตนเอง

เนื่องจากเหตุนี้ การที่จะเพิ่มการค้าเพื่อให้สัมพันธ์-
 ภาพระหว่างประเทศเข้าอยู่ในสภาพปกติเหมือนจะอยู่ที่ว่า
 การค้าชนิดนั้น ๆ จะนำ ผล ประโยชน์ มาสู่ เศรษฐกิจ ของ
 ประเทศนั้น ๆ โดยตรง ตามประสพการณ์ทางการค้าของ
 โซเวียตในอดีตนั้นในประเทศอุตสาหกรรมโตแล้วให้เห็น
 ประจักษ์แล้วว่า สหภาพโซเวียตสนใจ ที่จะซื้อความร
 และที่จะส่งเสริมเศรษฐกิจบางสาขาของตน ทบ่ง ล้าหลังอยู่
 ยิ่งกว่าที่ต้องการจะ แลก เปลี่ยน สินค้าขั้นมูลฐาน เป็นการ
 ประจำและโดยกว้างขวาง

กลุ่มประเทศใน เครือโซเวียตได้ ทำเนิการ สร้าง—
 สรรค์เศรษฐกิจให้สามารถพึ่งตัวเองได้ในที่สุดแล้ว ดังนั้น
 จึงไม่มีความสนใจที่จะ ส่งเสริม สัมพันธภาพ ทาง การค้า
 กับประเทศอื่น ๆ เท่าใดนัก เว้นแต่ที่อาจหวังประโยชน์
 ในทางการเมืองได้ ตัวอย่างก็คือ การคานามัน ซึ่งเป็น
 ส่วนใหญ่ใน การค้า ของ ประเทศ ยุโรป ภาค ตะวันตก และ

ตะวันออกกลาง ขณะสหภาพโซเวียตผลิตน้ำมันได้พอ
แก้ความจำเป็นที่ตองโซแล้วและกำลังส่งออก จำหน่ายนอก
ประเทศเป็นปริมาณมาก

แต่สำหรับประเทศอังกฤษนั้น การค้าจำเป็น
สำหรับการยังชีพ การค้ามิใช่เป็นเส้นทางสำหรับการ
ก่อวิน ท้ายศัตรู แต่เป็นหนทางสำหรับเสริม
สร้างความเป็นบึกแผ่นให้แก่อัมพันธ์ภาพ ระหว่าง
ชาติตามมูลฐานที่ต่าง ฝ่ายต่างอำนวยความสะดวก ซึ่ง
กันและกัน

อิทธิพลทางการเมือง

กลุ่มประเทศในเครือโซเวียตได้เคยแสดงให้ เห็นอยู่
เสมอแล้วว่าตนจ้านกว่า การค้าเป็นทางนำไปสู่ความ
มั่นคงในอิทธิพลทางการเมือง การที่โซเวียตซอมายเป็น
สินค้าเขาไปจากประเทศอียิปต์กเพื่อแลกเปลี่ยนกับ อวรุ
ยทโยปกรณ์เป็นการมุ่งสู่จุดมุ่งหมายเช่นว่าน กลุ่มประเทศ
ในเครือโซเวียตยังแสดงให้ เห็นอกกว่าพร้อมที่จะใช้การค้า
เพื่อความหวังในทางการเมือง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๗ ใน

สมัย ที่ เกิด เรือง วรรณ เพชรอฟ ขนท ออสเตรเลีย สหภาพ
โซเวียตได้ถอนตัวออกจากตลาดค้าขนสัตว์ (๘)

ในการ สร้าง สัมพันธภาพทาง การค้า ขนท ประเทศ
ต่าง ๆ ซึ่งกำลังก่อร่างสร้างตัวอยู่นั้น สหภาพโซเวียต
หวังไว้ว่าจะคอยชักชวนให้ประเทศเหล่านั้นเข้าไปร่วมเป็น
มิตรกับ สหภาพโซเวียตในฐานะ ที่เป็น ทั้งลูกค้าและผู้ขาย
สหภาพโซเวียตจะได้หาโอกาสใช้ ความบ่มคน ทั้งในค่าน
การเมืองและงานเศรษฐกิจแก่ประเทศที่เป็นมิตร

ในการให้ความช่วยเหลือต่อประเทศซึ่ง กำลัง ก่อร่าง
สร้างตัวอยู่นั้น สหภาพโซเวียตได้ตั้งความหวังไว้ว่าจะ
ชักชวนให้ประเทศเหล่านั้น ขอความช่วยเหลือแนะนำ จาก
ประเทศในเครือโซเวียต และเลียนแบบภาคปฏิบัติในด้าน
เศรษฐกิจ จากโซเวียต มากกว่าทาง ฝ่าย ตะวันตก พด
ง่าย ๆ ก็คือ สหภาพโซเวียตหวังไว้ว่าจะทำให้ข้าราชการ
ของบรรดาประเทศที่ได้รับความช่วยเหลือเกิดความเลื่อมใส
แม้จะไม่เลื่อมใสต่อลัทธิคอมมิวนิสต์ในทันที แต่กเลื่อม
ใสในวิธีการ กำหนดโครงการควบคุมเศรษฐกิจ ของพวก
คอมมิวนิสต์ และเพื่อกดดันให้เจ้าหน้าที่ของโซเวียตรวม

ทั้งที่ปรึกษาซึ่งได้รับการฝึกฝน อย่างดีมาแล้ว จากโซเวียต
ได้เข้ารับ ตำแหน่งที่สำคัญ ๆ ใน ประเทศ นั้น ๆ เพื่อ จะได้
อำนวยความสะดวกในด้านการเศรษฐกิจ และการเมือง ตามแบบ
ฉบับของคอมมิวนิสต์

การค้าและการช่วยเหลือ

ในปัจจุบันการค้า และ การช่วยเหลือ ของโซเวียตมี
มูลค่าเท่าใดแล้ว ?

สำหรับสินค้าขาเข้าประจำของประเทศ ที่ยัง พัฒนา
ล่าหลัง ยังมี มูลค่า ประมาณ ๑๐,๐๐๐ ล้าน ปอนด์
(๓๐,๐๐๐ ล้านเหรียญ) ในจำนวนนี้กลุ่มประเทศ จีนและ
โซเวียตมีส่วน อยู่ประมาณ ๕๐๐ ล้านปอนด์ (๑,๕๐๐
ล้านเหรียญ) ซึ่งเท่ากับ ๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นทั้งนี้เพราะ
สำหรับสหภาพโซเวียต การค้าในต่างประเทศเป็นแต่
เพียงเรื่อง ปลุกย่อย มาก กว่า จะ ถือเอาเป็น สาระ สำคัญใน
นโยบายทางเศรษฐกิจ การค้าขายในต่างประเทศนี้มีมูลค่า
น้อยกว่า ๓ เปอร์เซ็นต์ของ ผลิตภัณฑ์ทั้งหมด ของสหภาพ
โซเวียต การค้าส่วนใหญ่อยู่ภายในกลุ่มประเทศในเครือ
โซเวียต

การ ค้าของไซเวียต ภาย นอก กลุ่ม ประเทศใน เครือ
ไซเวียต คิดเฉลี่ย แล้วมี มูลค่า ๔ ปอนด์ (๑๒ เหรียญ)
ต่อ พลเมือง หนึ่ง คนใน ระยะเวลา ๑ ปี ของ สหรัฐอเมริกา
ประมาณ ๗๐ ปอนด์ (๒๐๐ เหรียญ) และของ ประเทศ
อังกฤษประมาณ ๑๕๐ ปอนด์ (๔๐๐ เหรียญ) ต่อ ๑ คน

การค้าของเงินและไซเวียต แตกต่าง กับ การค้าของ
ทางฝ่ายตะวันตก เนื่องจากเป็นสัญญา ๒ ฝ่ายและเจรจา
ติดต่อโดยผ่านองค์การการค้าซึ่งมีฐานะเท่ากับองค์ การผูก
ขาดของรัฐบาล การ ใช้เงินทำให้ไม่มีการแข่งขันเพื่อ
ร่วมโดยเอกชน แม้จะแสดงไว้อย่างเปิดเผยว่าการคาน
ถ่วงราคาสากล ซึ่งนับว่าเป็นการขอมวยหลัก การโดยซัด
แจ้งว่าการ แลกเปลี่ยน สินค้าแบบเสรี มีความ สำคัญเหนือ
กว่าประโยชน์อื่นใด แต่ราคาทั้งไซเวียตทั้งไวคแปรปรวน
ไปอย่างมากเสมอ ซึ่งทำให้เป็นผลกำไรแก่ระบบผูกขาด
การค้าขาย ของไซเวียต โดย คู่สัญญา อีกฝ่ายหนึ่ง ต้อง
เป็นฝ่ายเสียหาย

การค้าของเงิน—ไซเวียตอยู่ในวงจำกัดมาก เนื่องจาก
รายการ สินค้าซึ่งเป็น ผลิตภัณฑ์ ภาย ใน กลุ่ม ประเทศใน

เครื่องใช้เวชภัณฑ์ภายในวงแคบ ส่วนมากเป็นสินค้าโลหะ
และเครื่องมือสำหรับโรงงาน ส่วนสินค้าอื่น ๆ เช่น เครื่อง
จักรสำหรับเครื่องทอผ้า เครื่องมือใช้ในงานเกษตรกรรม
เครื่องมือใช้ในงานไฟฟ้าและขนส่งและเครื่องเวชภัณฑ์ซึ่ง
อยู่ในรายการทุกกลุ่มประเทศในเครือโซเวียตจะต้องส่งออก
ไปยังบรรดาประเทศที่ กำลัง ก่อร่าง สร้างตัว โดยมีแต่เพียง
ส่วนน้อย บริษัททางฝ่ายตะวันตกจึงต้องรับเป็นผลส่งส่งของ
เหล่านี้และของจำเป็นอื่น ๆ ไปทดแทน

การเลือกเฟ้นอย่างละเอียด

ภายในระยะ ๒--๓ ปีมานี้ การค้าไตรภพความสะดวก
สบายขึ้นเป็นอย่างมากโดยการให้ความช่วยเหลือและกู้ยืม
เงินเป็นระยะยาวจากสาธารณชน การช่วยเหลือของ
ทางฝ่ายตะวันตกเป็นไปในรูปการให้เงินช่วยเหลือและการ
ให้กู้ยืม ซึ่งในขณะนี้คิดเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นกว่า
๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ (๓,๐๐๐ ล้านเหรียญ) ต่อ ๑ ปี
หรือ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของการค้าทั่วโลกกับบรรดาประ-

เทศที่อยู่ในระยะก่อสร้างตัว เงินช่วยเหลือซึ่งมาจาก สาธารณชนนี้ ได้ ทวีจำนวน เพิ่มขึ้น ด้วยการนำไปลงทุนหาเงินซึ่งเมื่อนำมารวม กับผลกำไร ที่ได้ จากจำนวนเงินที่เคยนำไปลงทุนไว้ จึงทำให้มีจำนวนเงินช่วยเหลือสำหรับ ประเทศ ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในระยะพัฒนาประเทศเพิ่มขึ้นอีก ๑,๐๐๐ ล้านปอนด์ เงินช่วยเหลือให้กู้ยืมของประเทศอังกฤษมีจำนวน ๑๕๐ ล้านปอนด์ ต่อปี โดยไม่นับบริการในทางสวัสดิการต่าง ๆ เป็นต้นว่า การช่วยเหลือพวกดึกขยเป็นต้น เงินที่ประเทศอังกฤษนำไปลงทุนในประเทศต่าง ๆ ก็ยังมีอีก ๑๐๐ ล้านปอนด์ต่อปี ซึ่งนับว่าได้นำเงิน จำนวนนี้ไป สมทบกับเงินทุนซึ่งจกชนไว้ สำหรับช่วยเหลือประเทศซึ่งอยู่ในระยะพัฒนา

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ กลุ่มประเทศในเครือเงินและโซเวียตได้เสนอ ให้ การ ช่วยเหลือ เป็น จำนวนเงิน ๓๒๕ ล้านปอนด์ (๕๐๐ ล้านเหรียญ) แต่ปรากฏว่าเงินที่เสนอไว้ นี้ ยังจ่ายไม่หมด ในขณะที่เท่าที่นำไปใช้แล้วคงจะมี

ราว ๑๐๐ ล้านปอนด์ (๓๐๐ เหรียญ) หรือประมาณ ๑๐
เปอร์เซ็นต์ของเงินช่วยเหลือของฝ่ายตะวันตก และเงินช่วย
เหลือของจีนและโซเวียต ผู้ที่นำเงินไปใช้จะต้องนำมาใช้
คืน เนื่องจากทางโซเวียตมิได้มีการลงทุนเอง

การช่วยเหลือของโซเวียตก็เช่นเคยยกยอการคำนึง
เอง คือว่าต้องมีการเลือกเฟ้นมาก เงินเครดิตส่วนใหญ่ที่
ฝ่ายคอมมิวนิสต์เสนอให้ นั้น มีประเทศในทวีปเอเชียและ
ภาคตะวันออกกลางเพียงห้าประเทศเท่านั้น ที่ได้รับเงินจำ-
นวนนคือ ประเทศอินโดนีเซีย อินเดีย ออฟกานิสถาน
ซียปต์ และซีเรีย เมื่อไม่นานมานี้ได้มีจำนวนเพิ่มขึ้นอีก
คือ ประเทศอิรัก เอธิโอเปียและคิวบา และเงินก็ยกยอ
ไปใช้ก็มักจะกองหนักไปในทางโฆษณาชวนเชื่อเป็นต้นว่านำ
ไปทำโรงถลุงเหล็กกล้าในประเทศอินเดีย การสำรวจทาง
ภูมิศาสตร์ในประเทศซีเรีย และสนามกีฬาในประเทศพม่า
เป็นต้น

หมายเหตุ

- (๑) แอล. ฮิลเซฟ “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ และการต่อสู้ระหว่างสองลัทธิ” เวอร์ลด์ มาร์กซิสท์ รีวิว พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๒) ฝ่ายคอมมิวนิสต์ถือว่างานในกลุ่มประเทศ เครือ โซเวียตคือ “การถ่วงน้ำหนัก ผลกระทบของโลกให้หนักไปทางระบอบสังคมนิยมมากกว่าทางระบอบนายทุน” เอ. คูอิวเซฟ ในหนังสือ เวอร์ลด์ มาร์กซิสท์ รีวิว กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓
- (๓) “เรายืนยันที่จะรบการแข่งขันในเรื่องเกววกย เศรษฐกิจ เราเชื่อว่าสิ่งนี้จะเป็ผลดีต่อเรา สิ่งสำคัญก็คือเราจะต้องยกมาตรฐานของการครองชีพให้ดีขึ้น และขจัดความยากจนให้สิ้นไป” มร. แมคมิลแลน แถลงเกววกยเรื่อง โทรทัศน์ที่กรุงมอสโคว์ เมอวนที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๔) ฮิลเซฟ กล่าวไว้ว่าประชากรของโลกจะ ต้องหาคำ

ตอบต่อคำถามที่ว่า “ในระบอบสองประเภทนี้ ระบอบไหนจะมีระดับมาตรฐานการครองชีพสูงกว่ากัน? ภายใต้อะไรระบอบใดที่มีระยะเวลาทำงานนานกว่า และระบอบใดใช้เวลาทำงานน้อยกว่า ภายใต้อะไรระบอบใดที่คนงานได้รับประโยชน์ในค่านิยมและค่านิยมใจมาก กว่ากัน ระบอบใดที่เปิดโอกาสให้คนมีที่พักอาศัยและการศึกษาดีกว่ากัน?”

“เรามีความมั่นใจอย่างแน่นอนที่เชื่อว่า ระบอบคอมมิวนิสต์ซึ่งก้าวหน้ามากกว่าจะเป็นผู้ได้รับชัยชนะในการแข่งขันในค่านิยมเศรษฐกิจระหว่างสองระบอบนี้”
 คริสตอฟ แกลดสตัน ประธานสภาสูง สตุท ของ โซเวียต
 หนังสือพิมพ์ ปร่าฟดำ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓

(๕) คริสตอฟ เขียน “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ” ในหนังสือ “ฟอเรน แอฟแฟร์ส” ของอเมริกา ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

(๖) “ในการพัฒนาค่านิยมเศรษฐกิจของเรา เรามีความไว้วางใจในกำลังรบบภายใน ประเทศของเราอย่างเต็ม

ที่แผนการสำหรับพัฒนาเศรษฐกิจทั้งหมดได้กำหนดไว้ โดย การพิจารณาสิ่งซึ่งจะสามารถเป็นไปได้ภายในประเทศของเราโดยมีคั้งนำพาว่า เราจะ ทำการค้าขายกับประเทศฝ่ายตะวันตกหรือไม่ การส่งเสริมแผนการเศรษฐกิจของเราให้มั่นคงยิ่งขึ้น จะไม่ประสบกับ อุปสรรค แม้แต่ น้อย” ครุสชอฟ ในเรื่อง “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ”

“การพัฒนาของลัทธิสังคมนิยมจะนำไปสู่การจกรูปของเศรษฐกิจสังคมนิยม แต่เพียง หนึ่งเดียว”
 “ทงนี้จะมชนโคพรอมกบชชชนะของลทธิคอมมิวนิสต์”
 หนังสือคอมมิวนิสต์ เล่ม ๖ พ.ศ. ๒๕๐๒

- (๗) “ถ้าท่านไม่มีความประสงค์จะทำการค้ากับเรา ก็อย่ากระทำให้ เราจะต้องจนกว่าท่านจะมาเคาะประตูบ้านเราเอง ข้าพเจ้าขออย่าคิดว่าเราจะคอย เราไม่มีความเคือกรอื่นอันใด ท่านจะนั่งคอยอยู่ใต้อตามสหายจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร เราค้าขายใต้อสหายอยู่แล้ว”

กัยประเทศจีนและรัฐสังคมนิยมอื่น ๆ” ครุสชอฟ
แถลงต่อที่ประชุมนักธุรกิจชาวอเมริกัน หนังสือ
พิมพ์ ปรอฟดา ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒

- (๘) หลังจากทออสเตรเลียได้ปฏิเสธไม่ยอมรับคำเรียกร้อง
โซเวียตให้ส่งตัวนักการทูตชาวรัสเซียชื่อ
วลาดีเมียร์ เพทรอฟและภรรยาซึ่งได้รับอนุญาตให้
เข้าไปพำนักอาศัยอยู่เพื่อลภัยทางการเมือง นาย
เฮน. จี. โควาลอฟ ทูตการค้าประจำสถานเอกอัคร
ราชทูตรัสเซียในกรุงแคนเบอร์รา ได้ออกคำแถลง
การว่า “ตั้งแต่เดือนมกราคมมาจนถึงวันน รัสเซีย
ได้ขอขนสัตว์จากออสเตรเลียเป็นจำนวน ๖๐,๐๐๐
ห่อ นับแต่สัปดาห์หน้าเป็นต้นไป รัสเซียจะไม่รับ
ซื้อออกไป”

การต่อสู้ระหว่างลัทธิ

การอยู่ร่วมกันโดยสันติจะเกิดขึ้นไม่ได้ตราบใดที่
ยังมีความคิดเห็นแตกต่างกันอยู่ระหว่างสองลัทธิ (๑)
ฝ่ายสหภาพโซเวียตและพรรคพวกจะคงดำเนิน การ
การเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ภายใน โลกเสรี อยู่ต่อ
ไปในขณะเดียวกันกับที่จะกีดกันประชาชนของกลุ่ม
ประเทศในเครือโซเวียตมิให้ติดต่อกับ ฝ่ายตะวันตก
อย่างเสรี

การห้ามของโซเวียต

สหภาพโซเวียตปฏิเสธไม่ยอมรับให้มีการส่งข่าวและ
ออกความคิดเห็นกันระหว่างฝ่ายตะวันตกและกลุ่ม ประเทศ
ในเครือโซเวียต ผลปรากฏว่าสัมพันธ์ภาพทางวัฒนธรรม
ของตะวันตกและตะวันออกได้ถูกกำหนด ให้ เป็นไปในวงจำกัด
โดยสหภาพโซเวียต เป็นต้นว่า การแลกเปลี่ยนการ
เยือนของคณะผู้แทนนักวิทยาศาสตร์ นักศิลปิน นักกีฬา

เป็นต้น โดยทางการเป็นผู้ปลดมภ์ (๒) พวกรัสเซียมี
 ความประสงค์ที่ใหญ่บุคคลเหล่านี้หาทางที่จะให้ผู้อื่นเพิ่มพูน
 ในทวีปคือสหภาพโซเวียต

ในขณะที่เดียวกัน ภายในกลุ่มประเทศกลุ่มโซเวียตได้
 มีการสั่งห้ามมิให้มีการพิมพ์จำหน่ายหนังสือพิมพ์ หนังสือ
 หรือบทความใด ๆ โดยเสรี แม้กระทั่งการจกตงศูนย์กลาง
 แถลงข่าวต่างประเทศ ห้องหนังสือหรือสถานีขอนโต (แม้
 แต่ทั้งในคอมมิวนิสต์ยโกสลาเวีย) ซึ่งจะเป็นการกระทำทำให้
 พลเมืองของโซเวียตได้ทราบถึงชีวิตการเป็นอยู่ภายในโลก
 เสรีที่ถูกต้อง

สิ่งอื่นใดที่นอกเหนือไปจากการแลกเปลี่ยน ของ รัฐ-
 ขาดแล้วถกกล่าวหาว่าเป็น “มาเมืองทรยศที่เต็ม ไปด้วย
 สิ่งสกปรกโสโครกทั้งสิ้น” (๓) ถึงกระนั้นผู้หนึ่งผู้ใดใน
 ประเทศอังกฤษก็สามารถที่จะส่งหนังสือราย บัณฑิต
 หรือหนังสือตงบริษัทเพื่อจำหน่ายหนังสือของ โซ-
 เวียตหรือจะเดินทางไปสหภาพโซเวียตได้อย่างสบาย
 ถ้าหากทางโซเวียตอนุญาตให้เข้า

ความแตกต่าง

สหภาพโซเวียตชี้ให้เห็นความแตกต่าง ระหว่าง การ
โฆษณาของตนเองและถ้อยแถลงของสำนักแถลง ข่าวของ
ฝ่ายตะวันตกโดยกล่าวหาว่า คำแถลงการณ์ของฝ่ายตะวัน-
ตกเป็น “การโฆษณาที่ใส่ร้ายป้ายสี ก่อความ กระจายข่าว
ลือต่าง ๆ ซึ่งอาจจะนำความยุ่งยากและความไม่เรียบร้อย
มาสู่ชีวิตของสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นการเข้ามายุ่งเกี่ยวกับ
เหตุการณ์ภายในของรัฐอื่น ๆ คำแถลงของฝ่ายตะวันตกจะ
ถูกประณามเช่นนี้อยู่เสมอ (๔)

ถ้าเป็นไปได้ตามนัย ทางฝ่ายตะวันตกก็จะออกถกถนต่อ
คำวิพากษ์วิจารณ์ใด ๆ ของนโยบายภายในจาก กลุ่มประ-
เทศในเครือโซเวียตและยอมรับคำขอร้องของ โซเวียตใน
เรื่องปัญหาระหว่างประเทศอีกหลายเรื่อง วิธีการอยู่ร่วม
กันโดยสันติซึ่งเคยเป็นนโยบายต่างประเทศดั้งเดิมของโซ-
เวียตมาตั้งแต่สมัย พ.ศ. ๒๔๖๐ มิได้เป็นการขึงกันมิ
ให้โซเวียตส่งคำโฆษณาไปยัง อาฟริกาใน ระยะ สอง สาม

เดือนมานี้ กล่าวประณามผู้นำคณะชาติชาวอาฟริกันที่ไม่ยอมให้มีการกระทำที่รุนแรงใด ๆ พวกอื่น ๆ ก็คือตามความหมายของโซเวียตแล้วคำโฆษณาของโซเวียตไม่เป็นการผิดแม้ว่าจะเป็นการโจมตีฝ่ายตะวันตกก็ตาม แต่ถ้าหากฝ่ายตะวันตกตอบโต้แล้วก็จะกลับกลายเป็นเรื่องหยายคายสามหาบไป (๕)

การอบรมภายใน

ในการต่อสู้ระหว่างลัทธินั้น ฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังคงแปลกมุ่งหมายและนโยบายของ ฝ่ายตะวันตกไปในทางที่ผิดให้แก่ประชาชนซึ่งอยู่ในกลุ่มโซเวียตอยู่ และ คง จะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นอีกเป็นแน่แท้

ทั้งนี้จะเป็นไต่จากกฤษฎีกาของคณะกรรมาธิการกลางพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียตซึ่งกล่าวว่า “ในงานการศึกษา ลัทธินั้นโจมตีอธิบายถึงประโยชน์ของลัทธิสังคมนิยมไว้ อย่างอ่อนมากและในบางครั้งอย่างโง่เง่า” กฤษฎีกานี้เน้นว่า “การต่อสู้ทางการทหารจะต้องเป็นไปอย่างเข้มแข็ง

มากในการก่อสร้างของชนชั้นกลาง ซึ่งเป็นศัตรูต่อ
 ลัทธิมาร์กซ์ลัทธิและเลนินลัทธิ และเพื่อก่อสร้างคณะสังคมนิ
 ยมยักขวาและนักเผยแพร่ลัทธิลัทธิ การระแวงระวังใน
 ทางการเมืองของประชาชนชาวโซเวียตจะต้องเพิ่มขึ้นอย่าง
 ไม่หยุดยั้ง (๖)

เพื่อจะให้เหมาะกับความต้องการเป็นพิเศษ สำหรับชน
 วนเยาว์ จึงจะได้นำการตั้งชั้นเรียนชั้นสูงเรียกว่า “พื้นฐาน
 ความรู้ทางการเมือง” ขึ้นตามโรงเรียนชั้นมัธยม และ
 ตามสถานการ คึกษาชั้นสูง สำหรับปีการศึกษา ๒๕๐๔-
 ๒๕๐๕ (๗)

การกระจายเสียงวิทยุภาคโซเวียต

บริการวิทยุกระจายเสียงของโซเวียตได้เคยถูกตำหนิ
 จากคณะกรรมการกลางว่า การโฆษณาทางการเมืองอ่อน
 ใจ “การกระจายเสียงของสถานวิทยุจะต้องบอกกล่าวถึง
 คุณประโยชน์ของลัทธิ สังคมนิยมว่า อยู่เหนือ ลัทธินายทุน

อย่างไร จะต้องถอยหน้าจาก ความขีปน มคเทจ ของคำ
 โฆษณาของพวกจักรวรรดินิยมและ ควรให้ประชาชนชาว
 โซเวียตได้ศึกษาดังเจตนาในอันที่จะไม่มีการ ผ่อนปรนต่อ
 ลัทธิของชนชั้นกลาง.....” (๘)

สรุปแล้ว การต่อสู้กันทางลัทธิตามแนวความคิดของ
 สหภาพโซเวียตนั้นยินยอมให้สหภาพโซเวียต แสวงหาผล
 ประโยชน์จากอิสรภาพต่าง ๆ ซึ่งฝัง ติดยอยู่ใน สังคม ตะวัน
 ตกได้โดยเสรี แต่ในขณะที่พวกมันก็ไม่ยินยอมที่จะปล่อยให้
 โลกเสรีเสนอข้อความใด ๆ ซึ่งเป็นข้อ เปรียบเทียบภายใน
 ในกลุ่มประเทศใน เครือโซเวียต เนื่องจาก รัฐเจ้า ควบคุม
 ศูนย์กลางแดงชาวที่ในนั้นเสียโดยสิ้นเชิง

หมายเหตุ

(๑) ครุสชอฟได้เคยแถลงว่า “ในเรื่องเกี่ยวกับสัมพันธ-
 ภาพระหว่างลัทธิสังคมนิยมและชนชั้นกลางนั้นไม่มี ทางที่

จะอยู่ร่วมกันโดยสันติได้ และเรามีได้ก็ยังคงความจริง
 ในข้อนี้” หนังสือพิมพ์ ปราฟดำ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.
 ๒๕๐๒ อิลยเซฟ เน็น ขอความ ยิ่งกว่าโดยกล่าวว่า

“การอยู่ร่วมกันโดยสันติ ระหว่าง สอง ลัทธิ นั้นไม่มี
 ทางที่จะนึกให้เป็นไปได้เช่นเดียวกับการที่จะร่วมความสว่าง
 และความมืด เข้าด้วยกัน” เวอรัลด์ มาร์กซิสต์ รีวิว
 พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒

(๒) คริสตอฟไทเคยแถลงว่า “ใน ระหว่าง การ ร่วม
 สันทนากัน พวกผู้แทนชาวอเมริกันบางคนมักจะกล่าวถึง
 การปลุกฝังความคิดอย่างเสรี เขาเหล่านั้นพยายามที่จะ
 ชักชวนให้ข้าพเจ้าเล็งเห็น ถึงการ ที่จะเผยแพร่ หนังสือและ
 ภาพยนตร์ซึ่งเขาคิดเลือกแล้วภายในประเทศของเรา และ
 อยากจะให้เรายินยอมให้ เขา ทำการ กระจายเสียงได้โดย
 เสรีด้วย เขาต้องการที่จะเทศขะโตโครกมาให้เราเพื่อจะ
 ได้หว่านยาพิษลงในจิตใจของประชาชนชาวโซเวียต เรา
 จะยอมให้เขากระทำเช่นนั้นได้หรือไม่ได้อย่างแน่นอน

ประชาชนของเราไม่ต้อง การรีบเอาอาหารที่เสียมมาใช้
 อาหารที่เหลือไปช่วยยาพิษของ ความคิดเห็น ของชนชั้นกลาง”
 ปรากฏตัว ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

(๓) จี. ชูคอฟ ประธานคณะกรรมการแห่งรัฐ สำหรับ
 สัมพันธภาพ ทางวัฒนธรรม กับต่าง ประเทศ หนังสือ
 ชีวิตสากล พ.ศ. ๒๕๐๒ เล่ม ๑๑

(๔) “การต่อสู้ระหว่างความคิดเห็น ขอบฟ้าระหว่าง
 แนวความคิดและการ คาคคะเนถึง วิถีปฏิบัติต่าง ๆ และสิ่ง
 ซึ่ง ปรากฏใน ชีวิตและ แนวทาง ที่จะ บรรลุถึง อุดม คติซึ่ง
 มนุษย์ส่วนมากยึดถือ และผลประโยชน์ ถ้าใครในระบอบ
 สังคมแต่ละระบอบเป็นเรื่องหนึ่ง ส่วนการโฆษณาแบบมุ่ง
 ร้ายหมายขวัญ การก่อวิน การปลอ่ยข่าว นินทาว่าร้าย
 ซึ่งอาจจะ นำความ บุ่งยากและ ความไม่ สงบมาสู่ชีวิตของ
 สังคมเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถึงหากว่า มนจะมีส่วนเกี่ยวของ
 กับปัญหาในเรื่องลทธิก็ตาม การโฆษณาแบบเช่นว่านมี

ใช้เป็นการต่อสู้กันทางลัทธิ แต่ทว่าเป็นเรื่องการกระทำ
ทางข้อนทำลายมากกว่า และเป็นการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ
เหตุการณ์ภายในของรัฐอื่น ๆ ด้วย

“อย่างไรก็ตาม การต่อสู้กันทางลัทธิ อย่างที่พวก
เราชาวคอมมิวนิสต์เข้าใจกันนั้น มิใช่โดยการใช้สงคราม
เย็น สงครามเย็นเป็นนโยบายที่จะเผชิญหน้ากับการใช้
เครื่องมือนักสงครามทั้งการใช้วิธีโฆษณาด้วย เพศตระ—
เตรียมและใส่เชอไฟ เพศสงครามที่แท้จริง คือสงคราม
‘ร้อน’ รวมทั้งการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในของ
ประเทศอื่น ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อยุติมุ่งหมายที่จะพยายาม
ล้มล้างระบอบอนโตซึ่งมีอยู่ใน ประเทศ นั้นๆ... การ
อยู่ร่วมกันโดยสันติมีความประสงค์ตรงกันข้ามกับเช่นที่ว่า
นี้” หนังสือคอมมิวนิสต์ เล่ม ๑๖ พ.ศ. ๒๕๐๒

(๕) ในระหว่างการเยือนทวีปอาเซียภาคตะวันออกเฉียงใต้
ของคริสตอฟเฟอร์ เมอ พ.ศ. ๒๕๐๓ คริสตอฟเฟอร์กล่าวให้ร้าย
บายถึงมุ่งหมายต่าง ๆ ซึ่งอยู่เบื้องหลัง การให้ความช่วยเหลือ

เหลือของฝ่ายตะวันตก เขากล่าวที่กรุงจาร์กาตาเมื่อวันที่
๑๘ กุมภาพันธ์ว่า

“ชาวอาณานิคมบางคน.....กล่าวว่า ข้าพเจ้ามองไม่
เห็นว่าพวกเขาใดกระทำการทำให้ความเจริญต่อบ้านเมือง
ในการยกตัวอย่างในเรื่องนี้เขาพูด ถึงการก่อสร้างถนนใน
อาณานิคม ข้าพเจ้าบอกกับเขาว่าแต่ท่านสร้างถนนขึ้นมิใช่
เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเหล่านั้น ท่านสร้าง
ขึ้นเพื่อนำเอาทรัพย์สินสมบัติซึ่งหาได้จากประเทศ ซึ่งเป็นทาย
ของท่านออกไปตามถนนซึ่งสร้างไว้ อย่างดีแล้ว เช่นนี้เป็น
การปล้นยวรรดาประชาชนซึ่งไ้รับความขบขันโดยตรง

“แม้หลังจากที่ไ้รับความปรารถนาแล้ว พวกนัก
ล่าอาณานิคมก็ยังพยายามที่จะ แยก กำลังรบ ของชาติออกจากกัน
เพื่อจะทำลายจิตใจของประชาชนเหล่านั้น เพื่อ
จะยึดประชาชนไว้ให้เป็นทาส ถึงแม้ว่าจะมิใช่ในทางการ
เมืองก็ตาม เพราะนโยบายการมีอาณานิคมเป็นเรื่องพัน

สมัยไปแล้ว แต่กบงขทิให้เป็นทนายในร้านเครื่องชูกิจ เขา
 ยงต้องการที่จะปล้นบุคคลเหล่านั้นอยู่.....” หนังสือพิมพ์
 ปรากฏว่า ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

คำวิจารณ์ของ บ.บ.ช. ต่อการที่ตกใจมตี่เช่นนี้โดย
 การวิพากษ์วิจารณ์จาก สถานวิทยุ ประจำกรมมอสโคว์ใน
 การกระจายเสียงภาคภาษาอังกฤษจากวิทยุแห่งนั้น เมื่อ
 วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ สถานวิทยุประจำกรมมอสโคว์ได้
 อ้างว่าสถานวิทยุ บ.บ.ช. “พูดอย่างมีความมั่งร้าย” ต่อ
 การเดินทางไปเยือนของนายคริสตอฟ และอีกครั้งหนึ่ง
 เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม สถานวิทยุกรมมอสโคว์ ได้กล่าวว่
 รายงานข่าว การเดินทาง ของ นายคริสตอฟ โดย บ.บ.ช.
 เต็มไปด้วย “คำพดทหายบายคายสามหาวและใส่โคล้” แท้
 ทจริง คำวิจารณ์ของ บ.บ.ช. นั้นเป็นคำวิจารณ์ที่เรียบร้อย
 ตามธรรมดา

เป็นต้นว่าสถานวิทยุ กรมมอสโคว์ กล่าวเมื่อ วันที่
 ๑๒ กุมภาพันธ์ว่า “การแข่งขันกันให้ความช่วยเหลือ

ต่อแต่ขอยกขอยความเจริญ กระทบทำให้ เกิด ผลกชน ทงสน
 แต่ขอย่าให้ เรามามัวทะเลาะกับใน เรอง จุกมุงหมาย ของ
 แต่ละฝ่ายเลย” กฎของโซเวียตนั้นดูเหมือนว่าในขณะที่
 พวกโซเวียตเองสามารถที่จะพจทำให้ผิดแปลกไปจากความ
 จริงได้ คำวิจารณ์คำพูดเหล่านั้นกลับเป็นวาทที่หยาบคาย
 สามหาไป

(๖) ปร่าฟต้า วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓

(๗) เหมือนข้อ ๖

(๘) พิมพ์โฆษณาใน ชีวิตพรรค เล่ม ๔ พ.ศ. ๒๕๐๓

Pravda

การโฆษณาสงคราม

รัฐบาลโซเวียตได้เคยกล่าวหาว่าทางฝ่ายตะวันตกเป็นฝ่ายชอบก้าวก้าวอยู่เสมอ แต่ตนเองนั้นกลับใช้ที่ท่าแสดงความก้าวก้าวเสียเอง

การกล่าวโทษยังคงดำเนินต่อไป

พร้อมกับการกล่าวโทษการคุกคามของฝ่ายตะวันตก ทางฝ่ายโซเวียตก็ขู่ว่า จะตอบโต้ ด้วยพลังนิวเคลียร์ การกระทำเช่นนี้เพื่อจะจูงใจให้ประชาชนชาวโซเวียตได้เล็งเห็นว่าการขบขึงคับคั่งต่างๆ ซึ่งตนต้องทนอยู่ในขณะนี้ เป็นการสมควรด้วยเหตุผลแล้ว และเพื่อจะกระทำให้ความตั้งใจของบรรดาประเทศ ซึ่งมีไต่เป็น คอมมิวนิสต์ในอนตจะ ยองกันประเทศของตนต้องอ่อนข้อลงไป และเพื่อทำให้วิธีการสำหรับการรวมกลุ่มยองกันเกิดยุ่งเหยิงกันขึ้น

การกล่าวโทษมหาอำนาจฝ่าย ตะวันตก ยังคงดำเนินต่อไป โดยอ้างว่า “พวกจักรวรรดินิยมทำการล่าหาผล

ถ้าไร อาณานิคม ขอบเขตของอิทธิพล บ่อเกิดแห่งวิถี
 คติและกลาภาค้ำ” ซึ่งเคยเป็นต้น เหตุของ สงครามที่
 แล้ว ๆ มา (๑) ทกวันนี้ ในประเทศฝ่ายตะวันตก “ยัง
 คงมีกลุ่มอิทธิพล ที่เล็งเห็นผล ถ้าไรเพื่อ คนเองใน การที่จะ
 รักษาและเพิ่มความตึงเครียดระหว่างนานาชาติ” (๒) และ
 “บุคคลเหล่านี้สมควรจะถูกนำมาแยกเผย ควรจะตั้ง
 นายบุคคลเหล่านี้ไว้ที่กระทะทอดกเสียบให้สาสม” (๓) คำ
 กล่าวเช่นนั้นยังไม่สาระ เช่นแต่ก่อน เมื่อสองปีครึ่ง
 ที่แล้วมาฝ่ายมหาอำนาจตะวันตกถูกกล่าวหาว่า “กำลัง
 สร้างสมอาวุธ และหาแผนการที่จะ ทำสงครามเพื่อบุกราน
 บรรดาประเทศสังคมนิยม” (๔)

ขอตกเตือน ไหระวังนาเคลียร์

คำกล่าวหาเหล่านี้มออยู่เสมอ พร้อมกันขอตกเตือนสติ
 อยู่ว่าสหภาพโซเวียตสามารถที่จะส่งระเบิดนิวเคลียร์ไปทำ
 การได้อย่างสะดวกสบายแล้ว ประเทศอังกฤษ สหรัฐ
 อเมริกา ประเทศฝรั่งเศส และประเทศอื่น ๆ ในทวีปยุโรป

ไต่รบการตกเศอนว่าถ้าหากเกิดสงครามขึ้นแล้ว ขอบเขต
 ของคน “จะอยู่ภายในรั้วสี่ของอารุปรมาณและไฮโทร-
 เจน” กองทัพยกของไซเวียต “มีอารุและพลังมหาคาล
 อย่างที่ไม่เคยอยู่ในครอบครองของกองทัพยกใด ๆ มาเลย
(และ) เราสามารถที่จะทำการกวาดล้าง ประเทศหนึ่ง
 ประเทศใดหรือหลาย ๆ ประเทศ ซึ่งเป็นฝ่ายโจมตี เราออกไป
 ใ้จากพื้นโลกได้อย่างเด็ดขาด” (๕)

ไซเวียตอ้างว่าถ้าหากเกิด สงครามขึ้น ฝ่าย ตะวันตก
 จะต้องตกอยู่ในอันตรายอย่างหนัก “ผู้ใดที่มีความสุขุม
 รอบคอบจะต้องเข้าใจได้ ว่าอารุ ปรมาณและไฮโทรเจนม
 ประเทศที่มีพลเมืองอย่างหนาแน่นเหล่านั้น แต่ผลสุดท้าย
 อำนาจที่จะข่มขู่ประเทศทุกประเทศจะ ต้องไต่รบความ ทกซ์
 ทรมานไม่ว่า สถานใด สถานหนึ่ง.....เราคง จะไต่รบ
 ความเสียหายอยู่มากรเช่นกัน แต่ทว่าเราจะเป็นฝ่ายมีชีวิต
 อยู่สืบไป.....(แต่) ฝ่ายตะวันตกนั้นแหละจะเป็นฝ่ายเสีย
 หายอย่างใหญ่หลวง” หรือออกนัยหนึ่ง “ถ้าหากฝ่ายที่

เป็นผู้กรานจะเริ่มสงครามขึ้นอีก ไม่เพียงแต่ว่าสงคราม
 ครั้งที่จะเกิดขึ้นจะเป็นสงครามครั้งสุดท้ายเท่านั้น แต่
 จะเป็นความมรณะของลัทธินายทุนโดยแท้จริง” (๖)

ความยุติธรรม

การที่สหภาพโซเวียตมีอาวุธเพื่อทำลายอยู่ในครอบ
 ครอบอย่างมหาคาลเช่นนั้น เป็นการ ถูกต้องด้วย เหตุผลแล้ว
 เพราะโซเวียตอ้างว่า “เป็นความสำคัญอย่างยิ่งยวดเพื่อ
 การดำรงไว้ซึ่งสันติภาพ” ยิ่งไปกว่านั้น การมีอาวุธเช่น
 ไร้ได้ ขยับขยับให้ “พวกโจรที่ชอบรุกรานและปล้นอาณานิคม
 ประพฤติตนผิดแฉกไปจากที่ที่เคยประพฤติมา” ใน
 ขณะเดียวกันก็สหภาพโซเวียตได้ปฏิเสธ คำอ้างที่ว่า
 “ความมุ่งหมายที่จะให้ผลประโยชน์เหล่านั้น เป็นความ
 ประสงค์ที่จะบังการ” (๗) แต่ในการตกเดือนประเทศ
 เช่น เช่นเดียวกับ ที่ที่เคยเดือน ประเทศ อื่น ๆ อีกหลาย
 ประเทศที่ในทวปยุโรปมาแล้วว่ามีให้ยินยอมให้ฝ่ายตะวัน-

ตกตั้งฐานที่พิภพภายในประเทศ ของตนแต่ สหภาพโซเวียตก็
ไม่เคยที่จะละเลยโอกาสที่จะคุยว่าตนมีจรวทอยู่ใน ครอบ-
ครของอย่างมาก “ทุกคนคงจะทราบค้อยแล้วว่าถ้าหาก
มีการรุกรานเกิดขึ้นเมื่อใด จะต้องมีการต่อสู้เพื่อเป็นการ
ตอบโต้ต่อฐานที่พิภพและจรวทขององค์การเนโตไม่ว่า
ฐานที่พิภพจะอยู่ที่ใดก็ตาม” (๘)

คำกล่าวหาของโซเวียตว่าหนังสือพิมพ์ของฝ่ายตะวัน
ตกชอบการรวมนมจะ เกยวกับเรื่องอาการแสดงมากกว่า
สาเหตุของการตั้งเครือข่าย ต้นเหตุของความตั้งเครือข่าย
คือ อยู่ใน หลัก คำสั่ง สอน ของ การ อยู่ร่วมกันโดย สันติ
(หนังสือ “ธรรมชาติแห่งการอยู่ร่วมกันโดยสันติ”)

หมายเหตุ

(๑) “การอยู่ร่วมกันโดยสันติและสังคมนิยม” หนังสือ
สื่อคอมมิวนิสต์ เล่ม ๑๖ พ.ศ. ๒๕๐๒

(๒) คริสตอฟฟุคทิสระบายา หนังสือพิมพ์ปราฟดา วันที่
๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

- (๓) ครุสซอพฟพดท์กรุงมอสโคว์ หลังจากกัลยการเขื่อน
สหรัฐอเมริกา วิทยุกระจายเสียงกรุงมอสโคว์ วันที่
๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๔) ครุสซอพฟแถลงต่อสภาสูงสุดของสหภาพโซเวียต
หนังสือพิมพ์ปราฟดา วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๐
- (๕) ครุสซอพฟแถลงต่อสภาสูงสุดของสหภาพโซเวียต
สถานวิทยุกรุงมอสโคว์ วันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓
- (๖) เหมือนข้อ ๕
- (๗) ครุสซอพฟแถลงต่อที่ประชุมนักคึกษาของอินโตนีเซีย
หนังสือพิมพ์ปราฟดา วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓
- (๘) วิธีที่จะรักษาระดับสันติภาพในแหลมบอลข่าน
หนังสือพิมพ์ปราฟดา วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

หมวดที่ ๒

ปัญหาการลดอาชญากรรม

การลดอาวุธโดยทั่วไป

(หมวดนิวเคลียร์ถึงฐานะ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ.
๒๕๐๓)

นับแต่สงครามโลกครั้งที่สองได้สิ้นสุดลง ปัญหา การลดอาวุธ เป็นเรื่องหนึ่งซึ่งอยู่ในแผนการหลายๆอย่าง เป็นข้อเสนอตอบโต้กันไปมาอย่างน่าเห็นใจเห็นอก แต่เป็นการอภิปรายเป็นส่วนใหญ่ที่ได้ผลระหว่างสหราชอาณาจักร ประเทศฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกาฝ่ายหนึ่ง และสหภาพโซเวียตอีกฝ่ายหนึ่ง แต่อุปสรรคอันสำคัญในการที่จะจัดรูปข้อสัญญาใดๆ เป็นเรื่องที่ไม่ยินยอมของทางสหภาพโซเวียตที่จะรับระบอบการควบคุมและสำรวจอย่างแน่นหนาใดๆ ทั้งสิ้น

แผนการใหม่

ในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ คณะกรรมการลดอาวุธของ ๑๐ มหาอำนาจคณะใหม่ (๑) ได้เริ่มเปิดอภิปราย

ในร่างของแผนการลดอาวธ ๒ ฉบับด้วยกัน ฉบับหนึ่ง
นั้นฝ่ายมหาอำนาจห้าประเทศเป็นผู้เสนอ อีกฉบับหนึ่ง
นั้นเสนอโดย สหภาพโซเวียต รูปของแผนการเหล่านี้แยก
เผยให้เห็นความคิดเห็นของทั้งสองฝ่ายว่าใกล้เคียงกันมาก
ที่สุดในเรื่องปัญหา ที่เกี่ยวข้องกันมากกว่าสมัยใดที่สนทน
ผ่านมาแล้วในอดีต

เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทยคือ นาย
เชล วิน ลอยด์ ได้วางเค้าโครงแผนการของประเทศไทย-
อังกฤษที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติในอัน
ที่จะจัดให้การลดอาวธได้บรรลุผลไว้สามขั้นด้วยกัน ที่ประ-
ชุมในวันรุ่งขึ้น นายกรัฐมนตรีของโซเวียต
ได้เสนอแผนการสำหรับการลดอาวธโดยสันติวิธีอย่างทั่วไป
ของรัฐบาลของตนสามขั้นเช่นเดียวกัน

เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ที่ประชุมสมัชชาใหญ่
องค์การสหประชาชาติได้พากันลงนามรับรอง เพอ เสนอ

ญัตติโดยพร้อมเพรียงกัน เป็นเอกฉันท์ (๒) โดยกล่าวถึง
ข้อเสนอลดการลคชาวุธอื่น ๆ ต่อคณะกรรมการลคชาวุธ ของ
๑๐ มหาอำนาจ (ไม่ได้เกี่ยวกับองค์การสหประชาชาติ)
ซึ่งประชุมกันเป็นครั้งแรกที่นครเจนีวาเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม
พ.ศ. ๒๕๐๓ (๓) กว่าที่จะถึงเวลาที่ คณะกรรมการ จะเข้า
ประชุมกัน แผนการของประเทศอังกฤษได้ถูกแก้ไขให้ที่
ซุนและขยายใจความให้กว้างจนเพื่อเสนอความคิดเห็นของ
ประเทศมหาอำนาจฝ่าย ตะวันตก อื่น ๆ ซึ่งมีผู้ แทน ที่นคร
เจนีวา

เอกสารที่ปรากฏ ผล เป็น แผน การลค ชาวุธของ ฝ่าย
ตะวันตกฉบับแรก ที่ได้มีการ ทกลงกันตาม หลักเกณฑ์ของ
มหาอำนาจทั้งห้า แผนการฝ่ายตะวันตกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐
(ตกลงกันระหว่างประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ประเทศ
ฝรั่งเศส และ แคนาดา) เป็นเรื่องสำหรับการลคชาวุธ
แต่เพียงส่วนหนึ่ง แต่เดิมนั้นเคยมีแต่แผนการระหว่าง
ประเทศอังกฤษ และ ฝรั่งเศส เท่านั้นที่จะให้มีการลคชาวุธ

โดยสิ้นเชิง เมื่อสองสัปดาห์ก่อนการณของกันและภม-
 คาสตร์ ของบรรดาประเทศฝ่าย ตะวันตกทมิ ส่วนเกวของ
 ทแล้ว แผนการใหม่แสดงให้เห็นว่าไคก้าวหน้าไปอีก
 หนึ่งขั้นแล้ว

การควบคุมขีปนาวุธ

แผนการของฝ่ายตะวันตกหาทางใหม่การควบคุมดาว
 เทียมภายในอวกาศโตเข้มแข็งยิ่งขึ้น และขอกันการมี
 ให้มีการบรรทุกอาวุธขีปนาวุธและการขนส่งอาวุธชนิดอนท
 มีอำนาจในทางทำลาย และในที่สุดอาวุธชนิดนี้จะสูญสิ้น
 ไปเอง

การควบคุมเป็นการตัดปัญหาข้อสงสัยของโซเวียต
 ในเรื่องการสำรวจไปด้วย ถ้ากระทำกันตามแผนการใหม่
 นซาวร์สเซียจะไม่สามารถที่จะโต้เถียงได้เลยว่าฝ่ายตะวัน-
 ตกเป็นฝ่ายต้องการที่จะเริ่มกระทำ จารกรรม ก่อน การลด
 อาวุธ การควบคุมนี้จะลงรอยกันไคกับการลด อาวุธเป็น
 ขั้นๆ แต่ระยะไป

แผนการใหม่แตกต่างกับแผนการเดิมของฝ่ายตะวันตก เนื่องจากมิใช่เป็นการตกลงแบบรวบยอด ฝ่ายตะวันตกหวังไว้ว่าเมื่อตกลงกันแล้วก็จะดำเนินแผนการให้ก้าวหน้าไปทีละขั้น แต่ปล่อยให้มีการยืดหยุ่นล่วงหน้าไว้ก่อน เป็นต้นว่าในระยะที่หนึ่งไม่จำเป็นต้องสำเร็จรูป ก่อนที่จะเริ่มระยะที่สอง ในระยะที่สามซึ่งเป็นการวางเค้าโครงทั้งหมดหมายชั้นสุดท้ายจะต้องเป็น เรื่องที่ยุ่งยาก ที่สับสน อย่างไม่เป็นปัญหาและ เป็น ตัวอย่างของ ลักษณะแผนการที่สามารถจะปฏิบัติได้สนิทที่จะกำหนดเวลาให้ แน่นอนลงไปไม่ได้ว่าเข้าหมายทั้งหมดจะสำเร็จลงเมื่อใด แผนการของโซเวียตมีกำหนดเวลา ๔ ปี ซึ่งไม่มีทางจะ เป็นไปได้ ภายใน สถานการณ์เช่นปัจจุบัน

แผนการของฝ่าย ตะวันตก สามารถที่จะ อำนวยความก้าวหน้าได้เป็นระยะๆ เริ่มด้วยการควบคุมอย่างง่ายๆ และค่อยๆ ขยับเข้าไปเป็นลำดับจนถึงการ ลดอาวุธในเมื่อสามารถที่จะสร้างความมั่นใจได้ และการควบคุมบรรลุผลสำเร็จ การลดอาวุธแบบนิวเคลียร์และแบบธรรมดาต้องมีส่วนร่วม—

พันธกิจของกนงจะกระทำให้คุณภาพทางทหารคงรักษา
ระดับไว้ได้ เป็นการให้ความมั่นคงต่อมหาอำนาจทุก
ประเทศเท่ากันหมดเป็นขั้น ๆ ไป

ผิดกับข้อเสนอของฝ่ายตะวันตกทั้งหลาย มา แผนการ
ครั้งนี้ไม่มีข้อตกลงทางการเมือง ประนีประนอมด้วยเลย แต่
เช่นกับนายแม่คิมิลแลน ได้เคย แถลงไว้ใน สภาสามัญ
เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ว่า “บรรดา
ประเทศต่าง ๆ คงจะไม่ยอมหรือได้บรรลุผลสำเร็จในวิ
ธิการของ การลดอาวุธ ถ้าหากมิได้มี การตกลง กันในปัญหา
ทางการเมืองที่สำคัญ ๆ ไว้ก่อนแล้ว”

ต่อไปนี้เป็น การ เปรียบเทียบ ระหว่าง ข้อเสนอใหญ่ ๆ
ของแผนการลดอาวุธทั้งสองแบบ

องค์การการลดอาวุธ

แผนการของฝ่ายมหาอำนาจตะวันตก
ในขั้นแรกนั้น เสนอให้จัดตั้งองค์การลดอาวุธ
ระหว่างชาติขึ้น (IDO) โดยการดำเนินงานเป็น

ขึ้น ๆ ไป พุคกัน้อย่างย่อ ๆ ก็คือว่าองค์การนี้จะ
 ช่วยเหลืออำนาจการและสอบสวนวิธีการลดอา-
 วุธแบบธรรมดา รับทราบคำแถลงกิจการจาก
ประเทศทั้งหลายในเรื่องเกี่ยวกับความเคลื่อนไหว
ของอาวุธอวกาศและงบประมาณทางการทหาร
 และในขั้นที่สอง รับทราบถึงคำแถลงการเกี่ยวกับ
การส่งขีปนาวุธไปในอวกาศ หลังจากที่ได้มีการ
 พัฒนาต่อไปแล้วในขั้นสาม องค์การการลดอาวุธ
 ระหว่างชาติจะได้รับมอบให้ ภาระ ทำหน้าที่สำรวจ
และควบคุมในเรื่องเกี่ยวกับการลด อาวุธโดยทั่ว
 ไปซึ่งใน ระยะ นั้นคง จะได้ตกลง เห็นชอบ ที่จะให้
 องค์การ ทำเช่นนั้นแล้ว

สหภาพโซเวียต ไม่เสนอให้จัดตั้งองค์การเช่น

ว่านจน จนกว่า แผนการ จะเข้า ระยะ ขั้นสาม ซึ่งระบุว่า
 “เพื่อเจตจำนง ที่ จะ อำนวย การการ สนับสนุน วิธี การ ลด

อาวุธโดยทั่วไปและสันเข็งจึง ควรจะ จำกัด องค์ การ ควบคุมระหว่างชาติชน ส่วนขอบเขตของการ ควบคุมและสำรวจจะต้องมีส่วนร่วมสัมพันธ์กับระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามยุคของการลดอาวุธตามรัฐต่าง ๆ”

การลดอาวุธแบบธรรมดา

การลดอาวุธแบบหนึ่งของมหาอำนาจฝ่ายตะวันตกกั้นั้น ทนงเสนอมีการจำกัดกำลังรบและแบบธรรมดาให้ประสานกันตามการสอบสวนโดยองค์การลดอาวุธระหว่างชาติ ขีดสูงสุดในด้าน—แรกสำหรับสหภาพโซเวียตและสหรัฐอเมริกาคือ ๒.๕ ล้านคน ส่วนสำหรับรัฐอื่นบางรัฐมีกำหนดตามที่จะตกลงกัน (ขีดสูงสุด คือ ๒.๕ ล้านคนเป็น การยืนยันระดับของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันและระดับของ สหภาพโซเวียตในภายหน้า แต่มหา

อำนาจฝ่ายตะวันตกเชื่อว่าทั้งนี้ เป็นการ เหมาะสม
แล้วสำหรับขั้นแรกเริ่มในเมื่อยังไม่สมควรที่จะมี
การควบคุมอย่างเข้มงวดเกินไป)

แต่รัฐซึ่งมีส่วนร่วมในข้อตกลงจะต้อง อยู่
ภายใต้การอำนาจการขององค์การลดอาวุธระหว่าง
ชาติ ขอมอบตกลงในประเภทและจำนวนของ
อาวุธธรรมดาที่เกี่ยวกับระดับที่ได้ตกลงไว้แล้วใน
ระยะสอง ขีดสูงสุดของกำลังรบสำหรับรัฐ ที่มีกำลัง
รบและวิธีการสำรวจและสอบสวน ควร จะนำ
มาใช้ให้ได้ผลพร้อมกับขีดสูงสุดขนาด ๒.๑ ล้าน
ของสหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต

ในขณะที่เดียวกันรัฐที่ เข้าร่วม จะต้อง ยินยอม
เก็บอาวุธประเภทและจำนวนที่ได้ตกลงไว้แล้วให้
ตรงกับกำลังรบขีดสูงสุดของตน

การลดกำลังพลรบ และ อาวุธใน บั้นปลายให้
ถึงระดับซึ่งเป็นความต้องการของความมั่นคงภายใน
และตรงตามกฎข้อ บังคับของกฎบัตรสหประชา

ชาติ “จุดจบที่จะไม่มีประเทศหนึ่งประเทศใดหรือ
กลุ่มประเทศใดที่จะคัดค้านการ บังคับใช้กฎหมาย
ระหว่างประเทศได้เป็นผลสำเร็จ” จะนำมาใช้ใน
ระยะที่สาม

แผนการของฝ่ายตะวันตก เสนอการ ขยายข้อ
ตกลงการลดอาวุธใด ๆ ซึ่งรวมรัฐอื่น ๆ ที่มีความ
สามารถในด้านการทหารเพื่อที่จะได้มีการประชุม
ลดอาวุธกันในระหว่างระยะที่สอง

สหภาพโซเวียต เสนอว่าในระยะที่หนึ่งนั้นระดับ
กำลังรบของสหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และประเทศ
อื่นควรจะลดลงถึง ๑.๗ ล้านคน และสำหรับประเทศอังกฤษ
และฝรั่งเศส ๖๕๐,๐๐๐ เมื่อดังระยะที่สอง กำลังรบ
ทางทหารทั้งหมดควรจะล้มเลิกไป การตัดทอนอาวุธแบบ
ธรรมดาควรจะกระทำให้ประสานกัน กับการตัด ระดับกำลัง

รย การทักทอนกำลังรบของรัฐอื่น ๆ ควรจะตกลงกันใน
สมัยวาระ ประชุม พิเศษ ในที่ ประชุม สมัชชาใหญ่ องค์การ
สหประชาชาติหรือในการประชุมลคอาวูชแห่งโลก

✧ การลคอาวูชนิวเคลียร์ ✧

มหาอำนาจฝ่ายตะวันตก เรียกร้องให้
การพิจารณาร่วมกันใน ระยะ ชั้นที่ หนึ่ง ใน เรื่อง วิชา
การที่จะยับยั้งการผลิตวัตถุปรมาณูเพื่อทำเป็นอา—
วูช และใน เรื่อง เคลื่อนย้ายวัตถุผลิตภัณฑ์ปรมาณู
ของเดิมมาใช้ประโยชน์ที่มีใช้การทำอาวูช ตาม
ระบอบการควบคุมและอำนาจการตามตกลงกัน
นั้น วิชา ดำเนินการตั้ง จะนำมาใช้ใน ระยะ ที่สอง
พร้อมกับการ หยุดพักทำ ผลิตภัณฑ์ เกี่ยวกับ วัตถุ
ปรมาณู ถ้าหากการลคอาวูชแบบธรรมดาได้รับ
ผลอันน่าพึงพอใจ

ในที่สุดเพื่อให้ต้องกัน กับการ บังคับใช้ กฎ-
 หมายระหว่างชาติเพื่อรักษา สันติภาพ ของโลกไว้
 และการขยายอำนาจขององค์การลดาอวูระหว่าง
 ชาติเพื่อให้มีการ ควบคุมที่ จำเป็นจน ระยะเวลา ที่สาม
 ควรจะเป็นการสั่งห้ามการผลิตอวูช เกี่ยวกับ นิว-
 เคลียร์เคม ี ชีววิทยา และอวูชชนิดอื่น ๆ ซึ่งใช้
 ไปในทำลายเป็นจำนวนมาก การลดาอวูชชนิดดัง
 กล่าวที่สะสมไว้ให้น้อยลงไป (รวมทั้งการเปลี่ยน
 แปลงวัตถุปรมาณูมาใช้ในทางสันติ) และการหา
 ทางที่จะล้มล้างการใช้อวูชชนิดนี้โดยสิ้นเชิง การ
 ควบคุมผลิตภัณฑ์อวูชขีปนาวุธทางการทหารประ
 เภทที่ตกลงไว้ และลดจำนวนอวูชที่สะสมไว้
 จนในที่สุดล้มเลิกการผลิตอวูชชนิดนี้โดยสิ้นเชิง

แผนการของสหภาพโซเวียต มิได้เรียก

ร้องให้มีการลดาอวูชนิวเคลียร์จนกว่าจะถึงระยะที่สาม เมื่อ
 ถึงยุคสุดท้ายจะมีการทำลาย อวูชนิวเคลียร์ และ ขีปนาวุธ

ทั้งหมดพร้อมกัน จะมีการสั่งห้ามใช้ผลิตภัณฑ์อาวุธทาง
เคมีและ เชื้อจุลินทรีย์ในการสงคราม และจะให้โยก
ย้ายและทำลายที่สะสมอาวุธเหล่านี้ โดย กองควบคุม
ระหว่างชาติ แผนการนี้แถลงไว้ว่า "ในการที่จะการ
ลดอาวุธโดยทั่วไปและส่งเสริมสัมฤทธิ์ผล ของการควบ
คุมระหว่างชาติจะต้อง ทำการ ควบคุมอาวุธทุก ชนิดได้โดย
เสรี องค์การควบคุมอาวุธจะสามารถตั้งระบอบสังเกตการ
ทางอากาศ และการถ่ายภาพภายในเขตแดน ของรัฐ
ต่าง ๆ ได้"

วิธีการโจมตีทางอากาศและการจู่โจม

อย่างไม่ให้ภัยฝ่ายหนึ่งรุกตัว

แผนการลดอาวุธขน ทัพหนึ่ง ของมหา-

อำนาจตะวันตก เสนอให้จัด ระบอบที่ จะต้อง
แจ้งให้องค์การลดอาวุธระหว่าง ชาติ ทราบ ถึงการ
นำยานพาหนะใด ๆ ขึ้นสู่อวกาศ และการจัดระ

เตรียมให้องค์การลดอาวุธ ระหว่างชาติได้ติดตาม
 สำนวนคดีคดี ในขณะเดียวกันควรจะได้มีการ
 ศึกษาด้วยกันถึงวิธีการที่จะทำให้เกิดความมั่นใจ
 ว่าไม่มีชาติใดส่งอาวุธในทางทำลายขึ้นสู่วงโคจร
 หรือตั้งสถานีอาวุธในทางทำลายขึ้นใน อวกาศชั้น
 นอก ควรจะแจ้งให้องค์การลดอาวุธระหว่างชาติ
 ทราบเสียก่อนถึงการทำให้นำขีปนาวุธขึ้นสู่อวกาศ
 และประกาศให้องค์การลดอาวุธระหว่างชาติทราบ
 ถึงสถานที่ ๆ จะยิงอาวุธชนิดนั้นขึ้นสู่อวกาศ และ
 แหล่งที่ประดิษฐ์อาวุธชนิดดังกล่าวด้วย วิธีการที่
 จะรับรองการใช้ อวกาศภายนอกเพื่อประโยชน์ใน
 ทางสันติจะนำมาใช้ในระบะที่สาม

กรณีที่จะต้องมีการ พิจารณาด้วยกัน โดยรีบ
 ด่วนก็คือ “วิธีการที่จะอำนวยให้รัฐที่เข้าร่วมใน
 แผนการนี้ได้รับการป้องกันต่อการจู่โจม อย่างไม่รู้
 ตัวโดยการตรวจสอบที่เป็นผล” วิธีการนี้จะนำ
 มาใช้ในระบะที่สอง

X แผนการของสหภาพโซเวียต ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของอวกาศ นอกจากเรียกร้องให้ยุติการผลิตขีปนาวุธโดยสันติวิธีและให้ทำลายอาวุธจรวดให้สิ้นใน ระยะที่สาม และกล่าวถึงวิธีการป้องกัน การ จู่โจม อย่างไม่รู้จัก แต่ในส่วนหนึ่งของแผนการลดอาวุธ ซึ่งอาจจะ เปลี่ยนแปลงได้เท่านั้น (ครุสชอฟเป็นผู้เสนอในคำสุนทรพจน์ในที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ) ซึ่งเพียงแต่กล่าวว่า “การสรุปข้อตกลงป้องกันการ จู่โจมโดยไม่รู้ตัวระหว่าง ประเทศ หนึ่งกับอีกประเทศหนึ่ง” (ได้มีการประชุมที่งานวิชาการในปัญหาเรื่องนิตินครเงินวาทังแต่วันที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ ถึงวันที่ ๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๒ แต่ปรากฏว่าไม่เป็นที่ตกลงกัน)

องค์การรักษาสันติภาพระหว่างชาติ

มหาอำนาจฝ่ายตะวันตก เสนอให้พิจารณาาร่วมกันเสียแต่เนิ่น ๆ ในระหว่างระยะที่หนึ่ง

ในวิธีที่จะหาทางป้องกันการรุกราน และ ดำรงไว้ซึ่ง
 สันติภาพและความมั่นคงของโลกในขณะที่มีการลด
 อาวุธของแต่ละชาติลงไปโดยองค์การระหว่างชาติซึ่ง
 เป็นองค์การของหรือเกี่ยวขององค์การสหประชาชาติ
 ในระยะที่สองจะได้มีการริเริ่มจัดตั้งองค์การ ระหว่าง
 ชาติเพื่อรักษาสันติภาพของโลกและการจัดตั้งองค์การ
 ที่ว่านี้จะสำเร็จเรียบร้อยลงในระยะที่สาม

แผนการของสหภาพโซเวียต เป็นแต่
 แดงไว้ว่าขัญหาเกี่ยวกับการละเมิดข้อตกลงใด ๆ ในเรื่อง
 เกี่ยวกับอาวุธโดยทั่วไปและสันติเชิง “จะไคยบนเสนอ
 ทัคคะมนตรีความมั่นคงหรือที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์
 การสหประชาชาติโดยทันทีตามขอบเขตของความสามารถ
 ของคะมนตรีความมั่นคงหรือที่ประชุม”

หมายเหตุ

- (๑) มหาอำนาจฝ่ายตะวันตก ทั้ง ห้า คือ ประเทศ
 อังกฤษ สหรัฐอเมริกา ประเทศแคนาดา ประเทศฝรั่งเศส

และประเทศอิตาลี ทางฝ่ายประเทศคอมมิวนิสต์ คือ
สหภาพโซเวียต บุลกาเรีย โปแลนด์ ภูมเนียบและเชคโก-
สโลวาเกีย

(๒) ญัตติของที่ประชุมสมัชชาใหญ่ ในเรื่องรายงาน
ของคณะกรรมการชุดแรก (A/4265) 1378 (XIV)
การลดกำลังอาวุธโดยทั่วไป และอย่างสมบูรณ์ (พิมพ์
โฆษณาโดยองค์การสหประชาชาติ) วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๐๒

(๓) คณะกรรมการจะไต่รายงานต่อไปยัง คณะกรรมาธิ-
การลดอาวุธประจำองค์การสหประชาชาติ ในเวลาอันสม
ควร

(๔) แผนการของฝ่ายตะวันตกที่พิมพ์อยู่ในหนังสือราย
สัปดาห์

เดอะ ไทมส์ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๓

และแผนการของโซเวียตที่พิมพ์ในหนังสือพิมพ์ปรัฟด้า
เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ข้อความที่คัดลอก

ทอนจากแผนการของไซเวียตเป็นข้อความจาก “แถลง
 การณ์ของรัฐบาลไซเวียตเกี่ยวกับการลคกำลังอาวุธโดยทั่ว
 ไปและอย่างสมบูรณ์” (พิมพ์โดยองค์การสหประชาชาติ)
 A/4219 วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒

การทดลองนิวเคลียร์

(ทมนววิจารณ์สถานการณ์เมื่อวันที่ ๑ เมษายน

พ.ศ. ๒๕๐๓) 1960

การประชุมที่นครเจนีวาในเรื่องการสั่งห้ามทดลองอาวุธนิวเคลียร์เริ่มขึ้นในการประชุมระหว่างผู้เชี่ยวชาญที่เจนีวาซึ่งเปิดประชุมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ โดยความตกลงกัน ระหว่าง รัฐบาลของประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตเพื่อพิจารณาหารือในด้านวิชาการว่าจะมีทางเป็นไปได้หรือไม่ที่จะสอบสวนและพิสูจน์การทดลองระเบิดอาวุธนิวเคลียร์

การยอมรับของฝ่ายตะวันตก

การประชุมเปิดเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ และได้ออกรายงานตามข้อตกลงกันเมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ รายงานกำหนดวิธีต่าง ๆ ในด้านวิชาการ

ที่จะสอยสวนการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ในบรรยากาศใต้น้ำ
 นายนอากาศระกบสัง และภายใต้พนัก และมิชอบเสนอ
 ณะการใ้เครื่องมือสำหรับการควบคุมซึ่งจะเป็นเครื่องประ
 กันข้อสังเกตการณ์การห้ามการทดลองนิวเคลียร์

ประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกายอมรับคำ
 แนะนำของที่ประชุมนี้ทันทีและเสนอให้สหภาพ
 โซเวียตเปิดประชุมในด้านการเมืองโดยด่วนเพื่อ
 เจรจาติดต่อในเรื่องข้อตกลงที่จะหยุดการทดลอง
 ใด ๆ เกี่ยวกับนิวเคลียร์โดยสิ้นเชิง โทมการประชุม
 ทางบ้าน การ เมือง เป็น ครั้ง แรก เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม
 พ.ศ. ๒๕๐๑ และแต่นั้นมาการประชุมยังคงดำเนินอยู่
 เป็นระยะ ๆ อยุ่เรื่อย ในขณะที่โตมการประชุมมาแล้ว
 ๒๐๐ ครั้ง ทงทในบางครั้งความก้าวหน้าในการประชุม
 อาจะล่าช้าไปบ้าง แต่ทว่าก็ไ้ร่างสนธิสัญญาสำเร็จลงไป
 แล้ว ๑๗ เรื่องด้วยกัน ทั้งสองฝ่ายก็ตกลงเห็นชอบทั้งใน
 ุขบทความของตนและภาคผนวกและสำหรับปัญหาอื่น ๆ ซึ่ง

ยังมีไทม์การตกลงกันก็ไทม์การอภิปรายอย่างถาวรและไทม์
 รัชผลประโยชน์เป็นอันมาก

ไทม์การตกลงกันในเรื่องวางเค้าโครงโดยทั่วไป
 ไปสำหรับระบอบควบคุม ซึ่งจัดไว้เพื่อเป็นประกัน
 ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดซึ่งร่วมอยู่ในสนับสัญญาการสั่ง
 ห้ามทดลองระเบิดนิวเคลียร์นี้จะละเมิดข้อตกลงมิ
 ได้ ระบอบควบคุมจะจัดตั้งหน่วยควบคุมชนทั่วโลกเป็น
 จำนวน ๑๗๐ แห่งยกเว้นพร้อมด้วยเครื่องมอทางวิทยา-
 ศาสตร์ซึ่งไทม์แนะนำจากที่ประชุมคณะผู้เชี่ยวชาญ ในปี
 พ.ศ. ๒๕๐๑ นอกเหนือไปจากนั้นจะไทม์จัดหน่วยควบคุมชน
 ตามเรือด้วย และองค์การควบคุมสามารถที่จะส่งเครื่องบิน
 ออกตระเวนสำรวจไทม์ด้วย

๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
 ปัญหาเรื่องการจัดตั้งเจ้าหน้าที่

ยังจะต้องมีการตกลงกันในเรื่องรายละเอียดที่สำคัญๆ
 ข้างประการในระบอบควบคุมอีก ข้อตกลงขั้นสุดท้ายระหว่าง
 สหประชาชาติซึ่งกำลังทำการเจรจา ก็ยังไม่ได้อยู่ยังไม่

บรรลุลผลในเรื่องการประกอบคณะเจ้าหน้าที่ ตาม หน่วย ควบคุมต่าง ๆ ซึ่งจะจักให้มณฑลทั่วโลก มหาอำนาจฝ่ายตะวันตกได้เสนอแนะว่าเจ้าหน้าที่ตามแต่ละหน่วยควรจะมีบุคคลสัญชาติโซเวียต ฝ่ายตะวันตก (อังกฤษและอเมริกัน) และบุคคลสัญชาติอื่น ๆ อีกในจำนวน ๑ ใน ๓ ของแต่ละประเทศ ส่วนทางฝ่ายโซเวียตมีความเห็นว่าสหภาพโซเวียตควรจะมีเจ้าหน้าที่ของตนส่งออกไปตามหน่วยควบคุมซึ่ง อยู่ใน อาณัติ ของอังกฤษและสหรัฐอเมริกาควรมีบุคคลสัญชาติอังกฤษและอเมริกาเป็นเจ้าหน้าที่สองในสามของจำนวนเจ้าหน้าที่ทั้งหมด อย่างไรก็ตามในขณะนี้ รัฐบาลของโซเวียตจะเริ่มจะโอนอ่อนเข้ามาหาความคิดเห็นของอังกฤษและอเมริกาจนบ้างแล้ว

แต่เกิมนคณะผู้แทนของโซเวียตเรียกชื่อ ว่า สำหรับปัญหาที่ขอบเขตอันกว้างขวางนั้นควรจะให้คณะกรรมการวิชาการควบคุมมีสิทธิไม่ยอมอนุมัติได้ คณะกรรมการวิชาการชุด

นประกอบด้วยผู้แทนของประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต และผู้แทนจากประเทศอื่น ๆ ซึ่งจะได้ทำการคัดเลือกทุก ๆ ปี เนื่องจากการเจรจาต่อรองกันกับโซเวียตมาด้วยก็ จึงสามารถกระทำให้การเรียกครองของโซเวียตลดน้อยลงไปและต่อไปในภายหน้าอาจจะลงถึงสิทธิไม่ยอมมอบมรดกของคณะกรรมาธิการควบคุมให้หมดสิ้นไปได้

ปัญหาสำคัญซึ่งยังไม่สามารถตกลงกันได้ก็คือความลำบากในการตรวจสอบการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ ไทกีนซันคีย่อย ๆ เพราะเป็นการยากที่จะบอกได้ว่าเป็นเรื่องแผ่นดินไหวหรือเป็นการทดลองนิวเคลียร์ ในการที่จะพยายามตกลงกันในหลักวิชาการอันยุ่งยากเหล่านี้ ผู้เชี่ยวชาญจากประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียตได้ร่วมประชุมกันในเดือนพฤศจิกายนและธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ เพื่อพิจารณาหาทางที่จะตรวจสอบการระเบิด ภายใต้พื้นดินซันคีย่อย ๆ ด้วยระบอบควบคุมซึ่งที่ประชุมผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะไว้ใน พ.ศ. ๒๕๐๑

หลักฐานที่คณะผู้แทนของสหรัฐอเมริกาได้นำมา
แสดงข้อให้เห็นว่าปัญหา นั้น จะ ยุ่ง ยาก กว่า ที่ เคย คิด ใน
พ.ศ. ๒๕๐๑ แต่ที่ว่าคณะผู้แทนของโซเวียตไม่ยอมรับคำ
สรุปจากหลักฐานของคณะผู้แทนของสหรัฐอเมริกา ก็นั้น
การอภิปรายในคานวิชาการจึงสิ้นสุดลงไปโดยมิได้มีการ
ตกลงใด ๆ เกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญ ๆ

ในที่สุดเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓
คณะผู้แทนของสหรัฐอเมริกาทนไม่ไหว ภาย การ สนธิ
สนนจากฝ่ายประเทศอังกฤษได้ยื่นเสนอขอให้มีการ
สนธิสัญญาสั่งห้ามการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ ตาม ท้อง
ทะเลภายในบรรยากาศและในอวกาศส่วนนอกระยะสูงขนาด
ที่จะมีการควบคุมได้ เมื่อตรวจสอบผลของการอภิปรายใน
คานวิชาการต่าง ๆ คุแล้ว ข้อเสนอนี้ของสหรัฐอเมริกาจึง
ได้เรียกร้องให้สั่งห้ามการทดลองภายใต้พื้นดินซึ่งสามารถ
ตรวจสอบและพิสูจน์ได้ด้วยความรู้ในคานวิทยาศาสตร์ใน
อนที่จะหาวิธีคานวิทยาศาสตร์ที่จะตรวจสอบการทดลองดัง

กล่าว ถ้าหากใช้วิธีเช่นนี้เป็นที่หวังได้ว่าจะขยายการ
ห้ามทศลงระเบิดนิวเคลียร์ภายใต้พันคืนได้อย่างเด็ดขาด
ผู้แทนของโซเวียตโดยนขอเสนอเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม
ว่าการทศลงเหนือพันคืน ซึ่ง เสนอ โดย คณะ ผู้ แทน ของ
สหรัฐอเมริกา (ตามข้อตกลงที่ว่า การทศลงนี้จะใช้ตรวจ
สอบโดยวิธีแผนที่มีอยู่แล้ว) ควรจะล้มเลิกอย่างถาวร และ
การวิจัยร่วมกันจะดำเนินไปต่อเมื่อมหาอำนาจทั้งสามจะตกลง
กันได้ว่าจะไม่มีการทศลงใด ๆ ในระหว่างที่มีการวิจัย
ร่วมกันอยู่

นายแม็คมิลเลนและประธานาธิบดี ไอ เซน-
ฮาว์ได้พบกันในแคมป์เดวิด เมื่อวันที่ ๒๔ และ
๒๕ เพื่อปรึกษาหารือกันถึงข้อ เสนอ อัน ใหม่ ของ
โซเวียต และได้ตกลงกันว่าเมื่อได้ลงนามกันใน
สนธิสัญญาทศลงระเบิดนิวเคลียร์และดำเนินงาน
ตามโครงการวิจัยร่วมกันเพื่อเจตจำนงที่จะให้
วิธีการควบคุมการทศลงก้าวหน้าแล้ว ท่านทั้ง

สองจึงจะพร้อมที่จะตกลงกันได้ว่าจะจัดประกาศ
กำหนดเวลาในเรื่องการทดลองอาวุธนิวเคลียร์
ชนิดเล็กเมื่อใดโดยการประกาศร่วมกันของมหา-
อำนาจทั้งสาม

มหาอำนาจทั้งสามตกลงกันว่า จะ เชื้อเชิญให้
รัฐบาลโซเวียตเข้าร่วมจัดการในเรื่องโครงการวิจัย
ร่วมกันและนำมาปฏิบัติ การ ทั้ง อังกฤษ และ
อเมริกาได้กล่าวยืนยันว่า รัฐบาลของตนมีความ
ประสงค์ที่จะให้นานาประเทศเช่นข้อตกลงกัน
ในการสั่งห้ามการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ ภายใต้อาณัติ
ควบคุมของนานาชาติโดยสิ้นเชิง รัฐบาลโซเวียต
ได้รับแจ้งถึงการตัดสินใจในครั้งนั้นแล้ว และการ
เจรจาในที่ประชุมทดลองนิวเคลียร์ก็ได้รับแรงกระ
ตุ้นจากการตัดสินใจในครั้งนั้นด้วย

ประเทศอังกฤษได้แสดงความจำนงที่จะ
ปฏิบัติงานต่อไปจนสุดความสามารถที่จะให้มี การ

เช่น ข้อตกลงการยุติทดลองอาวุธ นิวเคลียร์ภายใต้
 การควบคุมที่สัมฤทธิ์ผลที่นครเจนีวา ข้อตกลงนี้จะ
 ให้ความมั่นใจได้ว่าการทดลองดังกล่าวจะไม่ดำเนิน
 ต่อไปอย่างซ่อนเร้น ประเทศอังกฤษได้แสดงให้เห็น
 เห็นอย่างแจ่มชัดแล้วซ้ำอีกว่า ประเทศอังกฤษ
 ไม่ประสงค์ที่จะทำการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ ๗ ๘ ๙
 ใดที่ยังคงมีการอภิปรายที่เกิดประโยชน์ ณ นคร
 เจนีวา

หมวดที่ ๓

เนโต้และสันธิสัญญาออร์ซอว์

เนโทและสนธิสัญญาวอร์ซอว์

ถึงแม้จะได้ทราบกันอยู่แล้วว่าเงื่อนไขต่างๆ ในสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ ^(๑) และสนธิสัญญาวอร์ซอว์ ^(๒) ระหว่างสหภาพโซเวียตและบรรดาประเทศกลุ่มบริวารในทวีปยุโรปตะวันออกจะเหมือนกันก็ตาม จุดมุ่งหมายของสนธิสัญญาทั้งสองฉบับมิได้มีอะไรคล้ายคลึงกันเลย ประเทศที่ลงนามในสนธิสัญญาเนโท เป็นสมาคมของกลุ่มประเทศที่มีอิสระเสรี ซึ่งมีเจตจำนงที่จะทำการป้องกันรักษาประเทศร่วมกัน ส่วนประเทศซึ่งร่วมอยู่ในสนธิสัญญาวอร์ซอว์ไม่มีทางเลือกทางใด นอกจากจะต้องยอมลงนามในสนธิสัญญานั้น นับแต่ได้จัดตั้งองค์การเนโทเป็นต้นมา นโยบายของฝ่ายคอมมิวนิสต์จึงมุ่งไปในทางทำลายองค์การน้อยเสมอ เครื่องมือชนใหม่ก็คือ ข้อเสนอกที่จะให้จัดตั้ง “เขตสันติ”

๕
จน

การคบไต่ค้าขายการก่อรอง

ในเมื่อได้วาทภาพของค้การ เน ไต่ไว้ว่าเป็นพันธ มิตร
 ทางการทหารที่คิดแต่จะรุกราน ซึ่งเป็นการคุกคามต่อ
 ความมั่นคงของกลุ่มประเทศในเครือโซเวียตแล้ว สหภาพ
 โซเวียตจึง สามารถ จิต ทั้ง สนิธิ สัญญาวอร์ ซอวชน มาได้
 สำเร็จ แสดงให้เห็นว่าสนธิสัญญาออร์ซอวชนเพอจะเอา
 ใวยนองค้การเน ไต่เพื่อให้สมคดลยกัน ทั้งนยงมเหตุผล
 อื่น ๆ ออก ตามสนธิสัญญาออร์ซอว สหภาพโซเวียต
 สามารถที่จะตงกองทหารภายในประเทศฮังการีและรูเมเนีย
 ไต่ ทั้ง ๆ ที่ไต่เช่นสนธิสัญญาสันติภาพไว้กับประเทศทั้ง
 สองประเทศนั้นแล้ว ตามสนธิสัญญาสันติภาพฉบับนั้นมออยู่
 ว่า สหภาพโซเวียตควรจะต้องถอนกองทหารออกจากสอง
 ประเทศนั้น ในเมื่อประเทศอังกฤษ อเมริกาและโซเวียต
 ถอนกำลังรบที่เขายคครองออกจากประเทศ ฮอสเตรีย แล้ว
 สำหรัยเหตุการณ์ในอนาคตนั้น สหภาพโซเวียต ถ้อเอา
 ว่า สนธิสัญญาออร์ซอวเป็นวิ ธิที่จะล้มีกลางองค้การเน ไต่ไต่

ในเมื่อการควบคุมทางการทหารของไซเวียตภายในทวีปยุโรปตะวันออกขึ้นอยู่กับข้อตกลงต่างๆ^(๓)และการปฏิบัติ^(๔)ซึ่งมีอยู่ในสมัยที่เริ่มก่อนที่จะมีสนธิสัญญาออร์ซอว์ไซเวียตจึงไม่มีทางที่จะขาดทุนเลย ถึงแม้ว่าไซเวียตจะฉีกสนธิสัญญาออร์ซอว์ไซเวียตในเมื่อมีความต้องการที่จะทำให้องค์การเนโทต้องสลายตัวไป

ทั้งที่สนธิสัญญาเดิมระหว่างสหภาพไซเวียตกับกลุ่มประเทศบริวารจะยินยอมให้สหภาพไซเวียตรักษากองทหารไว้ภายในประเทศเหล่านั้น สนธิสัญญาออร์ซอว์ไซเวียตมีจุดหมายที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าการพิทักษ์ในทางการทหารเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาในขณะนั้น และยังคงมีความกฎหมายออกควย เนื่องจากมีการจัดตั้งกองบัญชาการร่วมกันสำหรับกองทัพต่างๆ ด้วย ผู้บัญชาการของกองบัญชาการร่วมกันนั้น เช่น ซาเวอริสเซีย คือ จอมพล ไอ. เอส. โคนีเยฟ กองบัญชาการตั้งอยู่ในกรุงมอสโก ตามสนธิสัญญาฉบับนี้ สถานที่ต่างๆ จะจัดตั้งกองทัพภายในเขตแดนของบรรดาประเทศซึ่งเข้าร่วมในสนธิสัญญาจะต้องตั้ง

สินกันตามข้อตกลงระหว่างประเทศเหล่านั้น มีประเทศ
 ไปแลนคัประเทศเดียวที่โตส้าแดงให้เห็นว่ามีความต้องการ
 ที่จะเป็นอิสระ (๕) และแม้กระนั้นไปแลนคัก็ยังคงยินยอม
 หนีให้โซเวียตมาจากตงกองทหารขนทงทกองทหารเหล่านั้น
 ไม่เป็นทพงประสงค์ของชาวไปแลนคัเลยก็ตาม

หน้าที่ขององค์การสหประชาชาติถูกหยาม

การใช้สนธิสัญญา เป็นเครื่องมือในการควบคุมโต
 ส้าแดงให้เห็นเป็นตัวอย่าง ๆ แจ่มชัดในเมื่อดอกทธรณ์ให้
 คติสินการกระทำของโซเวียตที่เขาไปย่ง เกียว ปราย ปราม
 กขฎภายใน ที่ใน ประเทศ ยิงการ ใน เดือน ตุลาคม พ.ศ.
 ๒๔๙๙ (๖) สนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ และ วอร์ซอ
 กำหนดไว้ว่า ห้ามการปฏิบัติการร่วมกันในเมื่อประเทศหนึ่ง
ประเทศใดทรวมเช่นสัญญาถูกโจมตี สนธิสัญญาทั้งสอง
ฉบับแถลงไว้ด้วยว่า กฎหมายในยามฉุกเฉินจะสิ้นสุดลง
ทันที ทขณะมนตรีความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติ
เขารบปฏิบัติการ และจะต้องรายงานวิธีปฏิบัติการดัง

กล่าวต่อคณะมนตรีความมั่นคง เพื่อให้ต้องตามกฎของ
กฎบัตรองค์การสหประชาชาติ (๗)

ทั้งสหภาพโซเวียตก็อ้างสนธิสัญญาออร์ซอว์ในกรณี
ที่ตนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในประเทศอังกฤษ แต่
สหภาพโซเวียตก็มีไต่รายงานการกระทำต่าง ๆ ของตนต่อ
คณะมนตรีความมั่นคง และต่อมาได้ลงคะแนนเสียงห้ามมิ
ให้คณะมนตรีความมั่นคงเข้าอภิปรายเกี่ยวกับสถานการณ์
ภายในประเทศอังกฤษ (๘) และไม่เอาใจใส่ต่อญัตติสองสาม
ประการของที่ประชุมสมัชชาใหญ่ที่เรียกธงใหญ่ขึง การ
เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับประเทศอังกฤษอีกด้วย

เขตสันติ

ข้อเสนอของฝ่ายคอมมิวนิสต์บาง ประการ ที่ขอ
ให้จัดตั้ง "เขตสันติ" ขึ้นภายในทวีปยุโรปจะก่อให้เกิด
เกิดความกระทบกระเทือนต่อสนธิสัญญาเนโตเนื่อง
จากขอให้เลิกล้มการจัดตั้งฐานทัพของสหรัฐอเมริกา
ในทวีปยุโรปเสีย และให้มีการแบ่งแยกประเทศ

เยอรมนีอยู่ตลอดเวลา เป็นการก่อให้เกิดความตึงเครียดภายในทวีปยุโรปขึ้น (๕) มีอยู่บ่อยครั้งทว่าข้อเสนอขึ้นแรกมักจะทำในนามของประเทศกลุ่มบริวาร แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าจะต้องมีการสนับสนุนของโซเวียตติดตามมาภายหลัง

แผนการมกตง : *sc. n. 1*

แผนราแพคค (๑๐) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของประเทศโปแลนด์ เสนอเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ ว่าควรจะสั่งห้ามใช้ผลิตภัณฑ์และอาวุธปรมาณูที่สะสมไว้ และอาวุธเฮอร์โมนิวเคลียร์ภายในประเทศเยอรมันทั้งสองแห่ง รวมทั้งประเทศโปแลนด์ด้วย แผนการนี้เกิดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๑ (๑๑) เพื่อให้กำจัดอาวุธนิวเคลียร์ และทางที่จะส่งอาวุธออกจากเขตแดนของประเทศเหล่านี้และประเทศเชคโกสโลวาเกีย พร้อมทั้งการจัดตั้งระบอบควบคุมอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น ได้มีการยื่นขอเสนอเหล่านี้ขึ้นใหม่อีกในเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ (๑๒) สำหรับการปฏิบัติในสองระยะ (ก) การ

สั่งห้ามผลิตอาวุธนิวเคลียร์ภายในแถบรวม ทั้งการสั่งห้าม
การจกตั้งกองทัพพร้อมด้วยอาวุธนิวเคลียร์ และ การ ทัก ทัง
อาวุธนิวเคลียร์ต่อไปอีกด้วย (ข) การลดอาวุธธรรมดาและ
การเลิกผลิตอาวุธนิวเคลียร์อย่างพร้อมเพรียงกัน

ทะเลบอลติกแห่งสันติ (๑๓) เส้นอโทยเยอรมัน
ตะวันตกและประเทศโปแลนด์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ จะจัดให้
แหลมแสกนดิเนเวียและประเทศแถบทะเลบอลติก เป็นแถบ
เสรีปลอดอาวุธนิวเคลียร์และฐานทัพจรวก มีการ
พิจารณาการขยายตัวออกไปในทวีปยุโรปกลาง และ แหลม
บอลข่านด้วย แต่มีไ้รวมถึงเขตแดนของโซเวียต (๑๔)

แผนการแหลมบอลข่านและเอเทรียติก ข้อเสนอของ
โซเวียตเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๒ (๑๕) เพื่อ "จัดตั้งแถบ
ที่ปลอดปรมาณู ภายใน แหลม บอล ข่าน และ บริเวณ แถบ
เอเทรียติก" รับรองโดยมหาอำนาจทั้งสี่ ให้ประเทศซึ่งอยู่
บริเวณนี้ปฏิเสธ "ไม่ยอมให้จัดตั้งฐานทัพปรมาณูและ
จรวกภายในเขตแดนของตน"

ไม่เอาใจใส่ต่อการรวมของเยอรมัน

ข้อเสนอแต่ละข้อมุ่งที่จะโจมตีรูปการณื่ บางประการขององค์การป้องกันของฝ่ายตะวันตก แผนการราแพคคี ไม่เพียงแต่จะใ้ห้หากการโยกย้ายฐานทัพของเนโตจากแหล่งของโซเวียตภายในเยอรมันตะวันตกเท่านั้น แต่กลับกล่าวถึงเยอรมันทั้งสองประเทศ โดยไม่คำนึงถึงว่าอาจจะมี การรวมประเทศเยอรมนีเข้าด้วยกันได้

นายเซลวิน ลอยด์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของประเทศไทย แถลงต่อสภาสามัญในเดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๐๒^(๑๖) ว่าการโยกย้ายอาวุธนิวเคลียร์โดยสันเชิง ซึ่งมีอยู่ในแผนการจะเป็นการ “ไม่เพียงแต่จะต้องพัวพันกับสหรัฐอเมริกา ในการที่จะต้องออกจากประเทศเยอรมันเท่านั้น แต่อเมริกาจะต้องออกจากทวีปยุโรปด้วย” การถอนฐานทัพของอเมริกาออกไปจะ

อำนาจให้สหภาพโซเวียตปลดปล่อยจากการ โจมตี
ด้วยอาวุธนิวเคลียร์เพื่อตอบโต้ไปจนถึงพรมแดน
ของประเทศฝรั่งเศส และ ประเทศ ที่อยู่ต่ำ ลง มา
เมื่อรูปการเป็นเช่นนี้ ก็จะกลับเพิ่มความตึงเครียด
ภายในทวีปยุโรปมากขึ้นไปอีกแทนที่จะผ่อนคลาย
ลง

๑๖ ความเห็นของฝ่ายตะวันตกที่ว่าความตึงเครียดในทวีป
ยุโรปไม่มีทางที่จะผ่อนคลายลง ไป ได้ ทั่ว ทั่ว ประเทศ
เยอรมันยังคงแบ่งแยกอยู่ แต่ที่ว่าชาวยุโรปจะไม่มีใคคานงลง
ขอลงเลย และขอเสนอให้จัดตั้ง “แถบแห่งสันติภาพ”
กมิได้เตรียมสำหรับการรวมของเยอรมันไว้เลย แผน
การอันใหม่อยู่ในรายการของที่ประชุม รัฐมนตรี ต่าง ประเทศ
เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ ทนกรเจเนวา ขณะทีพิจารณา
ความคิดเห็นซึ่งรัฐบาลโซเวียตได้แสดงออกมานั้น ได้ทบท
ลองวาทสภาพลงความก้าวหน้าของ การ รวม เยอรมัน เข้า
ด้วยกันและแผนการข้องกันของทวีปยุโรปขนาน ไป ด้วยกัน

แต่ผู้แทนของโซเวียตได้ปฏิเสธไม่ยอมรับทันที ดู “การแบ่งแยกของเยอรมัน”

การโจมตีขนาบข้าง

แผนการอีก สองแผน เป็น ความ มุ่งหมาย ที่จะโจมตีองค์การเนโตขนาบข้างทั้งทางทิศเหนือและใต้โดยตรงทีเดียว และมุ่งที่จะชักชวนประชาชนภายในบริเวณนั้นข้ามหัวรัฐบาลของประเทศเหล่านั้นไป

การ ถอนตัว ตามแนวข้อเสนอของโซเวียตที่จะให้จัดตั้ง “เขตสันติ” จะ อำนวยให้ สหภาพโซเวียตได้รับประโยชน์ในการที่จะทำให้การนำกำลังรบของสหรัฐอเมริกากลับ เข้าไปใน ทวีป ยุโรป อีกในยามฉุกเฉิน จะต้องยากยิ่งกว่าที่จะนำกำลังรบของโซเวียตกลับเข้าไปมากกว่าได้มีการตกลงกันตามนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากบวกร่วมเข้ากับการแบ่งแยกเยอรมันสืบไปแล้ว ก็คงจะทำให้ความเป็นปึกแผ่นของกลุ่มประเทศบริวารของคอมมิวนิสต์มั่นคงยิ่งขึ้นไปอีก

ขอเสนอที่จะให้ มีเขตสันติ ที่ใน ทวีปเอเชีย ซึ่ง มีใจ
 ความว่า “จะให้ เป็นสถานที่ ๆ ปราศจากอาวุธนิวเคลียร์
หรือจรวด” นั้น โตมการเสนอ เป็นครั้งแรกเมื่อเดือนมีนา-
 คม พ.ศ. ๒๕๐๑ (๑๓) คริสชอฟ แดลง ต่อที่ประชุมพรรค
 คอมมิวนิสต์ครั้งที่ ๒๑ (๑๔) ว่า ภายในปีต่อไป เขตทั้ง
 กล่าวนี้ “จะต้องเกิดขึ้นใน ภาคตะวันออกไกล และ บริเวณ
มหาสมุทรแปซิฟิกทั้งแถบ” คริสชอฟได้กล่าวข้อความ
 ซ้ำอีกใน บันทึกเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ (๑๕) ที่
 ส่งไปยัง รัฐบาลญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการกล่าวเตือนถึง ภัยอันตราย
 ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นถ้าหาก ญี่ปุ่นยังจะ อนุมัติให้มีการ แปรขบวน
อาวุธนิวเคลียร์ อยู่ใน ประเทศ ทั้งนี้หมายความว่า โซ-
เวียต ประสงค์จะ กำจัด กำลังรบ ของ สหรัฐ อเมริกา
ออกไปจาก บริเวณ นั้นและ ทำให้ องค์การ ป้องกัน
ทวีปเอเชีย อาคเนย์ ภายใน โลกเสรี ต้องเกิด แตก
แยก ขัน

ใน ที่ประชุมการ ร่วมกันระหว่าง แอฟริกา และ เอเชีย ที่
กรุงไคโร (ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๐—มกราคม พ.ศ.

๒๕๐๑) ซึ่งพวกคอมมิวนิสต์เป็นผู้สนับสนุน โดยยื่นข้อ
 เสนอที่จะมีเขตของสันติภาพปลอดคนวิกลจริตชน แต่สห
 ภาพโซเวียตมิได้ติดตามข้อเสนอนี้ สำนักข่าวทาสส์ออก
 คำแถลงการณ์ในเรื่อง เกียวกับคณะมนตรี กติกา สัญญา
 แยกแยะ (ขณะนี้เรียกว่าองค์การสนธิสัญญากลาง) และ
 ได้นำออกทางวิทยุกระจายเสียง เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม
 และให้จัดตั้งเขตปลอดคนวิกลจริตชนในภาคตะวันออกกลาง
 (๒๐) แต่ มิได้ กล่าวถึง ทวีปเอเชีย หรือ ส่วน ใดๆ ของ
 ออฟริกา

หมายเหตุ

- (๑) มีหลายพรรค ที่เกือบจะเป็น การ แปลโดยตรง ที่เกี่ยวข้องกับ
 สนธิสัญญา แอตแลนติก เห็นเช่นกันเมื่อวันที่ ๑๔
 เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๒ ประเทศภาคีสมาชิก คือ
 เบลเยียม คานาดา เดนมาร์ค ฝรั่งเศส กรีซ อิตาลี
 ไชเชแลนด์ ลักเซมเบิร์ก นอร์เวย์ โปรตุเกส ตุรกี
 สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา และ เยอรมัน
 ตะวันตก

- (๒) สันนิสัญญา วอร์ซอว์มีผล ปราบกฏใช้ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๘ ประเทศภาคีสมาชิกมี อิตาเลียน บุลกาเรีย เช็กโกสโลวาเกีย เยอรมัน ตะวันออก ฮังการี โปแลนด์ รูเมเนีย และสหภาพโซเวียต
- (๓) ต่อไปนั้นคือวันที่ ๆ สหภาพโซเวียต เช่นสันนิสัญญา กับประเทศกลุ่มบริวารคือ เช็กโกสโลวาเกีย วันที่ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๖ คณะกรรมการชาติของโปแลนด์ (ลัชลิน) วันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๘ รูเมเนีย วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ ฮังการี วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ บุลกาเรีย วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๑ เยอรมัน ตะวันออก วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๘ แต่ นั้นมายังได้เช่นสันนิสัญญาใหม่อีกกับเยอรมัน ตะวันออก รูเมเนีย โปแลนด์และฮังการี
- (๔) ผู้นำของประเทศกลุ่มบริวารส่วนมากได้รับการฝึกฝน จากกรุงมอสโคว์ และถูกตั้งให้เป็นใหญ่ตามประเทศ

ต่าง ๆ โดยสหภาพโซเวียต กลุ่มประเทศบริวาร
มีผู้นำเป็นชาวโซเวียตเพื่อเป็นประกันว่า ทุกสิ่ง
ทุกอย่างจะดำเนินไป ตามแผนการ ของ Kremlin ตาม
กลุ่มประเทศบริวาร ส่วนมาก ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ทาง
การทหาร ที่สำคัญ ๆ ใน กองทัพ มักจะ เป็นชาว—
โซเวียต

- (๕) ขอมพล โรคอสซซอฟสกีของโซเวียต ดำรงตำแหน่ง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมอยู่จนถึงตอนปฏิวัติ
โคมุลกา ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๙
- (๖) วิทยุกระจายเสียงยูทาเพลสต์แถลงเมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาค
คม พ.ศ. ๒๔๙๙ ว่า “การโจมตีด้วยอาวุธอย่าง
ทารุณและซลาคของพรรคพวกต่อต้านการปฏิวัติใน
ระหว่างตอนกลางคืน” ได้ก่อให้เกิดสถานการณ์
รุนแรงขึ้น สำนักงานต่าง ๆ ของรัฐบาลมิได้ตระ
เตรียมต้อนรับการโจมตีนี้ไว้ “ดังนั้นจึงต้องขอความ
ช่วยเหลือ จากขบวนการของโซเวียต ซึ่ง ตั้งอยู่ภายใน

ประเทศซึ่งการตามสนธิสัญญาออร์ซอว์ เพื่อสนอง
ตาม คำขอของรัฐบาล ขบวนการของไซเวียตจึง
เข้าร่วมในอันที่จะนำ ความ เป็น ระเบียบ เรียบร้อยให้
กลับคืนมาอีก”

นายคริสตอฟคอบ คำถามของนาย ฮาร์. คอนซตัน
นักหนังสือพิมพ์ชาวอเมริกันว่า “รัฐบาล ของ ประเทศซึ่ง—
การไต่ถาม ขอความช่วยเหลือจาก รัฐบาลไซเวียตให้ ช่วย
ปรายปรามพวกต่อต้านการปฏิบัติ เพื่อให้ถูกต้องตามหน้า
ที่ๆ เช่นไว้ใน สนธิสัญญา และเพื่อให้ของ ตาม หลัก การที่
ประเทศสังคมนิยมจะต้องช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน
รัฐบาลไซเวียตจึงได้ ยินยอมเข้าไป ช่วย เหลือ ตาม คำขอ
ร้อง” หนังสือพิมพ์ *ปราฟตา* วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๐๐

- (๗) ประโยคนั้นแต่ในสนธิสัญญาออร์ซอว์เท่านั้น
- (๘) เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕
- (๙) คำวิงวอนดังกล่าวจึงแตกต่างกับคำว่า “ถอนตัว”

อันเป็นข้อ เสนอซึ่ง ทั้งสองฝ่ายจะ ต้องตกลง กันว่าจะ
ถอนออกจากพรมแดนร่วมกัน

- (๑๐) รัฐบาลของประเทศโปแลนด์ เสนอแผนการ ราวแปดปี
ในทีประชุม สมัชชาใหญ่องค์การ สหประชาชาติเมื่อ
วันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ และตีพิมพ์ในหนังสือ
พิมพ์ *ทริบีวนา ลุด* ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรค
ของประเทศโปแลนด์ เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ.

๒๕๐๐

- (๑๑) หนังสือพิมพ์ *ทริบีวนา ลุด* วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์

พ.ศ. ๒๕๐๑

- (๑๒) หนังสือพิมพ์ *ทริบีวนา ลุด* วันที่ ๕ พฤศจิกายน

พ.ศ. ๒๕๐๑

- (๑๓) คำประกาศร่วมกัน ระหว่าง เยอรมัน ตะวันออก และ
โปแลนด์โดยสำนักแถลงข่าว เอคิเอ็น ของเยอรมัน
ตะวันออก วันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

- (๑๔) หนังสือพิมพ์ *ปราฟดา* วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ.

๒๕๐๒

(๑๕) หนังสือพิมพ์ ปราฟด้า วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ.
๒๕๐๒

(๑๖) หนังสือ แฮนสาร์ต พฤษศยที วันที่ ๔ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๐๑

(๑๗) สำนักข่าว ทาสส์ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

(๑๘) หนังสือพิมพ์ ปราฟด้า วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ.
๒๕๐๒

(๑๙) สำนักข่าว ทาสส์ ภาควิชาอังกฤษ วันที่ ๕ พฤษภาคม
พ.ศ. ๒๕๐๒

(๒๐) สำนักข่าว ทาสส์ กล่าวว่า “สมควรที่จะจัดให้
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นแถบ ของสันติภาพ ปราศจาก
อาวุธนิวเคลียร์และจรวด เป็นแถบที่มีสันติไมตรี
และความร่วมมืออันดีระหว่างรัฐ เพื่อนบ้าน การ
ใน เรื่องการศึกษาสัญญาแยกแยะพยายาม ที่จะขอกันมิ
ให้เป็นไปตามนี้ได้ โดยใช้ที่ประชุมคณะมนตรีศึกษา
การศึกษาแยกแยะในกรุงเอเธนส์การลดความเห็น”

หมวดที่ ๔

เยอรมนี กับ เบอร์ลิน

John Dewey

183
1945

การแบ่งแยกเยอรมนี

มหาอำนาจตะวันตกได้ยึดมั่นอยู่ในหลักที่สำคัญยิ่งในข้อตกลงปอตสدامอยู่เสมอ หลักนี้คือ “เตรียมสำหรับการก่อตั้งชีวิตทางการเมืองของประเทศเยอรมนีใหม่ให้เป็นไปตามรากฐานของประชาธิปไตย” ส่วนสหภาพโซเวียตกลับปฏิเสธไม่ยอมกระทำตามข้อสัญญานี้ เพราะการรวมประเทศเยอรมนีเข้าไว้ด้วยกันมีการเลือกตั้งโดยเสรีจะทำให้การยึดครองเยอรมันตะวันออกของสหภาพโซเวียตต้องอ่อนลงไป เป็นการบ่อนกั้นมิให้มีการปกครองแบบ ลัทธิ คอมมิวนิสต์ ทั่วทั้ง ประเทศเยอรมนี

การละเมิดข้อตกลงปอตสدام

[ข้อตกลงปอตสدام (๑) เตรียมที่จะปฏิบัติต่อประเทศเยอรมนีในฐานะหน่วยเศรษฐกิจ ในขณะที่ประเทศเยอรมนีเองยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของมหาประเทศทั้งสี่ (๒)

ข้อตกลงขยายนกำหนดใหม่การจำหน่ายสินค้าที่จำเป็นตาม
 ส่วนเท่า ๆ กันระหว่าง เขตต่าง ๆ เพื่อให้เกิด ทุลย ภาพใน
 ด้านเศรษฐกิจและลดจำนวนสินค้าขาเข้าให้น้อยลง ส่วน
 สินค้าขาเข้าที่ จำเป็น จะได้รับค่าชดใช้ เป็น ผลกระทบและ
 คลังสินค้า ก่อนที่จะหักค่าใช้จ่ายเงินค่าทำขวัญสง
 คราม (๓)

สหภาพโซเวียตได้ละเมิดข้อกำหนด ต่าง ๆ เหล่านี้ใน
 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ สหภาพโซเวียตได้ปฏิเสธ
 ไม่ยอมให้มหาอำนาจซึ่งทำการยึดครองยุโรปย้ายค่าชด
 ใช้ประจำเขต ของตน ออก จาก ผลกระทบ และ คลัง สินค้า
 สหภาพโซเวียตยังคงรั้ง เขาค่าชดใช้ โดยไม่คำนึง ถึงว่า
 เยอรมันต้องการความสมดุลย์ในทาง เศรษฐกิจซึ่ง เป็นการ
 ขัดกันกับข้อตกลงปอตสدام ส่วนการค้าขายในต่างประ
 เทศของแถบโซเวียตดำเนินไปเฉพาะตน และไม่มีแผน
 การที่จะดำเนินงานร่วมกับสินค้าขาออกและขาเข้าของ ประ
 เทศเยอรมันทั่วทั้งประเทศเลย (๔)

ข้อตกลงปอตสทัมบ์วองในเสรีภาพทางการเมืองและ
 ของบุคคล (๕) แต่ถึงกระนั้นก็ยังถูกละเมิดโดยชาว
 รัสเซีย ประชาชนนับเป็นพันๆ ภายในเขตของไซเวียตถูก
 จับกุมตัว บ้างก็ถูกเนรเทศเข้าไปในสหภาพไซเวียต หรือ
 ถูกส่งตัวไปยังค่ายกักกัน ระเบียบกฎหมายมีลักษณะเช่น
 เคยวกบัทในสหภาพไซเวียต คือทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับ
 การเมือง เสรีภาพทางด้านหนังสือพิมพ์ไม่มีเลยการศึกษ
 อยู่นอกใต้ อำนาจของจุดมุ่งหมาย ทางด้านการเมืองของ
 กลุ่มสังคมนิยมซึ่งมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใด (พรรคคอมมิว
 นิสต์ เอสอีซี) (๖)

พรรคการเมืองอื่น ๆ ซึ่งเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับพรรค
 เอสอีซี ถูกตัดทอนอำนาจมิให้ดำเนินบทบาทของพรรคการเมือง
 เมืองอิสระ และถูกขังขังค้ำให้ยอมรับระเบียบการเลือก
 กงทมิแต่เพียงพรรคเดียว ซึ่งในที่สุดไม่ว่าจะมีการเลือกตั้ง
 คณะรัฐสภาขึ้นครั้งใด พรรค เอสอีซี และผู้สนับสนุนก็จะ
 ครอบอำนาจทุกครั้งที่

การเจรจาติดต่อกันในเรื่องกรณีปัญหาที่สำคัญๆ ใน
ประเทศเยอรมันต้องหยุดชะงักลงในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี
ต่างประเทศของ ประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวของ เมื่อเดือน
ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๐ เป็นผลให้กิจการการควบคุมของ
สัมหราชอาณาจักร ต้องพลอยล้มเหลวลงไปด้วยในเมื่อสมาชิก
ฝ่ายโซเวียตถอนตัวออกจากคณะมนตรีควบคุมของพันธ-
มิตร เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคมพ.ศ. ๒๔๕๑ ปัญหาสำคัญ
คือการที่รัฐบาลโซเวียตไม่สามารถที่จะรักษายทบัญญัติทั้ง
ทางด้านการเมืองและด้านเศรษฐกิจตามข้อตกลงข้อตกลงที่
ไว้ได้

๕ การใช้การปิดล้อม

เมื่อข้อตกลงระหว่างสัมหราชอาณาจักรได้ล้มเหลว
ไปมหาอำนาจฝ่ายตะวันตกได้รวมเขตของตนเข้า
ด้วยใน พ.ศ. ๒๔๕๐ เพื่อเผชิญกับความคับขัน
ทางด้านเศรษฐกิจและเพื่อเร่งการพัฒนาขึ้น ข้อแตก
ต่างในแง่การบริหารประเทศเยอรมันระหว่างฝ่ายตะวันออก
และตะวันตก เขาชนรุนแรงในระหว่างหกเดือนแรกของปี

พ.ศ. ๒๔๕๑ ในเมื่อฝ่ายรัสเซียปฏิเสธไม่ยอมร่วมมือปฏิรูป
 ระเบียบการการเงินซึ่งจะต้องกระทำกันอย่างรีบด่วน และ
 ยืนมือเขามายุ่งเกี่ยวในเรื่องการจราจรของรถไฟ ถนนและ
 เรือระหว่าง เบอรลิน และ เซต ของฝ่าย ตะวันตก จนในที่สุด
 เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน จึงกำหนดให้ยึดการคมนาคมโดย
 สันเชิง

สหพันธสาธารณรัฐเยอรมันในปัจจุบัน คงชนในเกือบ
 กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๑ หลังจากที่มีการเลือกตั้งทั่วไป
 โดยเสรีเป็นครั้งแรกใน พ.ศ. ๒๔๗๕ สหภาพโซเวียต
 แสดงปฏิกริยาโดย อำนวยการจัดตั้งรัฐบาลหุ่นซึ่งเรียกว่า
 “สาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน” ขึ้นในแถบตะวันออก
 ของตนในเกือบกลางเดือน พ.ศ. ๒๔๕๑ คณะรัฐบาล
 ที่โตเกียวแล้ว ได้รับอำนาจโดยการเลือกตั้งภายหลังจาก
 นั้น ๑ ข้อนเป็นการเลือกตั้งที่ไม่มีการแข่งขัน

ท่าทีใหม่

เมื่อจัดตั้งรัฐบาลหุ่นขึ้นไว้เสียแล้วสหภาพโซเวียตได้เริ่ม
 ปฏิเสธไม่ยอมรบกับความรับผิดชอบของ สัมมาอำนาจในอันที่

จะให้มีการรวมเยอรมันเข้าด้วยกัน โดยอ้างว่าการบริหาร
 ของประเทศเยอรมันในขณะ นั้นอยู่ทั้งในแถบตะวันออก
 และตะวันตกแล้ว การรวมประเทศเยอรมันจึงเป็นปัญหาที่
 รัฐเยอรมันทั้งสองควรจะขบคึกกันเองโดยเจรจาติดต่อแลกเปลี่ยน
 เงินองไขตามฐานะเท่าเทียมกัน (๗)

ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๓ สหภาพโซเวียต
 ได้เสนอให้จักรพรรดิรัสเซียสภายุโรประบอบรัฐธรรมนูญขึ้นโดย
 ประกอบด้วยสมาชิกจากรัฐสภาเยอรมัน ทั้งทางตะวันออก
 และตะวันตกในจำนวนเท่าๆกัน (โดยมีใ้ค้ำนำงถึงว่า
 เยอรมันตะวันออกมีพลเมืองเพียงหนึ่งในสามของ สหพันธ์
 สาธารณรัฐ) เพื่อเลือกตั้งรัฐบาลกลางขึ้น

ต่อต้านมาสหภาพโซเวียตได้โต้แย้งว่าจะต้องจัดตั้ง
 รัฐบาลเยอรมันเสียก่อนที่จะมีการเลือกตั้งขึ้น

มหาอำนาจตะวันตก ยังคงยืนยันว่าจะต้องมี
 การเลือกตั้งโดยเสรีก่อนการจัดตั้งรัฐบาล และ
 ปฏิเสธไม่ยอมรับรองสิทธิที่รัฐบาลเยอรมัน ตะวัน

ออกเรียกร้องให้เปิดการเจรจาแทนประชาชนภายในแถบตะวันออก โดยชี้ให้เห็นว่ามีได้เคยมีการเลือกตั้งโดยอิสระเสรีเลย

ในที่ประชุมกรุงเบอร์ลิน (วันที่ ๒๕ มกราคมถึงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๗) สหภาพโซเวียตได้ยื่นข้อเสนอนิโฆิม สัญญา การขู่ขงกันร่วมกันมีกำหนด ๕๐ ปีสำหรับบรรดาประเทศในทวีปยุโรปเท่านั้น โดยมีเยอรมันตะวันออกและตะวันตกร่วมด้วยและให้มีการถอนกองทหารซึ่งเข้าไปยึดครองทุกชนิดเหลือไว้แต่เพียงส่วนน้อยจนกว่าจะมีการรวมประเทศเยอรมันเข้าด้วยกัน

นายบิโดลท์ รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของฝรั่งเศสชี้ให้เห็นว่าทางนี้เป็นความพยายามของสหภาพโซเวียตที่จะจัดให้กำลังรบของประเทศอังกฤษและฝรั่งเศสถอนตัวออกไปเสียจากทวีปยุโรป ในขณะที่กำลังรบของโซเวียตเอง เพียงแต่ถอยออกไปหลังพรมแดนเยอรมันตะวันออกแต่เพียง ๒-

๓ กิโลเมตรเท่านั้น กระทำให้ทวีปยุโรปตกอยู่ใน
เงอมมือของสหภาพโซเวียต

แผนการสมาพันธ์

การ ประชุม ประมุข ของ รัฐบาล ที่ เจนีวา เมื่อ พ.ศ.
๒๔๕๘ และการประชุมรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศในชั้น
สุดท้าย มิได้มีผลกำหนดภาระใด ถึงแม้ว่า ทางฝ่าย
ตะวันตกจะโต้เสนอให้มีสัญญาชองกันร่วมกันใน ทวีปยุโรป
เพื่อขจัดความเกรงกลัวของโซเวียตว่าประเทศเยอรมันรวม
จะเข้าร่วมอยู่ในองค์การเนโท เป็นที่เห็นได้ชัดเจนน
แล้วว่าสหภาพโซเวียตยังคงไม่เห็นด้วยกับการ รวมเยอรมัน
โดยใช้วิธีเลือกตั้งโดยเสรี (๘)

หลัง จาก การ อภิปราย ระหว่าง โซเวียตกับ เยอรมัน
ตะวันออกใน กรุงมอสโคว์ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ถึง ๒๐
กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๘ แล้ว จึงได้มีการเซ็นสนธิสัญญา
ให้ความเป็นเอกราชต่อเยอรมัน ตะวันออก และเลิกมีการ
แบ่งตั้งข้าหลวงใหญ่โซเวียต

นับแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๔๕๕ เป็นต้นมา ระเบียบการปกครอง ของเยอรมันตะวันออกได้เริ่มเผยแพร่วิชาความคิดเห็นที่จะให้มีการรวม ประเทศเยอรมันโดย จักตั้ง สมาพันธระหว่างรัฐเยอรมันทั้งสองขึ้น โดยมีไฮเว็คเป็นผู้หนุนหลัง (๕) แผนการสมาพันธ นเสนอเป็น ครั้งแรก ในระบายนานาชาติในคำประกาศของเยอรมันตะวันออก (๑๐) ซึ่งส่งเป็นหนังสือเวียนไปตาม ผู้แทนทางการทูตในประเทศเยอรมันตะวันออก และตามเมืองหลวงต่าง ๆ ของประเทศในทวีปยุโรป สอง สาม ประเทศ ที่ เป็น พันธไมตรี กับ ประเทศเยอรมันตะวันออก

คำประกาศฉบับ นออกก่อน คำประกาศ ๑๒ ข้อ ของสหพันธ์สาธารณรัฐ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาซึ่งแถลงนโยบายร่วมกันและยังได้การเสนอให้เซ็น สัญญา ข้องกัน ร่วมกันต่อ สหภาพโซเวียต อีก ครั้งหนึ่งเป็นเวลา ๒ วันเท่านั้น

สำนักงานแถลงข่าว ทาสส์ กล่าวถึงคำประกาศฉบับนี้ว่า “เป็นเศษกระดาษอีกแผ่นหนึ่งที่เพิ่มอยู่ใน เอกสาร

เรื่องปัญหาเกี่ยวกับเยอรมัน” คำวิจารณ์ซึ่งเป็นการสรุปที่
ทำของไซเวียตทิมค็อซเซโนในทาง ก่อ ของฝ่าย ตะวันตก
เป็นเวลานานหลายปีแล้ว

เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ สหภาพโซ—
เวียตประกาศว่า (๑๑) พร้อมแล้วที่จะรวมระเบียบวาระประ
ชุมเรื่องปัญหาการเตรียม และผล สรุปของ สันติสัญญา
สันติภาพของเยอรมันไว้สำหรับการประชุมขั้นสุดท้ายออก ถ้า
หากประเทศเยอรมันทั้งสอง จะยินยอมส่ง ผู้แทนมาลงนาม
ตามลำดับ สหภาพโซเวียตยังคงกล่าวยืนยันความเห็น
ชอบในแผนการสมานฉันท์และการปฏิเสธไม่ยอมรับพิจารณา
ปัญหาการรวมเยอรมันเข้าด้วยกันในทีประชุมขั้นสุดท้ายออก

การแลกเปลี่ยนทางการทูตกันในระดับต่างๆ (๑๒) ใน
ระหว่างตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ ได้แสดงให้เห็น เห็นว่าทั้ง
สองฝ่ายยังคงรักษาฐานะเดิมของตนอยู่ ทาง สหภาพ
โซเวียตยังคงยืนยันที่จะไม่ยอมรับปัญหา การรวมประเทศ
เยอรมันเข้ามาเจรจาในการประชุมขั้นสูงสุด

ฝ่ายตะวันตกถูกรักปรีชา

คำกล่าวในสุนทรพจน์ของ ครุสซอพใน กรุงมอสโคว์
 เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นการเปิด
 ศึกราชใหม่สำหรับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่อง
 ปัญหาเยอรมัน ครุสซอพอ้างว่า มหาอำนาจฝ่ายตะวัน
 ตกละเมือกข้อตกลงปารีสที่มี ขณะนี้ไม่มีทางที่จะทำอะไร
 ใดนอกจากจะต้องล้มเลิกการควบคุมของสัมพันธมิตรที่ใน
 เยอรมัน ตาม "ระบอบการปกครอง" เสีย ครุสซอพแถลง
 ต่อไปว่า รัฐบาลโซเวียตมุ่งหมายที่จะเวนคืนกิจการของตน
 ที่ในเยอรมันให้แก่ "สาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน
 ซึ่งเป็นเอกราช" และถ้าทางฝ่ายตะวันตกมีปัญหานั้นใด
 ที่จะถามเกี่ยวกับเยอรมันก็ควรจะต้องอภิปรายกับรัฐบาลเยอรมัน
 ตะวันออกโดยตรง (๑๔)

หลังจากโซเวียตได้ส่งบันทึกขนคำขาดเรื่องเยอรมัน
 ตะวันตกอย่างรีบด่วน (ดู ปัญหาเยอรมัน) แต่ฝ่ายมหา
 อำนาจตะวันตกปฏิเสธไม่ยอมรับพิจารณาจึงเป็นเหตุให้เกิด

การประชุมนครวาการทางประเทศจีน นครเจนวาเมื่อ
 พ.ศ. ๒๕๐๒ เพื่อเป็นการชั่วคราว ในบันทึกซึ่งสหภาพ
 โซเวียตส่งไปยังมหาอำนาจ ฝ่าย ตะวันตก เมื่อ วันที่ ๑๐
 มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๒ (๑๕) สหภาพโซเวียตได้เสนอ
 ให้ที่ประชุมหาทางที่จะเช่นสนธิสัญญาสันติภาพกับประเทศ
 เยอรมัน ทั้งสองหรือสมาพันธ์เยอรมัน และในขณะเดียวกัน
 ก็ได้เสนอร่างสนธิสัญญาด้วย

ข้อจำกัดของสนธิสัญญา

ร่างสนธิสัญญา ซึ่ง กำหนดให้เช่น กับประเทศ
 เยอรมัน ทั้งสอง หรือกับ สมาพันธ์ ซึ่งจะเป็นผลให้
 การแบ่ง แยก ประเทศ เยอรมัน นั้นคงยัง ขึ้นไป อีก
 ทั้งร่างสนธิสัญญาและ บันทึก ซึ่งแนบมา ด้วย มิได้
 กล่าวถึงการเลือกตั้งโดยเสรีทั่วทั้งประเทศเยอรมัน
 และกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า การรวมเยอรมันเข้า
 ด้วยกันเป็นเรื่อง ที่ประเทศ เยอรมัน ทั้งสองจะ ต้อง
 ตกลงกันเอง

ร่างสนธิสัญญาตั้ง^๕ กำหนดข้อจำกัด^๕ เกี่ยวกับ
 เรื่องภายในประเทศ องค์การป้องกันและสัมพันธ-
 ภาพทางการทูตของประเทศ (หรือสองประเทศ)
 เยอรมันในอนาคต ซึ่งมีความหมายเท่ากับกำหนด
 การ เช่น สัญญาสันติภาพโดย ปราศจากเงื่อนไขที่
 เด็ดขาดและยังมีอนุประโยค เพื่อ เปิดโอกาสให้สห-
 พันธสาธารณรัฐ และ เยอรมัน ตะวันออก ถอนตัว
 ออกจากองค์การ เนโตและ วอร์ซอว์ ได้ตาม ลำดับ
 และให้กองทัพ ของต่าง ประเทศ ถอนออก จากเขต
 แคนประเทศเยอรมันภายในหนึ่ง ปีนับแต่สนธิสัญญา
 ญามีผลบังคับใช้ (๑๖)

ข้อเสนอของโซเวียต เหล่านี้จะ กระทำให้การ
 ทหารของฝ่ายตะวันตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ และ
 เป็นการ ทำลายดุลยภาพ ทางการ ทหารใน ปัจจุบัน
 องค์การเนโตจะต้องสลายลง เนื่องจากการถอนตัว
 ออกของเยอรมันตะวันตก แต่ความกระทบกระ
 เทือนจากการถอนตัว ออกจากสนธิ สัญญาวอร์ซอว์

ของเยอรมันตะวันออกจะไม่มีอะไรนัก เนื่อง
จากอาณาเขตของของสหพันธสาธารณรัฐมีจำนวน
มากกว่าสองเท่าของเยอรมันตะวันออก เนโต้มอง
จะเสีย กำลัง บ้างกันใน ส่วนเล็กใน ขณะเดียว กับที่
กำลังรบอันมหาศาลของสหภาพยังคงตั้ง อยู่ได้ตาม
ใน ทวีปยุโรป ตะวันออกจะ สามารถ แปร ขวบนได้
อย่างไม่จำกัดจำนวน และอยู่ภายในระยะที่จะเข้า
จู่โจมเยอรมันตะวันตกได้โดยง่าย ยิ่งไปกว่านั้นสห
ภาพโซเวียต จะยัง สามารถ รักษา อำนาจตาม แถบ
บริเวณที่ตน ครอบครองไว้ได้ทั้งหมดโดย การ ควบคุม
ระบอบการปกครองในด้านการเมืองอีกด้วย

การเจรจาเกี่ยวกับขอเส้น

ตามบันทึกเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ (๑๓)
มหาอำนาจฝ่ายตะวันตกได้เสนอต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรี
ต่างประเทศของสหประชาชาติ ให้ “จัดการกับปัญหาของ
เยอรมันทุกแห่งทุกมุมและทุกนัยซึ่ง ที่ ได้ มี อยู่ ใน การ แลก

เปลี่ยนชอยนทกเมอเร็ว ๆ นี้” ภายในปลายเดือนนั้นเอง นายแมคมิลแลน นายกรัฐมนตรีของประเทศอังกฤษ ได้ทำการเจรจากับคริสตอเฟอร์ มอสโคว์ แต่ไม่สามารถจะ “ตกลงกันได้ในเรื่องเกี่ยวกับในค่านกฎหมายและการเมือง” ของปัญหาเยอรมันอย่างประการ แต่บุคคลทั้งสอง “ได้สังเกตเห็นว่าควรจะต้องมีการเจรจากันเสียแต่เนิ่น ๆ เพื่อตั้งรากฐานสำหรับการที่จะตกลงกันในเรื่องความคิดเห็นที่ชกกัน.....”(๑๘)

ทั้ง ๆ ที่คริสตอเฟอร์เองเป็นฝ่ายโจมตีข้อเสนอนี้ที่ประชุมรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศและแนะนำให้การประชุมขั้นสุดท้ายออกแทนในระหว่างที่นายแมคมิลแลนไปเยือนสหภาพโซเวียต (๑๙) แต่การเจรจาก็สิ้นสุดลงด้วยการยินยอมว่าให้มีการแลกเปลี่ยนชอยนทกกันออก

คำแถลงของคริสตอเฟอร์ก่อนที่จะออกคำแถลงการณ์ที่เงินวาลยขยหนังสือสำคัญมาก ในที่ประชุมผู้สื่อข่าวในกรุงมอสโคว์เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม คริสตอเฟอร์กล่าวว่าถ้าหากมหาอำนาจฝ่ายตะวันตกไม่ต้องการที่จะเซ็นสนธิสัญญาสัน-

ตีภาพกบเขอรมนันแล้วตีภาพโซเวียตจะเซ็นสนธิสัญญา
กับเยอรมันตะวันออกแต่เขามีข้อเสนอแนะให้แยกสนธิสัญญา
สนธิภาพกบเขอรมนัน และเสริมว่า “.....กำลังรบของเรา
จะคงอยู่ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน และจะถอน
ตัวออกยกมือเมื่อกบเขอรมนันโดยทั่วไปว่าจะถอนทัพของ
ต่างประเทศออกจากพื้นแผ่นดินของชนต่างชาติให้หมด”

ระยะของการตกลง

เมอร์ซิมันทรต่างประเทศ ทั้ง สหภาพโซเวียต ประชุมกันที่นคร
เจนีวาในเดือนพฤษภาคม (๒๐) พร้อมด้วยคณะผู้แทนที่
ปรึกษาของเยอรมัน นายกรอมิโค ผู้แทนของโซเวียต
ได้กำหนดให้จำกัดการแยกอภิปรายให้ขยเพียงเรื่องปัญหา
เยอรมันและสนธิสัญญาสนธิภาพซึ่งรัฐบาลของเขาร่างขึ้น
ไว้เท่านั้น

ในไม่ช้าก็ปรากฏให้เห็นเป็นที่แจ่มชัดว่าจุดมุ่ง
หมายของโซเวียตมีอยู่เพียงว่าจะกีดกันมหาอำนาจ
ฝ่ายตะวันตกให้ออกไปเสียจากเบอร์ลิน ตะวันตก

บีบบังคับให้รับรองเยอรมันตะวันออก และ ยึด เชื้อ
 การแบ่งแยกประเทศเยอรมนีให้เนิ่นนานขึ้น ไปอีก
 มหาอำนาจตะวันตกยังคงยืนยันว่าจะ ไม่มี ทาง แก้
 ปัญหาเบอร์ลินได้เลยถ้าหากไม่แก้ปัญหา การ แบ่ง
 แยกประเทศเยอรมนีเสียก่อน ยิ่งกว่านั้น การรวม
 ประเทศเยอรมนีเข้าด้วยกันจะต้องได้รับการพิจารณา
 ตามเกี่ยวกับปัญหาการป้องกันและการลดอาวุธ
 ในทวีปยุโรปด้วย

โดยได้มีการ คัด คำนึง ถึง ข้อ ๕ แผน การ
 สันติภาพของฝ่ายตะวันตก (๒๑) จึงได้เสนอญัตติใน
 สมัยประชุมครั้งที่สี่ของการประชุมมีอันข้อเสนอสำ
 หรับโครงการที่จะตกลงในปัญหา การ รวม ประเทศ
 เยอรมันและการป้องกันทวีปยุโรปเป็นขั้น ๆ ไป
 โดยกำหนดให้มีการก้าวหน้าขนานกันไปเป็นขั้น ๆ
 ในกิจการทั้งสองด้านพร้อม ๆ กัน สำหรับปัญหา
 การรวมประเทศเยอรมนีแผนการมีอยู่ว่าจะให้รวม
 เบอร์ลินในระยะแรกทั้งนี้ จะกระทำโดยการเลือกตั้ง

โดยเสรีทั่วทั้งนครภายใต้การอำนาจการของประเทศ
 เทศทั้งสองจะได้อำนาจจัดการสหประชาชาติ หลังจากนั้นใน
 ระยะเวลาที่สองจะได้จัดตั้งคณะกรรมการชนชาติเยอรมัน
 ทั้งสองฝ่ายรวมกัน งานที่สำคัญที่สุดก็คือการ
 ร่างกฎหมายการเลือกตั้งเพื่อเตรียมให้การเลือกตั้ง
 โดยเสรีสำหรับเยอรมันโดยทั่ว ๆ ไปในระยะเวลาที่
 สาม สำหรับระยะที่สองจะเป็นการตกลงทางสันติภาพ
 ขั้นสุดท้ายกับเยอรมันซึ่งกว่าจะถึงระยะนั้น คงจะ
 สามารถตกลงกันได้ในเรื่องการป้องกัน และการลด
 อาวุธในทวีปยุโรป

โฉมหน้าใหม่

รัฐบาลโซเวียตได้แสดงความคิดเห็นในโฉมหน้า
 ใหม่ ๆ ของแผนการนี้ขึ้นต้นว่า
 การเลือกตั้งโดยเสรีทั่วทั้งประเทศเยอรมันจะเกิดขึ้น
 ได้ก็ต่อเมื่อได้พ้นระยะหวัดหวาดออกไปแล้วเป็นเวลาสองปี
 ครึ่ง

การพยายามที่จะเชื่อมโยงประเทศเยอรมันตะวันออก และตะวันตกเข้าด้วยกันก่อนที่จะจัดให้มีการเลือกตั้ง ประเทศเยอรมันทั้งประเทศขึ้นโดยจัดคณะกรรมการแห่งชาติ เยอรมันทั้งสองฝ่ายรวมกันดังกล่าวนี้จะต้องมีสมาชิกจาก สหพันธ์สาธารณรัฐ ๒๕ นาย (พลเมืองของสหพันธ์ สาธารณรัฐมีจำนวนกว่า ๕๐ ล้านคน) และสมาชิกจาก เยอรมันตะวันออก ๑๐ นาย (พลเมืองของเยอรมันตะวันออกมี ๑๗ ล้านคน) แต่เรื่องจะบอกกันมิให้ทางฝ่ายเยอรมัน ตะวันออกต้องพ่ายแพ้ในการออกเสียง ข้อตกลงอื่นใด ๆ จะ ต้องใช้คะแนนเสียงข้างมากเพียงสามในสี่เท่านั้น งานของ คณะกรรมการนั้นนอกเหนือไปจากการร่างกฎหมายเลือกตั้ง แล้ว จะต้องจัดทำข้อเสนอให้มีการติดต่อในทางวิชาการระ หว่างประเทศเยอรมันทั้งสองด้วยและเป็นประกันให้มีเสถียรภาพในการเคลื่อนไหวและเคารพในสิทธิมนุษยชนทั่วทั้ง ประเทศอีกด้วย

แผนการรวมข้อเสนอกับของกันชนสูงไว้อย่างเต็มที่ เคยมีมาแต่ก่อน ครอบคลุมไปจนถึงการวางแผนของการ รวมประเทศเยอรมันทุกด้านไว้ด้วย

นายเซอร์เตอร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ
ของสหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “รัฐบาลโซเวียตมิได้เคยนำ
แผนการมาพิจารณาอย่างจริงจังเลย” (๒๒) นายกรอมิโค
อธิบายว่าแผนการนี้ “รัยไว้ไม่ได้อย่างแน่นอน” และ “ไม่
มีทางจะเป็นไปได้” (๒๓) แผนการนั้นมีได้ ก้าว หน้าแต่
อย่างใดและเวลาที่เหลือในการประชุมจึงเป็นการปรึกษาหา
รอกันในปัญหาเขอร์ดนแต่เพียงชั่วคราวเท่านั้น

หมายเหตุ

- (๑) เช่นโดยประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และ
สหภาพโซเวียตเมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๘
- (๒) ข้อตกลงปอตสدام หลักเศรษฐกิจ—มาตรา ๑๔ “ใน
ระบะการปกครองจะต้องปฏิบัติต่อประเทศเยอรมนี
เป็นหน่วยเศรษฐกิจแต่เพียงหน่วยเดียว”
- (๓) ข้อตกลงปอตสدام หลักเศรษฐกิจ มาตรา ๑๕ “ค่า
ใช้จ่ายสำหรับค่าชดใช้ควรจะมีเหลือให้พอที่ชนชาติ
เยอรมันจะยังชีพได้โดยไม่ต้อง การ ความช่วยเหลือ

จากภายนอก ในการหาตลาดภาพทางเศรษฐกิจของประเทศเยอรมันนั้นสิ่งที่จะเป็นที่สุดก็คือจะต้องหาเงินมาชดใช้สินค้าเขาเขาซึ่งคณะมนตรีการควบคุมในประเทศเยอรมันจะต้องลงมติเห็นชอบด้วย เงินรายได้จากสินค้าขาออกของผลิตภัณฑ์และสินค้าที่สะสมภายในประเทศจะต้องเอามาจ่ายเป็นค่าสินค้าเขาเสียก่อน”

(๔) เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ตามคำสั่งของคณะมนตรีการควบคุมฝ่ายเศรษฐกิจ สหภาพโซเวียตแถลงว่าแต่ละเขตควรจะมีสิทธิชอบในการค้าของตนเอง นับแต่นั้นมาสหภาพโซเวียตจึงได้ปฏิเสธ ไม่ยอมกระทำการสนธิสัญญา—ออกร่วมกันโดยเสนอแผนการแต่เฉพาะเขตของตนทั้งที่คณะมนตรีควบคุมได้ลงมติเห็นชอบให้ทั้งโครงการร่วมกัน เมษายน ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๘

(๕) ตามข้อตกลงข้อตกลงมี หลักการเมือง มาตรา ๔ สั่งให้เลิกล้มกฎหมายซึ่ง “ก่อให้เกิดการแบ่งแยกในระหว่างเชื้อชาติ คำสนทนาหรือความคิดเห็นในกิจการ

เมือง” มาตรา ๗ กำหนดไว้ว่า “การศึกษาของ
เยอรมันจะตกควบคุมโดยสิ้นเชิงเพื่อ จะลด าลง ลทธิ
นาซีและลทธิทหารให้สิ้นไปและเพื่อให้ประสพ สำ เร็จ
ในก้า่นพัฒนาความคิดเห็นในหลัก ประ ชาธิปไตย”
มาตรา ๘ สั่งให้มีการจัดระบอบพิพากษาเสียใหม่
“ให้เข้ากับหลักต่าง ๆ ของประชาธิปไตย ความยุติ
ธรรมภายใต้กฎหมายและสิทธิที่ เสมอภาค ของ พล
เมืองทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึง เชื้อชาติ หรือ ศาสนา”
มาตรา ๕ (๑๑) แถลงว่า “จะยินยอมและส่งเสริม
ใหม่ พรรคการเมืองของระบอบประชาธิปไตย พรรค
ด้วยเอกสิทธิในรัฐสภาและเปิดให้มีการอภิปรายในที่
สาธารณะทั่วทั้งประเทศเยอรมัน” มาตรา ๑๐ เรียก
ให้มีเสรีภาพในการพูด หนังสือพิมพ์ และการศาสนา
และการจัดตั้งสหพันธ์การค้าโดยเสรี

- (๖) ในเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ชาวยุโรปบังคับ
ให้พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย (เอสพีดี) เข้าร่วม
กับพรรครวมสังคมนิยม คอมมิวนิสต์ (เอสอีดี) ภาย

ในแถบของ โซ เวียต ในการ เลือก ตัง ที่ แลนค และ
เคลยส์ เมื่อ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ปรากฏว่า
พรรคเอสอค ไกรย เลือก ตัง น้อยกว่า ๕๐ เปอร์เซนต์
ของคะแนนเสียงทั้งหมด

(๗) ในสมัยแรก ๆ ของการยึดครองของสัมพันธมิตร
สหภาพโซเวียตต้องการรัฐกลางที่ มั่น คง แข็ง แกรง
(ด้วยความหวังว่าจะกลายเป็นคอมมิวนิสต์) และยืนยัน
ยืนยันว่าสนธิสัญญาสันติภาพควรจะเป็นเรื่องที่ มหาอำ
นาจทั้งสี่จะต้องตัดสินใจเอง

(๘) ในวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๘ เมื่อโมโล
ตอฟกล่าวถึง “แผนการจอมปลอม” ของฝ่ายตะวัน
ตก เพื่อ “การรวมเยอรมันทั้งสองเข้าด้วยกัน โดย
สิ่งซึ่งเรียกว่าการเลือกตังโดยเสรี” โมโลตอฟได้
กล่าวว่า การกระทำดังนี้ผลอาจจะปรากฏว่า “เป็น
การละเมิดผลได้ผลเสียอันสำคัญยิ่งของสนธิกรร
มาชีพในสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน” เขา
กล่าวว่าการรวมเยอรมันเข้าด้วยกันจะไม่ยัง เกิด ผล

ออกไปเสียจากว่า โดยการตกลงร่วมกันระหว่าง
รัฐเยอรมันทั้งสอง

(๙) อุลบริค เลขาธิการคนหนึ่งที่ เป็นผู้วางเค้าโครง
แผนการในหนังสือ นิวส์ ดอยชแลนด์ เมื่อวันที่
๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ และเขาได้นำเสนอ
ต่อการประชุมคณะกรรมการกลางเฮลซิงคิงก์ ๓๐
ในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐ หลังจากที่ได้เปิด
การอภิปรายในกรุงมอสโคว์ เมื่อตอนต้นปี นิวส์
ดอยชแลนด์ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐
แผนการของเขาเปิดโอกาส ให้มีการ เลือกลง คณะ
มนตรีชาวเยอรมันทั้ง คณะ ประกอบด้วยผู้แทนจาก
เยอรมันตะวันออกและตะวันตกในจำนวนเท่า ๆ กัน
(โดยไม่คำนึงถึงความจริงที่ว่า จำนวนพลเมืองของ
เยอรมันตะวันออกมีเพียง หนึ่งในสาม ของ จำนวน
พลเมืองสหพันธ์สาธารณรัฐ) และให้เลอกลงจนตาม
กฎหมายเลือกตั้งซึ่งมีอยู่แล้ว

(๑๐) วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ คณะมนตรี

ซึ่งประกอบด้วย ชาวเยอรมันทั้งหมดจะกระทำงานใน
 หน้าที่ของรัฐบาลของสมาพันธ์เยอรมัน และจะเป็น
 ผู้กระเตรียมการจัดตั้งคณะบริหารซึ่งเป็นชาวเยอรมัน
 ทั้งหมด และการเลือกตั้งโดยทั่วไปสำหรับรัฐสภา
 กวีย

คำประกาศเป็นทางการ ของ รัฐบาล เยอรมัน ตะวัน
 ออก เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม เป็นการบอกกล่าวกำหนด
 ข้อบังคับของสมาพันธ์ไวคิงน

(ก) ห้ามการสะสมหรือประภิชฐ์ระเบิด และ อาวุธ
 ใดๆ ทั้งสิ้นภายในพินแผ่นดินของเยอรมัน และห้ามมิ
 ให้ทำการโฆษณาเกี่ยวกับระเบิดปรมาณู

(ข) ให้รัฐเยอรมันทั้งสองถอนตัวออกจากเน โต้
 และสัญญาออร์ซอว์ตามลำดับ ล้มเลิกการเกณฑ์ทหาร
 และขอลดลงเรื่องจำนวนของกองทัพ

(ค) รัฐของเยอรมันทั้งสองจะต้องขนคำขอร้องให้
 กองทหารต่างประเทศค่อยๆ ถอนตัวออกจากประเทศเยอรมัน

มันให้หมดโดยเร็ว ทั้งจะขยันทองรวมกันก็ได้ หรือ
อาจจะแยกกันก็ได้

ในการให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.
๒๕๐๑ ที่ นิวส์ ดอยชลันด์ วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์
ฮิลบริคไทเสนองงอนไซสำหรับการจัดตั้งสมาพันธ์ไว้ในชั้น
ต่ำ ว่าเยอรมันตะวันตกจะต้องเลิกการสั่งห้ามมิให้มืพรอค
คอมมิวนิสต์และองค์การเกี่ยวกับคอมมิวนิสต์ใด ๆ ทั้งสิ้น

(๑๑) บันทกทรรัฐบาลไซเวียตส่งไปยังรัฐบาลของสหพันธ์
เยอรมัน รายงานข่าวโดยสถานวิทยุกระจายเสียง
มอสโคว

(๑๒) รวมทั้งการพบปะระหว่างบรรดาเอกอัครราชทูตฝ่าย
ตะวันตกในกรุงมอสโควและนายกรัฐมนตรีโค รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ ของไซเวียต เป็น
รายๆ ด้วย กรอมิโคได้ปฏิเสธไม่ยอมเข้าประชุม
ร่วมกับเอกอัครราชทูตเหล่านั้นเป็นคณะจนกว่าจะได
รับความเสมอภาคทั่วกัน โดยจะให้เอกอัครราชทูต
โปแลนด์และเชคโกสโลวาเกียเข้าร่วมด้วย

(๑๓) ครุสซอพไฟท์เขียนจดหมายไปยังมหาอำนาจตะวันตก
สามประเทศ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๑
แถลงว่าการ รวม ประเทศ เยอรมัน เข้า กับ กัน เป็น
“ปัญหาซึ่งไม่จำเป็นจะต้อง เข้า ในที่ ประชุม ระหว่าง
ชาติ” เป็นเรื่อง “ระหว่างรัฐเอกราชสองรัฐซึ่งยัง
ยืนอยู่ภายในเขตแดนของประเทศเยอรมัน” ปรากฏ
ตัว ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๑

(๑๔) หนังสือพิมพ์ ปรากฏตัว วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ.
๒๕๐๑

(๑๕) เอกสารกรณีนโยบายของเยอรมัน (รวมทั้งเบอร์-
ลินด้วย) Comnd ๖๗๐ (HMSO) กุมภาพันธ์ พ.ศ.
๒๕๐๒

(๑๖) ภายใต้เงื่อนไขของมาตราใด ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
พรรคการเมืองและองค์การอื่น ๆ แล้ว จะอนุญาต
ให้พรรคคอมมิวนิสต์ แต่ถ้หากพรรคการเมือง
ใดหรือองค์การใดที่พรรคคอมมิวนิสต์ ไม่เห็น ชอบ

ด้วยแล้ว พวกราชการเมืองหรือองค์การนั้นอาจจะถูก
สั่งห้ามได้

เงื่อนไขสำคัญ ๒ ข้อ ของการร่างสนธิสัญญาเป็น
เครื่องหมายของการปลดปล่อยของมหาอำนาจฝ่ายตะวันตก
และสหภาพโซเวียตซึ่งไม่เท่ากัน

(๑) สหพันธ์สาธารณรัฐและ จักรวรรดิ สหพันธ์
ในอนาคตจะต้องออกจากเนโทและสัญญาอ่าว ซอว์ ตามลำ
คับ และรักษาความเป็นกลาง จะเข้าไปร่วมเป็นพันธมิตร
ใด ๆ ที่สหภาพโซเวียตและมหาอำนาจทั้งสามมิได้เข้าร่วม
ด้วยไม่ได้เป็นอันขาด

(๒) สหพันธ์สาธารณรัฐและ จักรวรรดิ รวมทั้ง
สหพันธ์ในอนาคตจะไม่ได้ริบอนุญาตให้มีอาวุธปรมาณูและ
อาวุธส่วนมากที่จำเป็นสำหรับการป้องกันสำหรับสถานการณ์
ในปัจจุบัน

(เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๗) สหพันธ์สาธารณรัฐได้สัญญาไว้
เป็นทางการว่าจะไม่ผลิตอาวุธนิวเคลียร์และเช่นเดียวกับมหา
อำนาจเนโทในทวีปยุโรปอื่น ๆ สหพันธ์สาธารณรัฐไม่มีหวั

รยนิวเคลียร์หรือระเบิดนิวเคลียร์อื่นใดอยู่ในครอบครองเลย)

(๑๗) เอกสารกรณีอนาคคของเยอรมนี (รวมทั้งเบอร์ลิน
ด้วย) Comnd. ๖๗๐ (HMSO) กุมภาพันธ์ พ.ศ.

๒๕๐๒

(๑๘) คำแถลงร่วมกันฉบับสุดท้าย แถลงเมื่อวันที่ ๓
มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ หนังสือพิมพ์วันที ๔
มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

(๑๙) ครุสชอฟกล่าวว่า การประชุมคณะรัฐมนตรีต่างประเทศ
ของสหประชาชาติที่เสนอให้ใหม่ชน ได้มองข้าม
สิทธิของประเทศ เช่นเช็กโกสโลวาเกียและโปแลนด์
มิให้เข้าร่วมด้วย เขาเสริมต่อไปว่า “ไม่จำเป็นจะต้อง
กล่าวไว้ว่ามิใช่สิทธิเสนอปัญหาแบบเป็นการเป็น
งานเลย และเราจะยอมตกลงตามนั้นไม่ได้ นอก
เหนือไปจากนั้นการที่เสนอแนะให้การประชุมรัฐมนตรี
มนตรีต่างประเทศกันนั้น ทางฝ่ายมหาอำนาจตะวัน
ตกต้องการที่จะให้เราเข้าไปร่วมอยู่ในการเจรจา
ทางการที่ซึ่งยุ่งเหยิงเพื่อจะถ่วงให้จมลงไปในโคลน
อย่างแน่แท้.....” ต่อมาครุสชอฟกล่าวว่า “ถ้าหาก

ไทยเคยอภิปรายถึงปัญหาอันยุ่งยากเหล่านั้นอย่างไรผล
เป็นเวลานานมาแล้ว โดยอาศัยวิถีทางการทศ
ศรวานักควรวะให้เสนอกณะ รัฐมนตรี ต่าง ประเทศ
พิจารณาบ้าง ข้าพเจ้าเกรงว่าจะกลายเป็นเพิ่มความ
ตึงเครียดจนแทนที่จะลดน้อยลง” สถาบันวิทยกระจาย
เสียงมอสโคว์ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๑

- (๒๐) การประชุมที่เจเนวา เบคมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม
พ.ศ. ๒๕๐๑ และหยุดพักประชุมเมื่อวันที่ ๒๐
มิถุนายน เบคใหม่อกเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม และ
หยุดพักประชุมอีก เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม
- (๒๑) เสนอเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ การ
ประชุมคณะ รัฐมนตรี ต่าง ประเทศที่ นคร เจเนวา
Comnd ๗๕๗ (HMSO) กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑
- (๒๒) คำแถลงการณ์ฉบับสุดท้าย วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ.
๒๕๐๑ การประชุมคณะรัฐมนตรีต่างประเทศที่นคร
เจเนวา Comnd. ๘๒๕ (HMSO) กรกฎาคม พ.ศ.
๒๕๐๑
- (๒๓) หนังสือพิมพ์ ปราฟดา วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ.
๒๕๐๑

ปัญหาเบอร์ลิน

มหาอำนาจฝ่ายตะวันตกมีสิทธิเต็มที่ ๆ จะอยู่ในเบอร์ลินตะวันตก สิทธิอันนี้ เพียงแต่สหภาพโซเวียตข้างเดีวไม่สามารถที่จะลบล้างไปได้ ตามนัยแห่งข้อตกลงของคณะกรรมการที่ปรึกษาในทวีปยุโรป (EAC) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๓ (๑) นับแต่การยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไขของประเทศเยอรมนีเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ และการเข้ายึดครองอำนาจสูงสุดของมหาอำนาจในประเทศเยอรมนีเป็นต้นมา

บริเวณพิเศษ

ข้อตกลงของคณะกรรมการที่ปรึกษาในทวีปยุโรป (EAC) ได้จำแนกเขตแดนของแถบยึดครองภายในอนาคตไว้ และกำหนดไว้ว่าจะต้องมีบริเวณส่วนใหญ่ส่วนหนึ่งในเบอร์ลินเป็นพิเศษซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของพันธมิตรร่วมกัน รัฐบาลโซเวียตในฐานะที่เป็นผู้ลงนามด้วยคนหนึ่ง ได้

ตกลงยินยอมแล้วว่าบริเวณจะไม่นับเป็นส่วนหนึ่งของไซ-
เวียต หรือของแถบยัคครองอินไต และบริเวณจะถูก
แบ่งแยกออกเป็นส่วนๆ แต่ละส่วนจะอยู่ในการยึดครองของ
แต่ละมหาอำนาจฝ่ายพันธมิตร

ข้อตกลงได้จัดทำให้มณฑลพันธมิตรร่วมกัน เพื่อกิจงาน
บริหารบริเวณเขตรดินส่วนใหญ่ซึ่งมีชื่อเรียกว่า คอมมาน
ดาทรา ในมหาอำนาจตะวันตกได้ขยายยัคครองส่วน
ต่างๆ ตามที่ตกลงกันไว้ในเขตรดิน มหาอำนาจตะวันตก
ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงไว้โดยถอนกองทัพซึ่งได้ติดตามกอง
ทัพเยอรมันเข้าไปในเยอรมัน ตะวันออก ตาม แถบ เขตแดน
ของส่วนไซเวียต

ในขณะนี้บนส่วนทางทิศตะวันออกยังคง ตก อยู่ใน
เงอมมือของไซเวียต ส่วนทางเขตรดินตะวันตก ยังคงมี
กองทหารอเมริกัน อังกฤษและฝรั่งเศสตั้งอยู่แต่เพียงส่วน
น้อย กองทหารทั้งหมดนี้ มิได้เป็นตัวแทนของการประชุม
ทางการทหารต่อฝ่ายรัสเซียแต่ประการใดเลย เจตจำนง
อยู่แต่เพียงว่าจะไว้คอยคุ้มครองของกันชาว เขตรดิน ตะวัน

ตกโดยแท้จริง จำนวนทหารเหล่านี้มีเพียง ๑๑,๐๐๐ คน
 และถูกล้อมรอบโดยชาวรัสเซียประมาณ ๓๕๐,๐๐๐ คน
 และหน่วยทหารของเยอรมันตะวันออกอีกประมาณ ๒๐๐,
 ๐๐๐ คน รวมทั้งพวกทหารกองหนุนในเยอรมันตะวันออก
 อีกด้วย

การปิดล้อมลัตเวีย

การสังขัตลัตเวียในเยอรมันตะวันออก พ.ศ. ๒๕๕๑—
 ๒๕๕๒ เป็นการล้อมกลางขั้นแรกของโซเวียตที่จะล้อมหา
 อำนาจตะวันตกให้ออกไปเสียจากเบอร์ลิน การคมนาคม
 ถูกสังขัตโดยสิ้นเชิง เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน หลังจาก
 นั้นเป็นระยะเวลาหนึ่งที่มีพินอภาพ ระหว่างสหภาพโซ-
 เวียตและมหาอำนาจตะวันตกที่ใกล้ชิดออสเตรีย ลง เป็น ลำดับ
 หลังจากการถอนตัวออกของผู้แทนโซเวียตจากคณะมนตรี
 ควบคุมของพันธมิตร เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม และจาก
 คอมมานดัตรา ซึ่งเป็นองค์การควบคุมพิเศษในกรุงเบอร์-
 ลินเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายนแล้ว อำนาจบริหารของสมา-
 หราชอาณาจักรจะสิ้นสุดลงทันที

ที่ในเบอร์ลิน การแบ่งแยกนครไค้เป็นไปอย่างสมบูรณ์
ระหว่างฤดูร้อนของปี พ.ศ. ๒๔๕๑ ในเมื่อกลุ่มก่อกวน
ซึ่งฝ่ายคอมมิวนิสต์เป็นผู้ดำเนินการไ้กระทำให้เป็นสิ่งสุ
วิสัยที่จะดำเนินงานภายในรัฐสภาของนครไค้(ซึ่งจนถึงขณะ
นั้นยังประชุมกันในส่วนของไซเวียต) เมื่อวันที่ ๓๐
พฤศจิกายน จึงไ้มีการแบ่งแยกจัดการบริหารงานทาง
เทศบาลภายในส่วนของฝ่ายตะวันตกขึ้น

การจัดตั้งหน่วยลำเลียงของทางอากาศ(๒) ซึ่งกระทำ
กันเมื่อมีการเบคเส้นทางคมนาคมใหม่ ๆ เป็นเหตุให้
ไซเวียตต้องประสบความล้มเหลวในเจตจำนงที่จะ ขย บงคย
ให้ทางฝ่ายมหาอำนาจตะวันตกต้องออกไปจาก ส่วน ของตน
และสหภาพไซเวียตไ้เช่นสัญญาฉบับมหาอำนาจตะวันตกที่
นครนิวยอร์กและปารีส เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม และวันที่
๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๑ (๓) ให้คำมั่นสัญญาว่าจะ
“ร่วมประันในการที่จะดำเนินงานไปตามปกติ” ในด้าน
คมนาคมระหว่างเบอร์ลินตะวันตกกับเขตตะวันออก

หลังจากนั้นมาเป็นเวลา ๕ ปี มิไทม์เหตุการณ์ชั้น
ร้ายแรงอันไต่ระหว่างมหาอำนาจตะวันตกและเจ้าหน้าที่ฝ่าย
โซเวียตคือจนกระทั่งคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ “คำขาด” ในเรื่อง
เยอรมันขึ้นในเกือบทุกกิจการ พ.ศ. ๒๕๐๑ ทั้งที่ใน
ระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่ทางเยอรมันตะวันตก ได้ คอย ชักชวน
การจราจรทางรถไฟบนทางหลวง และการประปาอยู่ครั้ง
แล้วครั้งเล่า

บทที่ “คำขาด”

คริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ได้กล่าวสุนทรพจน์เป็นปฏิปักษ์ครั้งใหม่ในกรุง
มอสโคว์ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ (๕)
ซึ่งเขาอ้างว่า มหาอำนาจตะวันตกได้เป็นฝ่ายละเมิดข้อตกลง
ลงข้อตกลงกับและกับมิไทม์อะไรเหลืออยู่ยกแล้วในข้อตกลง
นั้นเว้นไว้แต่การบริหารของสัมพันธมิตรในเยอรมัน และ
“ระบอบการปกครอง” นี้ ก็ควรจะล้มเลิกไปเสียด้วย เขา
กล่าวว่าสหภาพโซเวียตขอเสนอให้มอบการดำเนินกิจการคน
รัฐบาลเยอรมันตะวันออกไป และมหาอำนาจตะวันตกก็ควร

จะติดต่อกับรัฐบาลนั้นเอง ถ้าหากยังคงมีความสนใจอย่าง
ใดในเบอร์ลินต่อไปอีก

มหาอำนาจตะวันตกได้รื้อทลายลง ทำที่อันใหม่ ของ
โซเวียตในบันทึก “คำขาด” เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน
ยน (๕) ในบันทึกนั้นทางรัฐบาลโซเวียตกล่าวหาว่ามหา
อำนาจตะวันตกกำลังใช้เบอร์ลินตะวันตกเป็นฐานที่สำหรับ
กิจการข่มขู่ทำลายต่อกลุ่มประเทศในเครือโซเวียต และ
การกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิการปกครอง ของ ตนเองที่
ในเบอร์ลิน รัฐบาลโซเวียตเสนอว่าควรจะให้เบอร์ลิน
ตะวันตกเป็นเมืองปลอดทหารโดยมี สหประชาชาติ มหาอำนาจ หรือ รัฐบาล
เยอรมันทั้งสอง หรือองค์การสหประชาชาติเป็นผู้รับประกัน
ในความเป็นเอกราช

บันทึกนั้นยังช่วยว่ารัฐบาลโซเวียต เห็นว่า ข้อตกลง
EAC ซึ่งกำหนดสิทธิการปกครองไว้ นั้นไม่มีผลใช้บังคับต่อไป
แล้ว ในที่สุดจึงมาถึงขั้น “คำขาด” ซึ่งกำหนดว่าสิทธิของ
ทางฝ่ายตะวันตกจะไม่ได้ริบความกระตือรือร้นเป็นเวลา
๖ เดือน (จนถึงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๑) แต่ถั

หากภายในระยะนั้นยังมีสามารถที่จะตกลงกันได้เป็นอย่างดีเหมาะสมสภาพโซเวียตจะได้อีก "จิตหาวิธีการ" เพื่อยับยั้ง "ระบบการปกครอง" ภายในเขอร์ดินตะวันออกด้วยการตกลงกับรัฐบาลเยอรมันตะวันออก โดยตั้งข้อวินิจฉัยว่า สิทธิของฝ่ายตะวันตกนั้นต้องขึ้นอยู่กับระบอบการปกครองของเยอรมันตะวันออก

บันทึกนั้นแถลงไว้ด้วยว่าถ้าหากทาง มหาอำนาจ ฝ่ายตะวันตก ไม่ยอมรับข้อเสนอนี้ที่จะให้จักรวรรดิปลดปล่อยแล้ว "ก็ไม่มื่อเรื่องใดซึ่งจะต้องเจรจากันระหว่างมหาอำนาจที่เคຍยปกครองมาในอดีตในเรื่องปัญหาของเขอร์ดิน"

การยืนยันในสิทธิ

คำตอบของฝ่ายตะวันตกตาม บันทึก เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม (๖) ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับข้อเสนอมจักรปลดปล่อยไป และยืนยันในสิทธิของตะวันตกตามข้อตกลงซึ่งมีอยู่แล้ว ทางสหภาพโซเวียตแต่ฝ่ายเดียวไม่สามารถที่จะบอกเลิกได้ พร้อมทั้ง

กล่าวซ้ำอีกด้วยว่า ทางฝ่ายตะวันตกจะไม่ยอม
 เสรจตัดสินคดีด้วยการถูกขู่บังคับ แต่พร้อมที่จะ
 ปรึกษาหารือในเรื่องปัญหาเบอร์ลิน ถ้าหากจะมีการ
 เสรจตัดสินคดีกันได้ อย่าง กว้าง ขวาง เพื่อหา ทาง แก้
 ปัญหาของการรวมเยอรมันเข้าด้วยกัน และโครงการ
 การป้องกันทวีปยุโรป

สหภาพโซเวียตจึงเสนอแนะให้แยกประชุมสำหรับสนธิ
 สัญญาสันติภาพของเยอรมันชั้น (๓) “การแบ่งแยกเยอรมัน”
 พร้อมทั้งเสริมว่า ข้อเสนอสําหรับ “เสรีนคร” มิได้
 กำหนดไว้ว่าจะมีให้มีการเพิ่มเติมหรือแก้ไข ถ้าหากข้อ
 เสนอดังกล่าวมุ่งหน้าที่จะล้มเลิกระบอบการปกครองในเบอร์
 ลินตะวันตกและจะทำให้สันติภาพในทวีปยุโรป มั่นคงแข็ง
 แกร่งยิ่งขึ้น (๓)

ในที่สุดการแลกเปลี่ยนบันทึกซึ่งกันและกันนี้
 ได้เป็นเหตุที่ปัญหาเบอร์ลินได้ถูกนำเข้ามาเสนอใน
 ที่ประชุมที่นครเจนีวา ในเดือนพฤศจิกายน และ
 มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ในบันทึกของฝ่ายตะวันตก

เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ ได้เสนอ
 แนะนำให้เปิดการเจรจาซึ่งเป็นการยืนยัน ในสิทธิของ
 ฝ่ายตะวันตกที่จะยังคง เปิด การ คมนาคม กับ แถบ
 ของตนในเบอร์ลินโดยวิถีทางที่เหมาะสม (๘) ใน
 ปลายเดือนนั้น นายแม็คมิลแลนได้ ไปเยือนกรุง
 มอสโคว และหลังจากที่การเยือนของท่านได้สิ้นสุด
 สดกลงไป ๒ วัน ครุสชอฟได้กล่าวที่โตปซีกว่า ที่กำหนด
 ไว้ว่าวันที่ ๒๗ พฤษภาคม เป็นวันขีดเส้นตายสำหรับ
 เบอร์ลินนั้นจะยกเวลาออกมาได้ถึงวันที่ ๒๗ มิถุนายน
 หรือกรกฎาคม แต่อย่างไรก็ตามจะขอขบปัญหาเบอร์ลิน
 ตะวันตกและปัญหาสนธิสัญญาสันติภาพ เยอรมัน ให้คงได้

โซเวียตยอมรับ

ได้มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในคำเรียกร้อง ของโซ
 เวียตเรื่องกรณีเบอร์ลิน ที่การชุมนุมในเบอร์ลินตะวันออก
 เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ครุสชอฟได้เสนอแนะว่าอาจจะยอม
 ให้มีกองทัพของฝ่ายตะวันตกและโซเวียต หรือกำลังรบของ

ประเทศที่รักษาความเป็นกลางได้ในเขตรัฐตะวันตก ทั้งนี้ เพื่อไว้คอยดูแลรักษาสภาพของ "เสรีนคร" ให้คงอยู่ในระดับนั้น และองค์การสหประชาชาติอาจจะมีส่วนร่วมในหลักประกันดังกล่าวนี้ (๑๐)

ต่อมาในที่ประชุมให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว ใน กรุงมอสโคว์ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม คริสตอฟกล่าวว่า "เสรีนคร" ซึ่งกำหนดไว้แต่เดิมคือเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม มีโทษเป็นวันซึ่งกำหนดไว้แน่นอนเสียทีเดียว แต่เป็นการโดยประมาณเขาขอเรียกร้องให้อำนาจตะวันตกมีสิทธิซึ่งถูกต้องตามกฎหมายที่จะคงอยู่ในเขตรัฐหลังจากที่เยอรมันยอมแพ้ แต่บุคคลเวลาที่ผ่านมา ๑๔ ปีแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะทำการยึดครองเขตรัฐตะวันตกอีกต่อไปอีก เขาอยากว่าสหภาพโซเวียตขอเสนอให้ลงมติเช่น สนธิสัญญาสันติภาพกับเยอรมันตะวันออกเสียที

บันทึกของโซเวียตฉบับวันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ (๑๑) ขอเรียกร้องข้อเสนอแนะของฝ่ายตะวันตกที่จะให้เขตประชุมคณะรัฐมนตรีต่างประเทศที่นคร เจนีวา ในวันที่

ที่ ๑๑ พฤษภาคม โดยให้เหตุผลในเจตนารมณ์ของการ
 เจริญว่าดังนี้:— “.....เพื่อตรวจสอบปัญหาเกี่ยวกับ
 เยอรมัน รวมทั้งสนธิสัญญาสันติภาพกับเยอรมันและปัญหา
 หาเยอรมันด้วย.....” ส่วนปัญหาอื่น ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับ
 ความแน่นอนในคำแถลงการณ์ของโซเวียต หลังจากการ
 ยื่น “คำขาด” เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ ใน
 กรณีซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับปัญหาเยอรมันและความต้องการที่
 จะให้สนธิสัญญาสันติภาพของโซเวียต ขณะนั้นมองเห็นได้
 อย่างแจ่มแจ้งแล้ว สำหรับทางด้านโซเวียต ความก้าว
 หน้าในข้อตกลงเกี่ยวกับเยอรมันจะขึ้นอยู่กับความเต็มใจ
 ของฝ่ายตะวันตกในอนาคตที่จะจัดการกับปัญหาเยอรมัน ไปตาม
 แนวของสนธิสัญญาสันติภาพที่มีเงื่อนไขหลายอย่างซึ่ง
 มหาอำนาจตะวันตกไม่สามารถจะยอมรับได้ รวมทั้งการ
 รั้งของระบอบการปกครองของเยอรมัน ตะวัน ออก ในที่สุด
 ด้วย

แผนการของตะวันตกถูกปฏิเสธ

แผนการของฝ่ายตะวันตกที่จะจัดการกับเรื่องปัญหา

เบอร์ลิน เพื่อเป็นขีปนาวุธนำไปสู่ข้อตกลงในปัญหา การ ข้องกัน
ร่วมกันระหว่างเยอรมันและชนชาวยุโรปใต้ รัช การ ปฏิเสธ
ที่เห็นว่าโดยนายกรอมบีโค (ที่ “การแย่งแยกเยอรมัน”) ต่อ
มาความพยายามของฝ่ายมหาอำนาจตะวันตกในอัน ที่จะตกลง
เรื่องเบอร์ลินเป็นการชั่วคราวก็ประสบความล้มเหลว ลง
ไปด้วย

นายเซอร์เตอร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ ต่าง
ประเทศของสหรัฐอเมริกา ได้กล่าวสรุปวาทะของสถาณะ
การณ์ไว้คำสั้นทรวจน์ของท่านขณะที่บุคคลมี ประชุมคณะ
รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศไว้ดังนี้ :

“เท่าที่ข้าพเจ้าพอจะตัดสินใจได้นั้น
สหภาพโซเวียตมิได้มีความสนใจ ที่จะ
กระทำให้สถานการณ์ที่ในเบอร์ลิน ดัน
อย่างแท้จริง แต่ทว่ามีความสนใจจะจัด
การกับมหาอำนาจ ตะวัน ตก ให้ ออก ไป
เสียจากเบอร์ลินต่างหาก เป็นที่เห็นได้
อย่างชัดเจนแล้วว่า การแข่งขันในการ

อยู่ร่วมกัน ระหว่าง อิศร ภาพ และ ลัทธ
 คอมมิวนิสต์ในกรุงเบอร์ลินไม่สู้ จะอำน
 วยผลประโยชน์ให้แก่สหภาพโซเวียต
 เท่าใดนัก

“จุดสำคัญในความเห็นแตกต่างของ
 เราในกรณีเบอร์ลิน จึงมิได้อยู่ที่ประเภท
 ของปัญหาตั้งที่เราได้ปรึกษาหารือกันมา
 มากเท่ากับปัญหารากฐานที่ว่า ชาวเบอร์
 ลินตะวันตกควรจะเป็นอิสระเสรีหรือไม่

“บรรดาข้อเสนอต่าง ๆ ของโซ-
 เวียตที่เสนอมายังจนถึงขณะนี้ กระทำให้
 เรารู้สึกว่าเป็นการเจตนาที่จะดึง ประชา
 ชนเหล่านั้นเข้าไปสู่ระบอบ คอมมิวนิสต์
 ทั้งหมดซึ่งเราได้ปรารถนา เราจะยอมให้
 เป็นไปเช่นนั้นไม่ได้เป็นอันขาด” (๑๒)

นายเซอร์เตอร์โคให้รายละเอียดต่อไปถึง หลัก สำคัญ

ห้าประการ ซึ่งจำเป็นสำหรับขอตกลงสำหรับเบอร์ลินเป็น
การชั่วคราว คงจะได้นำมาสรุปดังต่อไปนี้

ระบอบของกำลังรบ

สหภาพโซเวียต เรียกร้องให้มีการลดกำลังรบอย่าง
หนัก เรียกว่าขนาดที่ได้ส่วนกับทหารฝ่ายตะวันตก
๑๑,๐๐๐ คน ในเบอร์ลินตะวันตก

มหาอำนาจตะวันตก พร้อมทั้งจะลดกำลังรบของ
ตนลงไปเท่าระดับในปัจจุบันและจะพิจารณา ลดลง
ไปอีก ถ้าหากมีการพัฒนาที่ชัดเจน แต่มหาอำนาจ
ตะวันตกตั้งใจไว้ว่าจะตั้งหน่วยทหาร ไว้ ในจำนวน
ที่เหมาะสม ใน เบอร์ ลิน トラบเท่า ที่ ชาว เบอร์ ลิน
ตะวันตกยังคงต้องการและเท่าที่จำเป็น สำหรับ จะ
พิทักษ์รักษาชาวเบอร์ลินตะวันตก มหาอำนาจ
ตะวันตกชี้ให้เห็นด้วยว่า การถอนตัวของทหาร
โซเวียตออกจากเบอร์ลินตะวันออกในขณะเดียวกับ
ที่กำลังรบฝ่ายตะวัน ตก ถอน ตัว ออก จาก เบอร์ ลิน

ตะวันตกมิได้เป็นการเปลี่ยนแปลงสถานะของสหภาพโซเวียตแต่ประการใดเลย ทหารของโซเวียตยังคงตั้งมั่นอยู่ห่างจากตัวเมืองเพียง ๒-๓ ไมล์เท่านั้น แต่ถ้ามหาอำนาจฝ่ายตะวันตกถอนกำลังรบออกจากเบอร์ลินแล้ว ก็เป็นอีกกรณีหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกันไปเลยทีเดียว

อาวูธนิวเคลียร์

สหภาพโซเวียต ได้แสดงว่ามีความวิตกกังวลอันในกรณีที่ฝ่ายตะวันตกอาจจะติดตั้งสถานอาวูธนิวเคลียร์และขีปนาวุธในเบอร์ลินตะวันตกขึ้น

มหาอำนาจตะวันตก ได้ลงมติเห็นชอบในหลักการว่า ไม่เป็นการสมควรที่จะติดตั้งสถานเช่นนี้ในเบอร์ลินตะวันตกและเสริมด้วยว่า ฝ่ายตะวันตกมิได้เคยมีความสนใจแม้แต่เล็กน้อยหรือมิได้เคยมีความมุ่งหมายที่เปลี่ยนแปลงวิถีโดยนำเอาอาวุธเช่นนี้มาใช้ที่นั่นเลย

กิจกรรมบ่อนทำลาย

สหภาพโซเวียต กล่าวว่า เบอร์ลินตะวันตกเป็นศูนย์กลางของความเคลื่อนไหวในทางบ่อนทำลาย และเป็นแหล่งโฆษณาอันเป็นปฏิปักษ์ ต่อ เยอรมัน ตะวัน ออก และบรรดาประเทศในเครือโซเวียตทั้งหมด เสนอให้มีการยับยั้ง แต่ให้ดำเนินกิจการในเบอร์ลินตะวันตกอย่างกว้างขวางมากกว่าที่ในเบอร์ลินตะวันออก และเสนอให้คณะกรรมการสมาชิกรัฐสภา “อำนาจการ” และ “ให้ความมั่นใจว่าจะสนับสนุน” การยับยั้งเบอร์ลินตะวันตก แต่โดยมิควรมีการสำรวจตรวจตราในเบอร์ลินตะวันออก

มหาอำนาจตะวันตก เห็นชอบพร้อมกันว่าควรจะได้มีการกฎเกณฑ์ซึ่งยินยอมให้มีสิทธิและเสรีภาพในขั้นมูลฐาน เพื่อหลีกเลี่ยงความเคลื่อนไหวในทางที่เป็นศัตรูและเสนอว่าควรจะต้องให้มีผู้แทนขององค์การสหประชาชาติและอนุญาตให้มีเสรีภาพ

ในการเข้าออกได้ทุกส่วนของนครเบอร์ลิน เพื่อจะ
 ได้รายงานการเคลื่อนไหวดังกล่าวต่อมหาอำนาจทั้ง
 สี่ ซึ่งจะได้ปรึกษากันกับเลขาธิการองค์การ สหประชา
 ชาติ เพื่อตัดสินใจว่าจะปฏิบัติการให้เหมาะสม
 ทว่าทั้งนครเบอร์ลินจะได้รับ การ ปฏิบัติ อย่าง เสมอ
 ภาคกัน ส่วนคณะกรรมการซึ่งโซเวียตเป็นผู้
 เสนอถูกปฏิเสธไปเพราะเห็นว่า อยู่ใน ลักษณะแบ่ง
 แยกไป

กำหนดเวลาข้อตกลงชั่วคราว

สหภาพโซเวียต เสนอให้มีกำหนด ๑๘ เดือน ยิน
 ยอมที่จะให้มีการเจรจาติดต่อสืบไป ถ้าหากเวลาได้สิ้นสุด
 ลง แต่ปฏิเสธไม่ยอมกล่าวให้แน่นอนลงไปว่าสถานะของ
 ตะวันตกในเบอร์ลินจะเป็นอย่างไร

มหาอำนาจตะวันตก เสนอให้มีกำหนด ๕ ปี
 (ซึ่งทางสหภาพโซเวียตปฏิเสธ) และยืนยันว่าไม่
 ว่าระยะเวลาตกลงชั่วคราวจะมีกำหนดเท่าใด ทาง

ฝ่ายตะวันตกจะต้องมั่นใจว่าในเมื่อระยะเวลาได้สิ้นสุดลงแล้ว สัทธิต่าง ๆ ของตนจะต้องอยู่ในสภาพเดียวกับเวลาเริ่มข้อตกลงชั่วคราว

สิทธิของการผ่านเข้าออก

สหภาพโซเวียต กล่าวว่าในเมื่อได้ลงมติในข้อตกลงเบอร์ลินชั่วคราวแล้ว และในระหว่างที่ดำเนินงานอยู่ การคมนาคมระหว่างเบอร์ลินตะวันตก และโลกภายนอกควรจะอยู่ในสภาพเดียวกับเช่นในขณะนี้

มหาอำนาจตะวันตก ต้องการให้การติดต่อกับเบอร์ลินเป็นไปอย่างเสรีและปราศจาก ขีดขั้น ตามหลักการที่ใช้อยู่ ใน เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้รักษา เสรีภาพ ในการ เคลื่อนไหว ระหว่างเบอร์ลินตะวันออกและตะวันตกไว้ เสนอให้มีคณะกรรมการของสี่ประเทศเพื่อหา ทาง ตกลง ใน เมื่อเกิดความยุ่งยากใด ๆ เกี่ยวกับการติดต่อกัน

หลังจากที่การเยือนสหรัฐอเมริกาของ นาย ครุสชอฟ
 สิ้นสุดลงในเดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ครุสชอฟได้
 ลงมติเห็นชอบกับประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ว่า ควรจะเปิด
 การเจรจาติดต่อในเรื่องเบอร์ลินอีก “เพื่อหาทางออกให้
 เหมาะสมกับส่วนใดส่วนเสียของ ๒ ส่วน เกือบ ของ ๒ ฝ่าย
 และเพื่อการรักษาวิวัยสันติภาพ” (๑๓)

หมายเหตุ

- (๑) ข้อตกลง EAC ระหว่างสหราชอาณาจักร สหรัฐ
 อเมริกาและสหภาพโซเวียตเช่นกัน เมื่อวันที่ ๑๒
 กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗ และแก้ไขใหม่อีกเมื่อเดือน
 พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๗ กับในเดือนกรกฎาคม
 พ.ศ. ๒๕๔๘ เพื่อให้รัฐบาลฝรั่งเศสได้เข้าร่วมเช่น
 สัญญาควยและเพื่อจัดแบ่งส่วนที่สี่ของเบอร์ลิน ซึ่ง
 เป็นส่วนที่ฝรั่งเศสยึดครอง ยังมีข้อตกลงปลักย่อย
 อื่นๆ อีกเกี่ยวกับการบริหารประเทศเยอรมัน รวมทั้ง
 คำแถลงการณ์ของสมาชิกรัฐสภาในวันที่ ๕ มิถุนายน

พ.ศ. ๒๕๔๘ กล่าวขำถงขอกทกลง EAC ในเวร่ง
การแย่งเขอรดินออกเป็นส่วน ๆ อีกด้วย

- (๒) การลำเลียงของทางอากาศ เริ่มเมอวันที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑ หลังจากทชาวรตเศยไค้ส่งระงับการจรรจรบนพนแผ่นดินไท ๆ ระหว่างเขอรดินและเขอรมันตะวันตกโดยสันเศิง

ในวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เมอสังเล็การบัตการคมนาคม จำนวนของทลำเลียงไปในช่วง ๓๑๘ วันเป็นจำนวนถ่งกว่า ๑ ล้านคนครึ่ง ในระหว่างนั้นบรรดาเครื่องบินของฝ่ายพนอมิตรไค้ทำการบินไปยงเขอรดินถ่ง ๑๕๕,๕๓๐ ครั้ง.

- (๓) (ก) คำแถลงการถ่งร่วมกันประกาศโดยรัฐบาลฝรังเศส สหภาพโซเวียต สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกาเกยวกับการยกเลิกข้อจำกัด ระหว่างเขตในเขอรมันทงสและเขอรดิน วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ.

- (ข) คำแถลงการณ์ของสภามหาอำนาจออกเมื่อการณประชุม
คณะมนตรีรัฐมนตรีต่างประเทศ ครั้งที่ ๖ ไทสันสติก
ลงที่ปารีส เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๒
- (๕) หนังสือพิมพ์ *ปราฟต้า* วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ.
๒๕๐๑
- (๕) เอกสารเกี่ยวกับอนาคตของประเทศเยอรมนี (รวม
ทั้งเยอรมันตะวันออก) Comnd ๖๓๔ (HMSO) มกราคม
พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๖) เหมือนข้อ ๗
- (๗) เอกสารเกี่ยวกับอนาคตของประเทศเยอรมนี (รวม
ทั้งเยอรมันตะวันออก) Comnd ๖๗๐ (HMSO) กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๘) เหมือนข้อ ๗.
- (๘) หนังสือพิมพ์ *ปราฟต้า* ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๑๐) หนังสือพิมพ์ *ปราฟต้า* ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๑๑) เอกสารเกี่ยวกับอนาคตของประเทศเยอรมนี (รวม

ทั้งเขอร์ดินกาย) Comnd ๗๑๕ (HMSO) เมษายน
พ.ศ. ๒๕๐๒

(๑๒) การประชุม คณะรัฐมนตรีต่างประเทศที่นครเจนีวา
Comnd ๘๒๕ (HMSO) สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

(๑๓) คำแถลง การฉนขย สักทายทเกดคัสเขอรก สหรัฐ
อเมริกา หนังสือพิมพ์ ปร่าฟดำ ๒๘ กันยายน พ.ศ.
๒๕๐๒

หมวดที่ ๕

ทัศนะของฝ่ายตะวันตก

สัมพันธภาพระหว่างตะวันออก และตะวันตก

“นายคริสตอฟเฟอร์กล่าวเมื่อวันก่อนนั้นว่า ตามที่คัมภีร์ของท่านนั้น การอยู่ร่วมกันโดยสันติหมายความว่า การสยบเองของสิ่งซึ่งท่านเรียกว่าการต่อสู้กันในด้านลัทธิ การเมืองและเศรษฐกิจระหว่างสองระบอบ

“ที่จะตัดสินเอาว่าเป็นการอยู่ร่วมกันโดยสันติ หรือเป็นการสยบเองของสงครามเย็นขึ้นอยู่กับวิธีการที่จะนำมาใช้ในการต่อสู้ ถ้าหากวิธีการเป็นการขย่งให้เกิดความเกลียดชังกันขึ้นระหว่างประเทศหรือเชื้อชาติ วิวาทกันทางด้านอุตสาหกรรม ก่อการกบฏและขั้วแข่งขันแล้ว ก็ยังคงถือว่าเป็นสงครามเย็นอยู่และเราจะต้องเตรียมพร้อมที่จะป้องกัน ตัวเองต่อ วิธีการ เช่นนั้น” นายเซสวิน ดอยท์กล่าวในสภาสามัญ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

“เมื่อพูดถึงสันติภาพ ข้าพเจ้ามีใ้โทหมายความถึง
 ความเข้าใจอย่างผิวเผินภายในโลกที่ว่าสงครามอย่างเบ็ด-
 เฝียดถูกขับขึงไปชั่วคราวเพราะมีการแข่งขัน ซึ่งเกิดขึ้นในกาน
 อารุสำหรับใช้ไนยาม สงครามซึ่ง มนุษย์ ผลิต ขึ้นมาเพื่อ
 ความมุ่งหวังรวมกันที่จะขูให้ยังเกิดความกลัวในผลอันที่จะ
 ยงเกิดขึ้น และข้าพเจ้ามีใ้โทหมายความถึงการที่จะต้อง
 ซอการทะเลาะวิวาทด้วยราคาของการยอมละเลยข้ามหลัก
 สำคัญไปเสียอย่างฉลาด ๆ เราจะมีสันติภาพไม่ใ้โดย
 การยอมละทิ้งความปรารถนาที่ถูกต้องตามทำนอง คลของ
 ธรรม และสิทธิดั้งเดิมของเราสันติภาพซึ่งเราใ้หานั้น
 เป็นสภาพแห่งความ ยุติธรรมและ ความ เข้าใจ อินทิ ซึ่งกัน
 และกัน สันติภาพซึ่งมนุษย์ทุกคนสามารถจะใช้สิทธิการ
 ครองชีวิตของตนโดยไม่ขึ้นกับใ้ใ้ใด มีเสรีภาพและสามารถ
 ที่จะหาความสุขสบายในกานทำการผลิตใ้โดยเสรี คำ
 ขายใ้โดยเสรี ท่องเที่ยวใ้โดยเสรี คิคใ้โดยเสรี
 และนับถือศาสนาใ้โดยเสรี....” ประธานาธิบดีไอเซน—

ฮาร์วีย์ กล่าวในสุนทรพจน์ต่อที่ประชุม ประมุข ของรัฐบาล
ประเทศภาคีสมาชิกองค์การเนโทที่กรุงปารีส วันที่ ๑๖—
๑๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๐

“ประการแรกเราต่างจะต้องหลีกเลี่ยงการกระทำใดๆ
ซึ่งจะนำความ กระทบกระเทือน มาสู่สถานการณ์ในปัจจุบัน
ไม่ว่าจะเป็น สถานะที่ แห่งใดในโลก เพื่อมุ่งหมายที่จะก่อให้เกิด
เกิดประโยชน์แก่ฝ่ายของตน ข้าพเจ้าจะต้องมีคำพูด ของ
นายกรัฐมนตรีของท่านมากล่าวว่า การกระทำเช่นว่านี้จะ
ต้อง ‘ก่อให้เกิดสถานการณ์ชนถนายนรายชน’ ประการที่
สองขอให้รับรองในข้อที่ว่า แต่ละฝ่ายต้องการความมั่นใจ
ที่แน่นอนจากอีกฝ่ายหนึ่ง คำพูดเท่านั้นยังไม่เพียงพอ การ
กระทำเท่านั้นที่จะทำให้เชื่อถือได้ ประการที่สาม ขอให้
เราพิจารณาว่าเราสามารถจะเริ่มต้นและก้าวไปที่ละขั้นได้
หรือไม่ การตกลงกันในกรณีหนึ่งจะนำไปสู่การตกลงอีก
กรณีหนึ่ง ที่สำคัญที่สุดก็คือบนโต๊ะชนทหนงนั้นเป็นเหตุ
ที่ทำให้ข้าพเจ้ามาอยู่ในที่นี้” นายแมคมิลแลน กล่าวทาง

วิทยุโทรทัศนในกรุงมอสโคว์ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ.

๒๕๐๒

“การส่งคณะผู้แทนไปเยือนอย่างประเทศของข้าพเจ้า
 ทำมันสมควรอยู่ แต่ที่ว่าสิ่งที่เราต้องการอย่างจริงจังนั้น
 ก็คือการไปมาหาสู่ระหว่างประชาชนคนธรรมดาภายในประ
 เทศแต่ละประเทศนั้นเป็นจำนวนพัน ๆ ต่างหาก ไม่มีสิ่ง
 ใดที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดีไปกว่านั้น ระเบียบการ
 ทัศนารระหว่างประเทศของเรากำลังทวายน และขอให้ทว
 ยกันมาก ๆ ด้วย เราไม่เคยที่จะปฏิเสธนโยบายที่การเดินทาง
 ผ่านประเทศแก่นักทัศนารชาวโซเวียตคนใดเลย เพราะ
 ฉะนั้นขอให้มาเยี่ยมเราเถอะ ประชาชนของเราจะไปเยือน
 ประเทศของท่านอย่างแน่นอน” นายแม็คมิลแลนกล่าว
 ทางวิทยุโทรทัศนในกรุงมอสโคว์ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม

พ.ศ. ๒๕๐๒

“กฏเกณฑ์นำไปสู่นโยบายของเราคือสิทธิในการเลือก
 มนุษย์ทั่วทุกหนทุกแห่งตลอดกาลเนิ่นมาแต่ละประเทศควรจะมี
 เสรีภาพในการเลือกปรัชญาของตนเอง ระบบรัฐบาลของ
 ตนเอง วิธีการที่นำไปสู่ความก้าวหน้าของตนเอง แต่ถ้ามหาอำนาจใดทำการบงกช ชูเชื้อหรือข่มขู่ทำลาย ปฏิ-
 เสธไม่ยอมให้ประชาชนมีเสรีภาพในทางเลือกคือ สาธารณ
 รัฐซึ่งเป็นเสมือนพี่น้องของเราแล้ว เราจะพิจารณาถือว่าเป็นการเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในของ รัฐอเมริกา
 โดยตรงทีเดียว” ประธานาธิบดีไฮเซนฮาวร์ กล่าวใน
 สันทรพจน์ซึ่งกล่าวต่อที่ ประชุมร่วมกันของ รัฐสภาวราชาติ
 เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

เยอรมนีและเบอร์ลิน

“เหตุผลที่ว่าเหตุใดเสรีภาพเหล่านี้ เช่นว่าเสรีภาพในการเลือกกระขอบสังคม และเสรีภาพในการคิดคั่งจึงเพียงพออยู่ในขณะนั้นเนื่องจากว่ามหาอำนาจตะวันตก เป็นผู้รั้ง

ประกันขอความช่วยเหลือทางหน่วยทหารของฝ่ายตะวันตก ไว้ ใน
 เขตบริเวณตะวันตก” นายเซลวินลอบค็อก เจเนอรัล วันที่ ๒ มิถุนายน
 พ.ศ. ๒๕๐๒

“เรากำลังสนใจในความจำเป็น ของ การที่จะต้องมี
 เยอรมันเข้าช่วยกัน เรากำลังสนใจถึงความจำเป็นที่จะต้องมี
 การเลิกตั้งในระยะเวลาหนึ่งระยะเวลาใด เรากำลังสนใจว่าจะต้องมี
 การอภิปรายในรูปใดรูปหนึ่ง ระหว่างเยอรมันทั้งสองส่วน
 เกือบทุกกฎหมายเลิกตั้ง เรากำลังสนใจว่าจะมีระยะเวลาที่จะ
 ต้องเช่นสนธิสัญญากับเยอรมัน นั่นคือเจตจำนงในแผนการ
 ของทั้งทางโซเวียตและของเรา ข้าพเจ้าเชื่อว่าทั้งหมดคน
 คงจะมีส่วนสำคัญที่เป็นประโยชน์สำหรับการปรึกษาหารือ
 บ้าง” นายเซลวินลอบค็อก เจเนอรัล วันที่ ๒๒ พฤษภาคม
 พ.ศ. ๒๕๐๒

“ตามทัศนะของรัฐบาลอังกฤษนั้น มิได้เห็นว่าเราควร
 จะพำนักอาศัยอยู่ในเยอรมันเพื่อโฆษณาชวนเชื่อ ทาง ด้าน
 การทหาร หรือเพื่อเหตุผลในด้านการรวม เราจำเป็นต้องอยู่
 ที่นั่นเพื่อรักษาสีตติของชาวเยอรมันตะวันตกจำนวน ๒ ล้าน
 สองแสนห้าหมื่นคนไว้เพื่อให้โอกาสเลือกวิถีทางชีวิต ของ
 ตนเองและเพื่อป้องกันคนเหล่านั้นจากการบังคับหรือคดโกง ๆ

ถูกขบขันให้ขมขอมเข้าไปอยู่ในระบบ การ ปก ครอง ซึ่ง เขา
เกลียดชัง” นาย เซลวิน ลอยด์ วันที่ ๕ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๐๒

“.....ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ การเป็น
ประเทศเยอรมันนั้นยังคงดำรงอยู่โดยมีคอง คำนี้ถึง เหตุ
ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๘ ในสมัยการยึดครองของส
มหาอำนาจ รัฐบาลของสหรัฐอเมริกาไม่เคยเห็นชอบและ
จะไม่ยอมรับว่าประเทศเยอรมันในฐานะที่เป็น ประเทศ ๆ
หนึ่งจะต้องถูกแบ่งแยกออกเป็นสองรัฐอย่างถาวรอย่าง เช่น
กรณีออสเตรียหลังจาก สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง” นาย
คริสเตียน เฮอริเตอร์ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
ในการประชุมที่เจนีวา

“ข้าพเจ้าต้องการที่จะเห็นว่าทั้งที่เยอรมันลอม รอย ไป
ควยกินแคนทเรียกว่าสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน
แต่เยอรมันก็มีไ้ ทั้งอยู่ภายในกินแคนทของสาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยเยอรมันและก็มีใช้ส่วนหนึ่ง ของ กิน แคน นัน
ตั้งแต่เริ่มแรกมา ความที่ไ้มีอยู่ในข้อตกลงซึ่งสหภาพ

โซเวียตมีส่วนร่วมอยู่ด้วยนั้น บริเวณเบอร์ลินส่วนใหญ่มีใ้
อยู่ภายในเขตของโซเวียตและเป็นบริเวณ พิเศษ ซึ่ง อยู่ใน
การปกครองของสหประชาชาติ” — นายเฮอริทเทอร์ วันที่ ๒๐
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ ที่ ๆ ประชุมกันว่า

“.....นโยบายของรัฐบาล.....ก็ควรจะรวมเยอรมัน
เข้าด้วยกันโดยการเลือกตั้งโดยเสรีและรัฐบาลของชนชาว
เยอรมันทั้งสองซึ่งเป็นผลของการเลือกตั้งจะสามารถเลือก
นโยบายภายในและภายนอกประเทศได้โดยเสรี.....วิธีการ
ที่แน่นอนในอนที่จะรวมเยอรมันเข้าด้วยกันนั้นควรใช้ทั้ง
คงเป็นวิธีการที่อิสระเสรีอย่างแท้จริงแล้วก็อาจจะเป็นไปได้
หลายวิธีด้วยกัน” — นาย แม็ค มิลแลน ๒๐ มิถุนายน
พ.ศ. ๒๕๐๒

“อย่างไรก็ตามเป็นความจริงที่ว่าเรามีเจตจำนง จะ
รักษาสันติภาพของเราที่ในเบอร์ลินไว้ และเห็นว่าไม่สามารถจะ
ยอมรั้งข้อเสนอนของโซเวียตไว้ได้ แต่ก็มีใ้หมายความว่า
ว่าเราจะไม่พยายามหาทางที่จะทำการปรึกษาหารือกัน กัย
สหภาพโซเวียตในกรณีสถานะของประเทศเยอรมันในส่วน

รวม เราพร้อมที่จะปรึกษาขุณยานกษชาวรสเซียบทุกแง่ทุกมุม” — นายเซลวิน ลอยด์ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

การลทกำลังอาวธ

“.....นับแต่สปีคาค์แรก ๆ ที่เข้ามาขังงาน เราได้ประกาศแล้วว่าเราพร้อมแล้วที่จะตกลงให้ยัก การ ใช้ระ เบิกไฮโคโรเยน ไม่ว่าจะเป็นการตกลงหรือการประกิชญ์ หรือการสะสมหรือการสงวนหรือการใช้ ถ้าหากการสั่งห้ามสังเหล่านสามารถที่จะอยู่ภายใต้การควบคุมอันถูกต้อง และถ้าหากการสั่งห้ามในชั้นสุดท้าย เป็นการ รวม ถึง การ ลทอาวธรวมตาภายใต้การควบคุมอันถูกต้องด้วย สิ่งนี้เป็นสิ่ง ที่ เรา ปรารถนา ตลอด มา” — นายเซลวิน ลอยด์ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐

“.....การเริ่มต้นการควบคุมและสำรวจระหว่างชาติ ซึ่งเป็นข้อตกลงอย่างกว้าง ขวาง ครอบคลุม ไป ถึง การ ทคหลงสามประเภทด้วยกันและลงนามโดยสามมหาอำนาจซึ่งในขณะนี้เป็นผู้ปฏิบัติงานในต่านนี้ เป็นรางวัลอันยิ่งใหญ่

และคุ้มค่าสกับกับความพยายามและการรอกทนมาอย่าง มาก
 มาก เพราะว่าการก้าวหน้าอันแท้จริงของการลดการขูด
 ขูดกรรมและนอกรเห็นจากการขูดขูดกรรมและ
 สักรวมมากกว่าแผน การโดยทั่ว ๆ ไปในเรื่อง อย่างโน้น
 อย่างนี้” — นายแม่คิมิลแลน สภาสามัญ ๘ กรกฎาคม

พ.ศ. ๒๕๐๒

“เราารู้ว่าในขณะที่การขูดขูดประจำชาติลดจำนวนลง ไป
 งานขององค์การควบคุมระหว่างชาติภายในวงการขององค์
 การสหประชาชาติก็จะมีค่าสำคัญเพิ่มขึ้น เราเชื่อว่า
 ควรจะต้องมีการควบคุมและทางที่จะขึงกันรักษาประเทศที่
 ถูกลดการขูดลงไปเพราะเหตุว่าถ้าเราลดการขูดแล้ว คงจะ
 ต้องเป็นปัญหาพอใช้สำหรับประเทศบางประเทศที่เป็นปฏิปักษ์
 และเกลียดชังซึ่งที่เราได้เคยทราบอยู่แล้ว” — นาย เซลวิน-
 ลอยด์ สภาสามัญ ๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

การช่วยเหลือและการค้า

“บรรดาประเทศของประเทศและรัฐบาลได้เคยปรึกษา
 หารอกันถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ๆ ซึ่งเกิดขึ้นในภาวะ

เศรษฐกิจระหว่างชาติมาแล้ว เป็นที่รับรองกันแล้วว่าทวีป
 ยุโรปตะวันตกมีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างใหญ่
 หลวง ดังนั้นจึงได้ตกลงกันว่าแทบทุกส่วนของโลกเสรีที่
 เป็นแหล่งอุตสาหกรรมขณะนี้อยู่ในฐานะที่จะต้อง อนุรักษ์พลัง
 งานเพื่อเพิ่มพูนวิถีปฏิบัติงานอันสำคัญยิ่งคือพยายามมุ่งที่จะ
 ช่วยกัน

(๑) ช่วยเหลือพัฒนาประเทศซึ่งถือความเจริญกว่า
 และ

(๒) ค้นคว้าหาหนโยบายทางการค้าให้มุ่งไปในด้านที่
 จะใช้ทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่เหมาะสมและรักษาสัมพันธ
 ภาพระหว่างชาติให้กลมกลืนกัน เพื่อจะได้เป็นการช่วยเหลือ
 ให้ความเจริญและเสถียรภาพในวงการเศรษฐกิจ ของ โลก
 และทำให้มาตรฐานการครองชีพดีขึ้น” — คำแถลง การณ์
 ร่วมกัน ของประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดี
 แห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส นายกรัฐมนตรีของสหราชอาณาจักร
 ฝรั่งกลาง และนายกรัฐมนตรีของสหพันธ์สาธารณรัฐ

เยอรมัน หลังจากการประชุมสัมมนาอำนาจที่กรุงปารีส วันที่
๑๕-๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

เขคส์นิก (แผนราแพ็คคี่)

“รัฐบาลของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถแห่ง
ประเทศอังกฤษ มีความเห็นออกเห็นใจรัฐบาลของประเทศ
โปแลนด์ในความพยายามที่จะเพิ่มพูนเสถียรภาพของประ-
เทศของตนให้มั่นคง และรัฐบาลของประเทศอังกฤษมีส่วน
ร่วมในเจตจำนงของรัฐบาลประเทศโปแลนด์ ที่ต้องการ จะ
เห็นความก้าวหน้าในการลดอาวุธ และการลดความตึง
เครียดระหว่างชาติให้น้อยลงไป

“อย่างไรก็ตาม รัฐบาลของสมเด็จพระนางเจ้า พิจาร
ณาเห็นว่าข้อเสนอนี้ของรัฐบาลของประเทศโปแลนด์ก่อให้เกิด
หาอันกว้างใหญ่ซึ่งไม่สามารถจะหาทางออกได้ ในปัญหา
เหล่านี้มีการช่วยเหลือความมั่นคงของประเทศภาคีสมาชิกของ
องค์การสันนิษฐานาแอตแลนติกรวมอยู่ด้วยซึ่ง อาจ จะ เกิด
จากพลังอันมหาศาลของกองทัพฝ่ายโซเวียต ได้ ถ้า หาก จะ
ยอมรับข้อเสนอนี้ของรัฐบาลของประเทศโปแลนด์ ถ้าจะรักษา

ความมั่นคงของประเทศภายในทวีปยุโรปตะวันตกให้มีอยู่
 ต่อไปแล้ว ก็เป็นความจำเป็นที่ว่า วิธีการใด ๆ ที่จะนำมา
 ใช้ในการลดค่าอัตราดอกเบี้ยในทวีปยุโรปภาคกลางก็ จะต้อง
 นำมาใช้ในการลดค่าอัตราดอกเบี้ยของ โซเวียต ทั้ง ทั้ง ทวีป
 ยุโรปภาคกลางและตะวันออกเช่นเดียวกัน และก็เป็นที่
 ความจำเป็นที่ว่าวิธีการทั้งหมดนี้จะต้องขึ้นอยู่กับ การ ควบคุม
 และสำรวจที่ได้ผลด้วย รัฐบาลของสมเด็จพระนางเจ้า
 ไทพจารณาเห็นว่าสำหรับปัญหาการรวมประเทศเยอรมันน
 คงจะไม่ได้ประโยชน์จากการรื้อพิจารณาตาม ข้อ เสนอ ของ
 พลพ. ท่าน” ข้อความในคำทขอของรัฐบาลของประเทศอังก
 กฤษซึ่งส่งไปยัง รัฐบาลของประเทศโปแลนด์ แดลงเมื่อ
 วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๑